Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او جگره

((ناول))

لیکوال: علم گل سحر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پیژندنه:

نوم: مینه او جګړه (ناول)

لیکوال: علم ګل سحر

خپرونکې: د قلم نړیواله ټولنه

چاپ چارې: لینا شریفي

د پښتي طرحه: ژکفر حسینی

کمپوز: فرید احمد یوسفزی

چاپځای: میوند خپرندویه ټولنه کابل.

ټیلیفون: ۰۷۰۲۸۴۹۵۴، ډجیتال: ۰۳۵۶۹ ۲۱۱

ګرځنده ټیلفون: ۰۷۰۲۱۷۰۱۲

بریښنالیک: sahar_roman@yahoo.com

د چاپ حقوق خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده آثار دادي:

چاپ آثار:

١_ د لمر جنازه   د شعرونو ټولګه (۱۳۷۷)
۲_ د پاریال خوبونه   //   (۱۳۸۰)
۳_ مینه او وسواس   د لنډو کیسو ټولګه (۱۳۸۳)
۴_ پاس سپوږمۍ ده،لاندې ته يې _ د شعرونو ټولګه (۱۳۸۵)
۵_ شیطان خراغ   د طنزيه کیسو ټولګه (۱۳۸۵)
۶_ مینه او جګړه   (ناول) همدا اثر

ناچاپ آثار:

١_ د ښاپیرۍ په لټه   (د لنډو کیسو ټولګه)
۲_ خو ته مې ونه لیدې   (د شعرونو ټولګه)
۳_ کله چې مور وخاندي   (د ماشومانو لپاره شعرونه)
۴_ د متلونو کیسې
۵_ کاروانونه د بکوا په دښت تیرېږي (د سندرونو او نارو په باب څیړنیز اثر)
۶_ تاریخچه و فهرست مجله عرفان (اثر تحقیقی)
۷_ ژوند په شیبو کې   (څیړنیز اثر)

ښاغلی سحر په آزادي راډيو کې په ژورنالیستیکو کارونو سربېره د قلم د ادبي مجلې مسوول مدیر او د لمر تلویزیون دعمومي اديتري دنده هم په غاړه لري. د علم ګل سحر زیاتې مقالې او مضمونونه د هیواد په دننه او بهر کې په جریدو او مجلو کې خپاره شویدي. دده شعرونه او داستانونه په هالنډي او انګلیسي ژبو هم ژباړل شویدي.

دده د لازیاتو بریو په هیله.

وړمان نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

مینه او جګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ:

مینه او جګړه

یو رښتینی انځور

کله چې سړی د ښاغلي علم ګل سحر د شعراو ادب په کرونده ورګډیږي، نو په لومړي سرکې سحر د شاعر په توګه مطرح کیږي او (د لمر جنازه)، (د پاریال خوبونه) او (پاس سپوږمۍ ده ـ لاندې ته یې) شعري ټولګې یې مخې ته راځي. خو کله چې یو څو ګامه پر مخ پسې واخلي، نو بیا د (مینه او وسواس) په نامه د کیسو تالې او تختې هم ګوري. څه وخت چې د کروندې منځ ته ورسیږي، نو بیا هلته د (مینه او جګړه) په نامه د سحر یو داسې په زړه پورې ناول د سړي سترګو ته دریږي چې، په هغه کې د مینې او جګړې د حالاتو ریښتینی انځور په ښکلي طرز کښل شوی دی.

علم ګل سحر نه یوازې په شخصي ژوند او له دوستانو سره په خوږو مجلسونو کې د مینې، محبت او صمیمیت سمبول دی. بلکې په شعر، لنډو کیسو او دغه راز دغه ناول کې یې هم دغه خوی او خوشبویي محسوسیږي. نو ځکه د شاعرانو او ادیبانو په منځ کې د مینې او ښکلا د مفسر او بیانوونکي شاعر په توګه پېژندل شوی دی.

موږ د دغه ناول په مرسته څو کاله مخکې د زرمت له حالاتو او له اړوندو پېښو سره بلدیږو او هلته یو فکري سفر کولی شو. موږ لیدای شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې. هلته ژوند په څه ډول حالاتو کې تیر شوی دی. موږ د دغه ناول په مرسته پوهیدای شو چې. هلته د پوځي استعدادونو کمی نه، بلکې د سیاست پوهانو کمی دی. دغه ناول لوستونکي ته د هماغه دوران کړکیچن حالات ورښیي چې، ټولنه څنګه د ډول ډول بحرانونو په ژور او نه اټکل کیدونکي خړ او برګ حال کې غوټې وهي. دا ناول د زړمل د ریښتینو پیښویوه خوندوره نثري تابلو ده. تاسې وګورئ، ددې ناول ژبه څومره خوندوره ده:

((یوې الوتکې اور اخیستی و او لکه د برات په شپه د اور له لکړې څخه په تیلو او زړښو ککړه ټوټه په ځمکه ولویده.))

بیا څه ښه وایي:

((ملوك د توتو میلې نه وې لیدلې، خو په دې باره کې یې ډیرې کیسې اوریدلې وې. ده ته ویل شوي ول، چې په وطن کې په کومه ویاله کیني، نو مینځلې میوې په اوبو کې درته راځي. ملوك په همدغې مینه وطن ته راغلی و.))

کله چې زه د لیکوال د ناول په دغه تخته او تاله باندې په مینه مینه او خوند خوند وګرځیدم او په یوه او بله خوا مې ګز او ګام کړه او سوچ مې پرې وواهه، نو په دغه کیسه کې مې د خپل زړه خبرې وموندې. سحر مې یوځل بیا د یوه خوږ او صمیمی انسان. شاعر، ادیب او لیکوال په توګه مخې ته ودریده. پوره باوردی چې. دا کتاب به ډیر لوستونکي پیدا کړي او د یو زیات شمیر شاعرانو. لیکوالو او ادب پوهانو د مطالعې وړ کتاب او هغه د چا خبره. د خوب د کټ د سرکتاب به شي.

زموږ په خوږه پښتو ژبه کې د ناولونو او رومانونو ډېر کمی دی. ځکه ویلی شو چې. سحر دادب په دغه مزله کې ډېرښه انتخاب کړی دی او دا کتاب د موضوعاتو له پلوه هم خوندوراو عام فهم دی. بلکه دا چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول ځکه ښکلی ناول دی چې، زموږ د افغاني ټولنې ځانګړې کلتوري ځانګړتیاوې لري او د افغاني ټولنې د پښتني خصوصیاتو په رنګ او خوند رنګین دی.

ددې ناول د پېښو سیمه د زرمت سیمه ده او ورسره د شاوخوا سیمو د حالاتو اغیزهم لري. نو ځکه دا ناول د هماغه دوران د زرمل د سیمې دحالاتو هینداره بللی شو.

د اثرلیکوال موږ ته راښیي چې، مونږ باید د جګړې په ورانیو پټې سترګې تیرنه شو. دلته ډیر یادونه او کیسې ښخې اوکرل شوې دي. له دغو حالاتو یو سبق اخیستل په کار دی او دا کتاب له موږ او تاسو سره ددې هیواد د دوست او دښمن په پیژندنه کې هم ډیره مرسته کولی شي. څوک چې خپل یاران، دوستان او دښمنان ښه وپیژني، هغه په راتلونکي ژوند کې کامیابید ای هم شي.

د اثر د خاوند کامیابي په دې کې ده چې، هغه د جنګ په سختو حالاتوکې مینه ترسیم کړېده.

یوځای داسې لیکي: ((د ملوك د ځوانۍ کیسود ګودرونو او تنورونو غاړې تودې ساتلې وې. چې هرچیرې به تیریده، پیغلو به له نیمکښو پلونو څاره. نوځکه یې چندان پام وروانه وښت!)).

ددغه اثر څښتن په ناول کې ډیر ورو ورو د خپل قلم نوك کښ کارې او ښه په احتیاط او تدبیر سره دا کارکوي. ځکه رېښتینې پېښې انځوروي او د رښتینو پیښو انځور پوره احتیاط غواړي او دا د ناول یوه ډیره مهمه اړتیا او تاریخی ضرورت دی. که موږ وغواړو چې. خپل ادب له نړیوال ادب سره ونښلوو. نوپه کار داده چې. دغه ادبي جریانونه وڅیړو او بیا لیکنه پرې وکړو

لنډه دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناول په اصل کې یوې داسې سړې او یخې بسترې ته ورته اثر دی چې، سړی پکې ننوزي او هرڅومره چې ځان گرموي چې خوب ورشي. نه گرمیږي، ان ببخې یې گبنی نیسي او خوب یې تښتوي.

په ډیر ادب

محمد نبي صلاحي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

خپل کلاشنکوف یې د سینځلې له ونې سره ودراوو، پخپله د رود په غاړه په ډبره کیناست، مخ ته یې دوه لپې اوبه واچولې په اوبوکې یې لاس ټیټ کړ شګې او وړې ډبرې یې را واخیستې بیرته یې د اوبو په منځ کې وشیندلې، کبانو یوې بلې خواته منډې کړې.

ملوك له ځایه را ولاړ شو له رود څخه د جلا شوې ویالې له غاړې یې څو ډکې شنشوبې راوشکول. بیرته په هماغه ځای کیناست، شنشوبې یې په اوبوکې ووهل. خوله یې له اوبو ډکه کړه اوبه یې بیرته څنګ ته وپاشلې. د شنشوبې یو ډکی یې راپرې کړ د خپلو غاښونو په پاکولو لګیا شو. په خوله یې اوبه تیرې کړې.

له جیبه یې په مریو جوړه هنداره راویسته. خپل غاښونه یې پکې ولیدل د هندارې د مریو په ننداره بوخت شو بیرته یې جیب ته واچوله د جیب په کښتني برخه یې بیا لاس وواهه چې د هیندارې له ځای په ځای کیدلو ځان ډاډه کړي. سوړ اسویلی یې له خولې ویوست یو لاس یې موټی کړ او خپل تندی یې پرې تکیه کړ.

د مجاهدینو د خندا غږ یې د چرتونو لړۍ وشلوله د هغوی خواته یې وکتل. سر یې وښوراوو بیرته یې په زنګنو کیښود.

په ناستو کسانو کې یوه هغه بل چې د خپل کلاشینکوف په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشانځای یې لوبې کولې په مټ کیکش، چې هغه وروکتل نو په سترګو یې د ملوك خواته اشاره وکړه چې معنی یې داوه:

ـ ده ته ګوره ځنګه په چورتوکې ډوب دی.

هغه ورته وویل:

ـ ملوك نن ډیرخپه معلومیږي لکه چې خپله پیغله کوژدنه یې یادیږي. بیا یې دا بل ته مخ ورواړاوو:

ـ که ځنګه انوره زه چې ورته ګورم ځوچې قوه رارسیږي دی به د خسر کره رانه تښتیدلې وي.

ټولو وخندل:

انور په تائید وویل:

ـ والله نن یې خونده نشته، زوی یې مړکې چې دا ولې؟

شیرمحمد خپل ځنګ ته په خاورو کې نسوار توکړل وې ویل:

ـ که ریښتیا ووایم په موږ او تاسې کې خو اصلي جنګ ده کاوه خو اوس داسې معلومیږي چې دشپېتو بریځو ورځ په ورځ کمی دی، لکه چې دده هم نن....

دُرمحمد یې خبره غوڅه کړه:

ـ نه داسې مه وایه ملوك خونام خدای زمری دی زمری نه دې دي اوریدلي چې وایی:

تــوره بــه هغــه ســړی وکــړي

چې یا مین وي یا یې پېغله ناسته وینه

دی هم مین دی او هم یې پیغله ناسته ده چې یو واري قوه را ورسیږی ته یې بیا ګوره.

د لوی دولتي کتار د راتلو آوازه په یوه ورځ کې په ټوله زرمله کې خوره شوه. دې آوازې د سیمې خلك وارخطا کړي ول. له سرك سره نږدې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوخلکو د غره لمنو او یا لرې کلیوته کډې وکړې، دوی یوازې څه کالي او د دوو دریو ورځوخرڅ ورسره اخیستی و.

ځینې په لرې پرتو کلیوکې د خپلو دوستانو کره ولاړل چاچې څوك نه لرل په غره کې یې کډې واړولې.

اوس نو د سرك شاوخوا کلي ټول له خلکو تش شوي ول.

نه د کلیو په بامونو د بیرغونو په څیر هغه پخوانی لوګي په رپا ول، نه هم د کورونو او کلاوو مخې ته ماشومان لیدل کیدل چې په خاورو او پوټیوکې به یې لوبې کولې.

بس یواځې دسپو غپا وه ، چې کله کله به له کوم کورڅخه واوریدل شوه، هغه هم غپا نه وه یواځې یوه کوکاره به وه چې د کلي غمجنه څیره به یې لا پسې ډاروونکې کړه، تیره شپه خو مجاهدینو هم زړه ونه کړ چې کلي ته ولاړشي او د ورسپارل شویو مالونو او حیواناتو احوال واخلي.

که څه هم باد او دوړې نه وې خوپه کلیو یو خړ ګرز پروت و.

له سرك څخه په لرې کلیوکې هم د ژوند نښه نه ترسترګو کیدله.

مجاهدینو له پرونه راهیسې د سړك خوا ته د راده په ونو، او کلاوو کې ځایونه نیولي ول.

د ملوك دوی ۲۵ کسیزې ډلې هم شپه د سړك په غاړه کلا کې چې یو وخت د کلي ښوونځی و تیره کړې وه او سهار لمانځه مهال یې ځانونه د سړك له غاړې سره راده «رود» ته چې د سپیدارو، سنځلو شرنګونو او مینجرولو په ونو پټ وو را رسولي و.

عبدالقدوس چې پرون یې د دولتی کتار د راتلو خبر راوړی و ویلې و. چې فوځي کتار به نن له دې سیمې تیریږي.

تورن قدوس چې د نقلیې په کنډك کې افسر و. دوه درې میاشتې د مخه یې له مجاهدینوسره د جنت ګل. په وسیله ارتباط نیولی و تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوری یې ټول راپورونه ویښته په ویښته رښتیا ختلي ول.

نو چا د هغه په خبره اوراپور کې کوم شك نه کاوو. او دی به هم ددې لپاره چې غلط فهمي ونشي د راپورونو لپاره زیاتره پخپله سیمې ته راته.

دده دې جرأت ته ټول حیران ول، چې څنګه په دومره لنډ او تنګ وخت کې ځان را رسوي او بیرته ځي.

ملوك له نورو څخه لرې د دوو ونو ترمنځ د ویالې په غاړه ناست و. کلاشینکوف یې په خپلو زنګنو ایښي و.

د رڼو اوبو په ننداره بوخت و، په اوبو کې کوچنیو کبانو یوې او بلې خواته منډې وهلې.

په هغو دووکبانو یې کینه راغله چې د اوبو په ژۍ کې د ونو تربیخ اوښتل راوښتل.

یوځل خویې یوه کوچنۍ ډبره راواخیسته چې هغه دوه کبان پرې وولي خو زړه یې پرې ونه شو، ډبره یې لاندې خواته په اوبو کې وویشتله کبانو یوې اوبلې خواته منډې کړې. ملوك سرپه زنګنونو کېښود په بیګاني خوب بیا را وګرځید:

تیره شپه یې همدا ځای په خوب لید، کټ مټ همداسې رڼې اوبه په (رود) کې رواني وې. مجاهدین د دولتی کتار د راتلو لپاره راغونډ شوي ول، او لکه نن یې په شاوخوا کلاوو، کاریزونواو ونو کې سنګرونه نیولی ول. د مجاهدینو په منځ کې دده پلار شیرخان هم و.

خود پوځي کتار په ځای د روسانو الوتکې راغلې، لومړی بم یې د پلار ترڅنګ ولویده، کله چې د بم دوړې او لوګي ورك شول. پلار یې هلته نه و. د الوتکودویم بم دده خواته ولګیده، د لوګیو په منځ کې یې پلار ولید، چې ورته خاندي. دده په لوري یې لاسونه را اوږده کړل. ملوك هم غوښتل ځان ور ورسوي. ځان ته یې پام شو، دواړه پښې یې نه وې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې يې چيغه ووتله. پلاريې هماغسې ورته خندل، شاوخوا توره تياره وه، بل څوك نه معلوميدل.

يوې الوتكې اور اخيستې و، او لكه د برات په شپه د اور له لكړې څخه په تيلو او زرېو ككړه ټوټه په ځمكه ولويدله.

ملوك د پلار په لوري په سينه ښوئيده. پلاريې دده په لوري لاسونه نور هم اوږده كړل، خولا ډير لرې معلوميدل.

د پلار لاسونه يې دده په خوا ورو ورو اوږديدل، په توره تياره كې دواړو لاسونو رڼا كوله، د وړانګو تنابونه شول، د ملوك په خوا را نږدې شول، له پاسه دوه نورې الوتكې راغلې، په دوی راټيټې شوې، خو ملوك په هماغو تنابونو كې ترې پورته شو د لوړو سپيدارو له سرونو يې لاندې وكتل، ملګري يې په وينو كې لت پت پراته ول، او ترځنګ يې له يوې الوتكې لمبې پورته كيدلې.

☆ ☆ ☆

شپږ كاله دمخه يې پلار همدلته د روسانو په بمباريو كې وژل شوی و.

په هغو ورځو كې ملوك له پاكستان څخه د خپل پلار او مور ليدو ته راغلی و.

پلار يې همدا يو زوی درلود. خپل زوی يې د جګړو په لومړيو كلونو كې د تعليم په پلمه پاكستان ته ليږلی و، هلته په ميرانشاه كې د ماچسو په كمپ كې د خپل پلار د خور په كور كې اوسيده. او د ورځې به يې په مدرسه كې درس وايه.

د وړې تودې ورځې وې ملوك خپل د ترورله ځوی سره چې هر وړی به جهاد ته راته راغلی و هلته يې اوريدلي و. چې اوس به په وطن كې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توت پاخه شوي وي ده د توتو میلې نه وې لیدلې خو په دې باره کې یې ډیرې کیسې اوریدلې وې.

ده ته ویل شوي ول، چې په وطن کې په کومه ویاله کینې نو مینځلې میوې په اوبو کې درته راځی. په همدغه مینه وطن ته راغلی و.

خو له هغو میلو او خوښیو څخه یې چې پخوا یې لیدلې وې او یا نورو ورته په پاکستان کې په خوند خوند کیسې کړې وې، یوه هم ونه لیدله.

هره ورځ مرګ و. بمباري وې، وینې وې، ژړاوې وې. چې یوه ورځ به په یوه کور کې وې او بله ورځ به په بل کور کې.

نه په زیارتونو د هغو مستو پیغلو میلې ولاړې وې اونه هم په ودونو کې هغه سازونه ډولونه او سانګې. نه هم پخوانۍ پیغلې وې چې په شرنګ به مازدیګر د ګودر په لوري روانې وې. په کلیو کې یونیم کور پاتې وو نور ټول مهاجر شوي ول. اوس له هر ځوان سره کلاشینکوف و. د هریوه په څیره کې یوازې غوصه او کرکه وه.

ملوك له دې حالته په تنګ شوې و. پاکستان ته یې داسې سودا وه لکه چې خپل وطن یې وي. خو د ترورځوی ځاځي ځنډولی و.

مور او پلاریې هم ورته ویلې و چې د ګرمۍ یوه بله میاشت دې هم دلته تیره کړي.

د دوبي اوږدې ورځې په ملوك لاهم اوږدې تیریدلې. د هرې ورځې حساب یې نیو. په دې هیله چې ژر تیرې شي او بیرته داسې سیمې ته ولاړشي چې پکې له غمه خبرنه وي.

خود دوبي ددې اوږدو ورځو یوې غرمې یې ټولې پریکړې وربدلې کړې. وروسته له هغه یې ورځې نه بلکې د خمارې د لیدلو لپاره شپې شمیرلې په هغه ورځ ملوك د خپل ماما آغا محمد کلي ته تللی و. د غرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ یې هلته وخوړه. بیرته یې پخپل بایسکل پښه را واړوله. څه لاره لا نه وه. تللې چې بایسکل یې هوا کمه کړه. د پیرزوخیلو په کلي کې یې د وچ کاریز په غاړه تر ونو لاندې بایسکل ودراوو. د بایسکل د شا ټایر ته یې ژر ژر هوا ورکړه. چې را ولاړشو. د زړې کلا په بام یې سور سالو ولید. یوچا پټ پټ څاره. ملوك ته دا خبرې نوې نه وې. دده د ځوانۍ کیسو د ګودرونو او تنورونو غاړې تودې ساتلې وې. چې هرچیرې به تیربده پیغلو به له نیمکښیو پلوونو څاره. نو ځکه یې چندان پام ور وانه وښت.

ملوك له ونې لوړ غنمرنګه ځوان وو. ګډو وډو وروځو یې په تندړه وړوکی شین خال کمرنګه کړې و. دا خال یې په کوچنیوالي کې د نظر لپاره ورته وهلی و.

ملوك پمپ په بایسکل کې ځای په ځای کړ. په کنجوغه یې غوټه بیا وکتله خدایزده څه یې په زړه کې وروګرځیدل پمپ یې بیرته را واخیست د هوا ورکولو کوچنۍ نلکۍ یې د بایسکل د مخې په ټایر کې بنده کړه. تر سترګو لاندې یې د کلاسر ته وکتل. بې واره یې له خولې ووتل:

په رنګ کلي کې د ګلو باغ؟

بایسکل ته په هوا ورکولو یې ځنډ وکړ. پایډل یې بې ضرورته تاوراتاو کړ نه ځنډ یې په بایسکل ځان بوخت کړ. خوپه بام یې بیا څوك ونه لیدله. زړه نازړه را روان شو. څو ګامه وروسته یې په بایسکل پښه واړوله. چې له کلي راووت بایسکل یې ودراوو. شاته یې وکتل. د بایسکل مخه یې بیرته د کلي په خوا وګرځوله. څو شېبې ودریده. بیرته یې بایسکل راوګرځاوو.

ملوك ته نور شپې هم ورځې شوې وې. شپې یې د ورځې لپاره د هغې د لیدو په تمه روڼولې او ورځې یې هم د شپې د خوږو سوچونو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډولي له یو عجیب حالت سره مخ و. له مور نه یې د هغې خبرې د بیا اوریدو په تمه و. چې د خپل راتګ په لومړیو ورځو کې یې ورته ویلی و:

- زویه ښه شو چې راغلې اتي به دې یو جاي پښه دربندوو د مور هم دغه یو ارمان دی. خو جنګی مې نه خوښیږي.

مور او پلار یې د ژوند چارو دومره بوخت کړي ول. چې بیا یې دا خبره په خوله هم رانه وړه.

ملوك د خپل زړه حال خپلې خور ته ویلې و. خور یې مخکې له دې چې دا خبره مور او پلار ته ورسوي یوه ورځ په یوه پلمه د (خمارې) کره تللې وه نجلۍ یې لیدلې وه. او بیا یې مور او پلار هم په دې رضا کړي ول، ځکه خوبه یې خور دا ټپه په ودونوکې ډیره ویله:

دا د ملـــوك تـنـې مـې غـورځـي

ترخدای مې جارکې د کوزدې آواز یې ګرځي

د ملوك د ژوند ترټولو دخوښۍ شپې ورځې رارسیدلې وې. چې له لرې به یې د خپل کلي خواته د ټوپك ډز ترغوږ شو په خوشحالۍ به کورته راغی.

خو دا خوښۍ یې هغو برګو الوتکو یووړه چې یوه ورځ یې د دوی په کلي غوټه وکړه. هلته یې بمونه وانه چول خو ډاروونکې غږ یې د ملوك زړه واچاوو.

الوتکې ددوی له کلي تیرې شوې. چیرې لرې یې بمونه غورځارکړل. ملوك د بام سرته وخوت. چې ویې وینې خو مور یې پرې منت وکړ او بیرته یې له بامه راکوز کړ پلار یې له پرونه راهیسې نه وراغلی.

الوتکې بیا ددوی پر سر تیرې شوې دا ځل یې د بمونو غږ ددوی کلی هم ولړزاوو. برګې غوا یې پړی پرې کړاو په منډه ستورګې (ګنبدې) ته ننوتله مور یې قرآن کریم په زړه پورې ټینګ نیولی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسپښین خوا ته چا احوال راوړ چې یوه الوتکه مجاهدینو ویشتلې او په غره کې رانسکوره شوې ده.

ملوك ددې خبرې په اورېدو خوشحاله شو. خپله برګه غوا یې چې د برګو الوتکو له وېرې په ګنبده ننوتې وه. بېرته په خپل مورږوي (میوګي) وتړله.

خودده دا خوشحالي ډېره لنډه وه، څوشپې وروسته یې د پلار کټ د کور مخې ته کېښود ل شو.

د پلار له مرګه وروسته ملوك پخپل کورکې یوازې له خپلې مور سره پاتې شو. مشره خور یې لا څوکالو پخوا واده شوې وه. له جګړو وروسته یې بیا هغه نه وه لیدلې، ویل کېدل چې په کابل کې اوسي او خاوند یې په حکومت کې وظیفه لري.

پلار یې څوځله لیك وراستولی و، چې کابل پرېږده او ټوله کورنۍ راشي، خو زوم یې په ځواب کې ورته لیکلي وو، چې دوی دې کلی پرېږدي او کابل ته دې راشي.

له هغه وروسته یې له دوی هیڅ احوال نه درلود.

دویمه خور یې هم یوکال دمخه واده شوې وه چې کله کله به ددوی لیدوته راتله.

ملوك د پلار له مرګه وروسته د هغه ټوپك واخیست او له مجاهدینو سره یوځای شو. په لومړیو ورځوکې یې مور نه پرېښود چې جنګ ته ولاړ شي. خو ده ویلي وو، ترڅو چې یو روسی په وطن کې وي ټوپك به له لاسه نه غورځوي.

له هغه وروسته ملوك د روسانو په خلاف په ټولو جګړوکې حاضر و او ترټولو دمخه به جګړې ته روان و.

تیرکال منی یې مور او ماما (خماره) ورته په نام کړه ملوك به

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله په شپه کې د هغې کور ته ورته او سهار به له لمانځه د مخه خپل کلي ته راته.

د (خمارۍ) پلار په اول سرکې وعده کړې وه چې واده به ژر وکوي. خو ملوك د ولور پیسې نه لرلې ځکه تراوسه واده ځنډېدلی و.

☆ ☆ ☆

ملوك د نورو مجاهدینو خواته ورغی. د مجاهدینو مجلس داسې تود و لکه د ساړه ژمي د ګرم تناره غاړې ته چې ناست وي.

د قوماندان هاشم په لیدو ټول له ځایونو راولاړ شول.

شین ګل په خوښۍ وویل:

- دادی زمری راغی نور نو ځُرت مه خرابوئ.

محمد هاشم چې له ونې ټیټ او غنم رنګه سړی و، سترګې یې وړې او غټه خو جګه پوزه یې لرله. د مخې لاندې دوه غاښونه یې دومره یوله بله لرې و. چې نوي لیدونکي حتمًا فکر کاوه چې د دووغاښونو ترمینځ یې یو غاښ لویدلی دی نری اوږد مخ یې نری ځوکړې ږیرې نور هم پسې اوږد کړې و.

ده پوځي زده کړې نلرلې. خو په جګړه پوهیده. په زیاترو جګړو کې به په لومړۍ لیکه کې ولاړ و. که به پوه شو چې په کومه جګړه کې کامیابیدای نشي نو په هوښیارۍ سره به یې له سیمې په شاتګ کاوه. او دا په شاتګ به یې داسې و. چې هیڅوك به نه ورباندې پوهیدل. ددښمن د کمزورۍ ځایونه ښه ورته معلومیدل.

ده به ویل

- څوك چې خپل دښمن وپیژني هغه کامیابیدای شي.

کله به چې ددښمن په کمزورۍ وپوهیده. بیا به یې د خپلو کسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترپا ته هم نه کتل. پرله پسې جګړې به یې کولې او تر هغو به جنګېده چې بریالی به شو.

سموت به دده په هکله ویل:

ـ هاشم خدای پیدا کړی د قوماندانې لپاره دی. دی آن په کوچنیوالي کې د خپلو همزولو قوماندان و. په ماشومتوب کې به یې هم د هغو ماشومانو او خپلو همزولو مشري کوله چې د نورو باغونو او پالیزونو ته به په شپه یا ټکنده غرمه کې ورا وښتل.

یوه ورځ په کلي کې دی او اته کسه نور د خان محمد باغ ته ور واوښتل، له شنو منو یې لمنې راډکې کړې خو خان محمد پرې خبر شو له لرې یې پرې نارې کړې.

هاشم چې د ونې سرته ختلی و. له ونې یې ځان را غورځار کړ، پښه یې واوښتله.

د خان محمد پرله پسې چیغو ټول هلکان وارخطا کړل. هلکان له مخې او خان محمد له شا منډې پسې وهلې، د هاشم هم پښه خوږ شوې وه. منډې یې نشوای وهلای خان محمد ډېر ورته نږدې شوی و. خو هاشم هلکانو ته د تیت او پرك کیدو قومانده ورکړه. یو په یوه او بل په بله ولاړل. خان محمد حیران شو. چې په کوم یوه پسې ولاړ شي. اودوي په هغه ورځ د هاشم له برکته له لوی خطره خلاص شو. او بیا به وروسته له هغه چې د خلکو باغونو او پالیزونو ته ورا وښتل هاشم به یې مشرو.

دغه کیسه سموت چې د هاشم همزولی او نږدې ملګری و. دا نورو مجاهدینو ته چې زیاتره نوي ځوانان ول، وکړه. سموت دا هم وویل چې په اصل کې هاشم له هغه وخته ددوی قوماندان و.

خو هغه وخت یې د قوماندانې چندانې خونده نه وه. ځکه نه ډسلې وې نه پیسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د قوماندان هاشم په راتګ ټول خوشحاله شول.

پرون یې سره ویلي ول چې قوماندان به د سرك په بله غاړه كلا كې له نورو مجاهدینو سره یوځای مورچل نیسي. خو اوس هغه ځای بلې ډلې نیولی و.

هاشم ټولو ته خپل خپل ځایونه وښودل. او د لومړي ډز علامه یې هم وټاكله.

ټول په خپلو ځایونو كې ځای پرځای شول، سموت یې په رود (راده) كې د مجاهدینو قوماندان وټاكه او پخپله د سرك خواته د برجوري كلا په لوري وخوځیده.

سموت (۱) له وني لوړ او له رنګه تور و، ږیره یې خریبله خو اوږده بریتونه به یې تل په خوله كې پراته و. په خبرو كې به یې د ((مطلب)) او ((پوه شوې كه پوه نشوې)) تكیه كلام دومره زیات وایه چې زیاتره وخت به یې اصلي خبره په تكیه كلام كې وركه شوه.

قوماندان هاشم به چې كله دده له ټوكو او كنایو په تنګ شو په قهر به یې ورته وویل:

ـ بریتونه دې دخلقي دي والله كه څوك خیر درنه ووینې.

خوده به په بریتونو لاس راتیركړ. یوه بله ټوكه به یې هم وكړه او په خندا به له كوټې ووت.

سموت په ګروپ كې په ټوكي مشهور و.

له هرې خبرې سره به یې متل تیراوو، یا به یې خپله خبره په كوم شعر یا لنډۍ ثابتوله. ده به خپل زیاتره له ځانه جوړ شوي شعرونه او آن متلونه او لنډۍ په رحمان بابا پورې تړلې.

---

۱ ـ سموت چې اصلي نوم یې عصمت الله و. خو خلكو به سموت باله د هاشم د كوچنیوالي ملګری و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثلاً ویل به یې: رحما با با څه ښه ویلي دي:

مینه په تلوراتلو زیاتیږي

کله راځه کله به زه درځم مینه

یا به یې ویل رحمان با با وایي:

چې نه یې وي سړي نه دې قورت خوري نه غوړي

څوك چې پوهیدل چې شعر او لنډۍ رحمان با با نه دي ویلي تر نورو به یې زیات خندل.

خو نورو نالوستو کسانو ته به دده هره خبره د کاڼي کرښه معلومیدله. ډیرو سموت د قوماندان مټ باله.

په حوزه کې ډیرې شخړې او لانجې به همده هوارولې. که به څوك له قوماندان هاشم نه خوابدي شول او بل ګروپ ته به تلل سموت به په خو خبرو بیرته راګرځاوو.

ځینو سموت صادق او له زړه پاك سړی باله. خو مخالفینو به یې ویل چې هغه په عین سادګي کې مطلبی سړی دی. دده د خبرو تکیه کلام ((مطلب)) او ((پوه شوې که پوه نشوې)) هم یو ډول کنایه ده. او دده د زړه خبره ده. خو څوك نه پرې پوهیږي. سموت هرځای خپل مطلب چلوي.

☆ ☆ ☆

له پاسه دوړې ښکاره شوې.

پوځي کتار ورو ورو د دوی په لوري رانږدې کیده. مخکښني درې زرهپوشونه په بیړه راروان و نور کاروان ځای په ځای ولاړو

زرهپوشونه ددوی خوا ته راورسیدل.

سموت نارې کړې. د بریژنف کلوشې خو را ورسیدې بیا یې ملوك ته چې په ویاله کې یې ده ته نږدې مورچل نیولی وو مخ واړا او ښنګه د تره زو ولې یې که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په خپله خوله لاس كيښود په اشاره يې پوه كړ چې څه ونه وايي.

زرهپوشونه له دوی تیرشول.

سموت بیا په خندا وویل: د بریژنیف کلوشي لکه چې سپکې وي پوه شوې که پوه نشوې مطلب. په ماین خو وانه لوتې؟

يو زرهپوش په مخ ولاړ تر کليو پټ شو، بل زرهپوش د هغه زيارت څنگ ته ودريده چې يو وخت به په اخترونوکې پرې د ښځو ميله جوړيدله څو کسه ژر ژر کوز شول او د سړك خواته د ديوالـه شاته يې ځانونه پټ کړل.

د کتار پاتې ټانگونو او زرهپوشونو هم ددوی په لوري حرکت راوکړ.

د کاروان دويم ټانگ ماين والوزاوه.

توري لوخړې جوړې شوې. له دې سره له هرې خوا د توغنديو او سپکو وسلو دکارتوسو باران جوړ شو.

د ماين وهلي ټانك ترڅنگ زرهپوش اور واخيست پوځي کاروان ځای پرځای ودريده. عسکرو او افسرانو د سرك يوې او بلې خواته ځانونه پټ کړل.

ټانگونو او زرهپوشونو هرې خواته گولۍ اورولې د کتار په پای کې يو بل زرهپوش هم اور واخيست له زرهپوش څخه پورته څو ټانگونه او زرهپوشونه د شا په لوري وتښتيدل. نوره قوا د سوځيدلو ټانکونو ترمنځ را ايساره وه.

په قوا کې عجيبه غوغا گډه وه مخکښنی زرهپوش هم وتښتيده. په منځ کې ايسارو پاتې عسکرو يوې اوبلې خواته منډې کړې.

دوو کسو د راده په لوري مخامخ منډه واخيسته خو له دوو خواو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګولیوباران پرې جوړشو. دواړه ځای په ځای ولویدل.

د سړك د غاړې په شیله کې پټو عسکرو جګړه نه کوله بس هسې یې ځانونه پټول. ښایي نه پوهیدل کومې خواته او په چا ډزې وکړي. یوه ګډوډي جوړه وه له هرې خوا ګولۍ اوریدلې.

خو دا ګډوډي هغه وخت نوره هم زیاته شوه چې د سوځیدلي زرهپوش ترڅنګ په کارتوسو او وسلو بار موټر اور واخیست.

له موټرڅخه د سپکو او درندو وسلو ګولۍ هرې خواته بادیدلې.

له دې سره دوو نورو ټانګونو هم اور واخیست، د نږدې برجه ورې کلا مخې ته دوچې رشقی کوټې اور واخیست، یوه ګولۍ د ملوك پر سر په ونه ولګیده دونې ښاخونه دده خواته را ولویدل او ګولۍ په پټیو کې ولویده.

عسکرو یوې او بلې خواته منډې وهلې خو چې څو ګامه به لا نه وو تللي له یوې خوا به ګولۍ پرې ولګیدله.

دلته په ویاله کې د سموت له خولې چیغه ووتله، ملوك چې وروکتل ترڅنګ یې شیرمحمد پروت و، د هغه تر ککرۍ کارتوس پورېوورې وتلی و. ورنږدې شو، په غیږ کې یې راپورته کړ بیرته یې ورو پخپل ځای پریښود. او بیایې په ډزو پیل وکړ، درې کسه چې پوځي دریشي یې اغوستې وې د اصل الدین د باغ په لورې په منډو ول.

د ویالې له خوا ډزې پرې وشوې درې واړه په وچ ډګر پربوتل. څو شیبې وروسته بیرته پورته شول تر ویالې یې ځانونه ورسول. هلته پټ شول، یوتن یې بیا د باغ په لورې منډه واخیسته له بلې خوا په ښنه ولګیده ځای پرځای پریووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو دوو تنو لاره بدله کړه، له لوی درک [۱] سره نږدې دواړه له ویالې راوختل او د حاجی لونګ د کلا په لوري یې منډه کړه.

د سړک په غاړه دوه کسه چې د زرهپوش تر شاه په ویاله کې پټ ول، راپورته شول. لاسونه یې پورته نیولی ول، چیغې یې وهلې خوغږ یې ښه نه اوریدل کیده.

شاوخوا ورته ګولۍ ولګیدلې، ځای پرځای ثملاستل، چې ډزې غلې شوې لاسونه یې پورته ونیول د راده په خوایې رامنډه کړه.

یوه یې د ویالې په غاړه د ازغوپه منځ کې ځان پټ کړ.

او دا بل یې په لویه ویاله کې ولویده.

ملوك لاس ورکړ او له اوبویې راویوست.

سموت ورته وویل:

- وینې مطلب اوس ایله بیله بنیادم شوې.

ملوك په منت ورته وویل:

- سموته ته هرځای له خپلو اپلتو نه اوړې.

سرتیري چې ساه یې بنده بنده کیده، وویل:

- مه مه کوئ، ډزونه بس کړئ، ځوك چې ژوندي دي ټول تسلیمیږي مور ته ....

خبره یې انور په خوله کې وروچه کړه:

- بس د سپي زو خبرې هم لا ته کوې او له دې سره یې سرتیری تر ستوني ونیو خو ملوك وربانديې منت وکړ.

انور وغوریده:

- ټول پټې یې وخوړ ته یې لا مږه بولې، که زما منې وینه یې ځمکې ته مه پریږده.

---

[۱]. درك: یولوی لرګی دی. چې د اوبو د ویش لپاره په دوو برخو ویشل شوی او د دوو ویالو په سرکې اینبودل کیږی چې دوو سیموته اوبه برې ویشل کیږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درود (راده) له خوا ډزې غلې شوې د سړك له غاړې یوتن چې لاسونه یې پورته نیولی ول ددوی لوري ته رامنډه کړه . خو د شا له خوا په ګولۍ ولګیده او ځای په ځای ولویده .

یوبل له ټانګ نه ځان واچاوو او مخامخ یې د جیبه په لوري منډه کړه. له هرې خو اپرې دکاړتوسو باران جوړ شو. هغه د وښو په منځ کې ولویده او دا نورو هم ورپسې منډه کړه. خو څو ګامه لانه وو تللي چې ځای پرځای ولویدل.

اوس نو یوازې له یوه ټانګ نه ډزې کیدلې.

ملوك او درمحمد وروړو ځانونه ټانك ته نږدې کړل.

څو شیبې وروسته له ټانك څخه لمبې آسمان ته پورته شوې.

دوه کسه په وښوکې پټ ول. د جیبې له بلې غاړې پورې وتل. له کوچنۍ کلا څخه پرې ډزې وشوې. خو لکه چې ورونه رسیدل. دواړه د ختیځ په لوري په منډو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 16196

دویم څپرکی

بریالي او ګل مرجان د کلا دروازه څنڅیرکړه. بریالی دکلا دننه له دروازې سره نږدې کوټې ته ننووت او ګل مرجان په یوه منډه د کلا په کونج کې د بام زینو ته ځان ورساوه.

تر زینو لاندې یې د تراکتور زوړ ټایر په دوارو لاسو پورې واهه او هلته ځای په ځای کیناست. شاوخوا یې وڅارله.

د کوټې له ماتې کړکۍ څخه دبریالي په اشاره یوه شو زړه نازړه په زینو پورته شو چې د بام سرته ورسیده شاوخوا یې وکتل د پټیدو ځای یې تر سترګونه شو په پورتنۍ زینه کې غلی کیناست. له لاندې نه بریالي ورباندې غږ وکړ:

- برج ته ځان ورسوه بې غیرته برج ته.

ګل مرجان د بام په سر نظر وزغلاوو. برج د یو په بل پسې د قطار بامونو په پای کې د کلا په بل کونج کې ول.

ګل مرجان له ځان سره فکر وکړ:

- عجیب سړی دی فکر کوي چې اوس هم قوماندان یم دا غویی نه پوهیږي چې د کلا تربل کونج پورې قطار بامونه له څومره خطره ډک دي بس په پل صراط تیریدل دي. که پدې کوټو کې یو کس وي بیا؟

خو چې خپل ځای ته یې وکتل تر بامونو هم خطرناک ورته ښکاره شو ځانته یې خندا راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه راپورته شو په بام یې منډه واخیسته د دریم بام په سر یوې نسبتًا لوړې مورۍ ته یې ځان ورساوو څو شیبې د مورۍ کنیاست ترڅنګ د کلا منځ یې تر نظر تیرکړ په یوه منډه یې ځان برج ته ورساوو.

بریالی د کاهداني بام ته پورته شو د کلا له دیواله یې شاوخوا وڅارله په سرك د فوځي کاروان له ځینو وسایطو لوګې پورته کیدل اور نه یوائې په وسایطو نه بلیدل بلکې شاوخوا په نورو ځایونو کې هم لوګي او لمبې تر سترګو کیدلې د دوی ترڅنګ په کوچنۍ کلا کې هم اوربل و. او لوګي یې هواته پورته کیدل.

بریالي چې په زینو ښکته کیده ګل مرجان ته یې غږ کړ:

- ډزې به نه کوې، زه هم درځمه.

بریالی د کلا په کوټو کې داسې په سرہ سینه ګرځیده لکه چې خپل کور یې وي او له اوږدې مسافرې وروسته بیرته ورته راغلی وي.

په دالان کې یې د تناره سرپوش ایسته کړ تنور تود و یو تور خیرن چای جوش په ایرو کې ښخ شوی و. داسې معلومیده چې د کور خاوندان به څو ساعته د مخه له کوره وتلي وي.

د کلا په دیوال دوه کوترې ناستې و . سرونه یې له ویرې جګ نیولي ول غومبرېې نه واهه.

بریالي د کلاشنکوف د میل په څوکه د بلې کوټې قلف والوزاوو. په کوټه کې یولوی صندوق ایښی و چې دواړو زلفیوته یې قلفان پراته و.

توشکې هوارې وې څوبالښتونه له خپلو ځایونو بې ځایه شوي. او د توشکو په منځ منځ پراته ول.

په کونج کې بستره بند خلاص شوی و. دوه بړستنې قات په قات پکې ایښې وې. پورته په تاخچه کې له سنبو (وریو) څخه اوبدل شوی سور دسترخوان ایښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالی موسکې شو ژر ژر يې پرانيست ډوډۍ پکې نه وه، يوائې څو دانې اتامونه (ډډوډئ کوچنی ټوټې) پکې پراته ول.

بريالي يو موټې ترې ډك كړ ژر يې خولې ته واچول پاتې دوه موټې يې په جيب كې واچول.

نورې كوټې يې هم يو په بل پسې وكتلې په بيره بام ته وخوت له زينو سره نږدې ديوال څخه يې سر هسك كړ شاوخوا يې وخارله او برج ته ورغی.

گل مرجان يوه كونج ته غلی ناست و.

بريالي په ټوكه ورته وويل:

ـ څنگه ناست يې با ميمله يې.

چې گل مرجان څه ونه ويل زياته يې كړه:

ـ دكافر په كوركې يو ټوك مړی هم نه پيدا كيږي.

گل مرجان وخندل:

ـ زړه دې دی چې وريجې او غوښې يې درته باندې كړې وای؟

ـ دكور اوسيدونكي نوي وتلي دي په كوركې هرڅه شته خو ډوډۍ نشته.

ـ دايې لا بله بدبختي.

گل مرجان دا وويل اوسر يې په زنگانه كيښود.

بيرته يې سر راپورته كړ په اسويلي يې وويل:

ـ لكه چې بې ځايه مړه شووها.

بريالي ښكته پورته ورته وكتل:

ـ مرگ مرگ دی څه په ځای څه بې ځايه په هر صورت اوس خو ورسره مخامخ يو. چې مخامخ يو بې غيرتي به نه كوو.

كلاشنكوف يې په ځمكه كيښود پسې زياته يې كړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حقیقت دادی چې دلته هیڅوك هم په ځای نه مري.

ګل مرجان ورته وکتل بیرته یې سر ښکته واچاوو.

بریالي یې په سترګو کې د مایوسي اندازه ولګوله.

ده ګل مرجان ښه پیژاند هغه د لوا په میکانیزه غونډ کې د ټولي مرستیال و په ټولو دندوکې حاضرو. بریالي به سختو جبهو ته دی استاوو.

بریالی له ځایه ولاړشو له کړکۍ څخه یې شاوخوا وڅارله، د کاروان ټانګونه او زرهپوشونه هماغسې سوځیدل او مجاهدینو ډزې پرې کولې.

بریالی په ټیټه ملا په برج کې ګرځیده برج دوه کړکۍ لرلې خو کړکۍ لا له لومړي سره نه وې پکې ایښودل شوې. داسې ښکاریده چې د کور خاوند په برج کې ازوغ او رشقه ایښوده ځکه د برج په غولي د وچې رشقې میده ګبې او ځځلي لیدل کیدې.

بریالی د ګل مرجان خوا ته راتیر شو په مټ یې وټپاوو:

ـ ملګریه مورال دې بایللی راته ښکاري؟

ـ یره که رښتیا درته ووایم اولاد رښتیا ددین دښمن دی، کوچنی زوی مې ډیر یادیږي، چې راتلم له غیږې مې نه ښکته کیده.

بریالي وخندل: دادی دوی هم د دین په دښمن پسې ګرځي.

د ګل مرجان سترګو ته یې وکتل زیاته یې کړه:

ـ غم مه کوه داسې مورچل مو پیدا کړی دی چې ضیاء الحق هم راشي یوه میاشت خومو نه شي ترې پاڅولی.

ګل مرجان ښکته پورته ورته وکتل. په زړه کې یې غوصه ورته راغله له ځانه سره یې وویل:

ـ دا وګوره په دا خپله د خرس غونډې ځواني مین دې له دنیا ناخبره دی اوس هم زړې کنجارې په خوب ویني ښه یې ولیدل چې ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

تباه شول او دی بیرته له سره لګیادی ړنګه شوې کلا آبادوی شیطان را ته وایی چې ته هم....

پخپل دې فکر ژر پښیمانه شو. بریالي ته یې چې له برج څخه د راوتلي تیر په سریې خپل غوښن لاسونه ایښي ول او د کلا له کنډو څخه یې شاوخوا اشارله وکتل. خوا یې ورته بده شوه.

په زړه کې یې وویل: جنګ دې ورك شي دا ښکلې ځواني خو د خاورو لایقه نه ده.

بیایې د رود په غاړه د ونو په منځ کې د وژل شوي مجاهد څیره سترګو ته ودریده چې د ددوی په ګولۍ لګیدلی و. فکر یې وکړ:

_ څه ښکلی ځوان و. د مرګ ورځ خونه و. ریښتیا مور څه کوو څوك وژنو. هی هی خپل ورور.

زړه یې و. خپل دا فکر له بریالي سره شریك کړي او ورته ووایې چې ترڅو به سره وژنو. ترڅو به د کورونو په ځای قبرونه جوړوو. راځه ور ووزو. مجاهدینو ته ووایو چې مونږ ستاسې ځامن او ورونه یو. دادی که مو وژنئ که مو پریږدئ.

څو ځله یې په زړه کې راوګرځیدل چې د خپل زړه ټولې خبرې هغه ته وکړي.

خو بیرته به پښیمانه شو. هسې نه چې بریالی یې، بې غیرته وبولي او که ژوندې پاتې شي سبا پیغور ورنه کړي.

څوك څه پوهیږي که دا خبرې خاد ته وکړي او بیا یې زندان ته بوزي د نورو غونډې یې سترګې او لاسونه وروتړي او په پلیګون کې یې په ګولۍ وولي.

وروستۍ خبرې ټکان ورکړ. خو د بریالي تیر ژوند او کړووړو یې وروستۍ خبره ردوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه بريالی نامرده نه دی، په بل چا مې نه وژني. چې بد يې راشي همدلته مې وژني، خو بل چاته دا خبره هم نه کوي، توکل په خدای ټولې خبرې ورته کوم، دی به نه پوهيږي پخپله ځواني مغرور دی زه به....

د بريالي ناڅاپي غږ يې د سوچونو لړۍ وشلوله:

ـ امر صاحب تخنيك به دې نه وي ليدلی چې مړ به وي که ژوندی؟

ـ نه والله، امر اوپراسيون مې وليد بيچاره لکه چې شهيد شوی دی.

ـ رېښتيا وايې؟

ـ پام مې نه دی کړی د زرهپوش خواته يو مړی پروت و. ممکن هغه به و، زه د خپل ځان په غم کې وم.

ـ هغه زما عسکر هم....

د الوتکو غږ يې ترغوږ شو خپله خبره يې پرېښودله: په خوښۍ يې چيغې کړې: هغه دی والله طيارې راغلې.

پورته يې وکتل، الوتکو له لوړې فضاء څو بمونه خوشې کړل يو بم په رود کې ولګيده پورته له ژرندو سره په دښته کې هم څوځايه دوړې او ګرځونه پورته شول.

الوتکې د سترګو په رپ کې الونيا شوې. بريالي په خوشحالي وويل:

ـ اوس نورې هم راځي.

ـ انشاء الله اوس يوڅه کيږي. که دا وار راغلې زه او ته هم ځانونه يوې خواته باسو.

خو په خبرو کې يې پخوانی قوت نه ليدل کيده په سختۍ يې خپلې وچې شونډې خوځولې. ګل مرجان ته يې وويل:

ـ څنګه ورزی خوبه نه يې؟

ـ که رېښتيا درته ووايم اصلاً لوږې بې حاله کړی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالي جیب ته لاس کړ د وچې ډوډۍ یوموټی اتامونه یې په لپه کې ور واچول په موسکا یې وویل:

ـ دادي واخله، تور توتان تر تا قربان.

ګل مرجان په بیړه خولې ته واچول.

بریالي د ډوډۍ نورې ټوټې هم له جیبه راوایستلې نیم یې پخپله وخوړل او نیم نور یې ګل مرجان ته ورکړل، دواړه وږي ول.

بریالي د ګل مرجان په اوږه لاس کیښود ویې ویل:

ـ غم مه کوه اوس به داسې ډوډۍ درته پخه کړم چې په کور کې به دې هم نه وي خوړلې، اوله دې سره د تناره خونې ته په ښکته شویو پټو زینو چې برج ته نږدې وې او تراوسه پورې یې نه وې لیدلې لاندې کوز شو.

د کندو سرپوټی یې ایسته کړ کندو له اوړو ډك و خوری (سنك) یې راواخیست په مالګه پسې وګرځید پیدا یې نکړه ښه ډیر اوړه یې لامده کړل، لږ یې را واخیستل وې څکل بلمنګي نه و.

په نورو خونو کې په تبخي (تیغنه) پسې وګرځید په سترګو نه ورغی، هك حیران ودریده که یې په تناره کې پخوي ټول به چکیده شي ځکه له یوې خوا خمیره شوي نه ول، اوله بلې خوا یې کله ډوډۍ په تناره نه وه پخه کړې.

چې خیلې لوږې ته یې پام شو نو د کلا په کونج کې پراته بوټي او چاپکې یې راواخیستل اوپه تناره کې یې اور تیار کړ.

د اور خونه یې ټوله وپلټله اورلګیت یې پیدانه کړ ګل مرجان ته ورغی د اورلګیت پوښتنه یې ترې وکړه هغه هم نه درلود.

بیرته بیا په نورو کوټو راسم شو. ټولې کوټې یې وکتلې اورلګیت یې ونه موند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالان یې وریاد شو. ټول دالان یې وکوت آن د دالان. بازوان یې هم ترنظر تیرکړل خو اورلګیت یې ونه موند.

په نه هیلي برج ته پورته شو. ګل مرجان یوې ګوشې ته غلی ناست و. څار یې هم نه کاوو.

د بریالي په لیدو له ځایه پاڅیده:

ـ پیدا دې کړ؟

ـ نه دکافر په کور کې یو اورلګیت هم نشته.

ـ نو اوس به څه کوو؟

ـ نه پوهیږم.

ـګل مرجان په خوښۍ وویل:

ـ بل چل به وکړو.

ـ څه به وکړو؟

ـ هغه په کونج کې دبوټو کوټه به درسام په مرمۍ وولو چې اوریې واخیست لږ اور به تري یوسو او په تناره کې به اوربل کړو.

ـ نه نه دا د نظامي تاکتیك له نظره غلط کاردی. زه اوته اوس په داسې موقعیت کې نه یوچې چاته خپل ځای وښیو اوس دوی ټول په چور لګیا دي له ما او تانه څوك خبر هم نه دي. چې لږ تیاره شوه ځانونه به یوې خواته وباسو.

ـ هغسې خو امکان لري طیارې بیا راشي. او په مونږ پسې یا نوره قوا یا هلیکوپتر راشي خو چای ناخورده جنګ نه میشه په دې ورېې ګیډه خو دوه ګامه هم نه شوتلای.

بریالي دده خبروته غوږ نیولې و. خو سترګې یې په لرې کلاوو کې خښې کړې وې. وې ویل:

ـ زه وایم که دا دروازې د مخې جومات ته یو ولاړ شو په جومات کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتماً اورلګیت وي او په منډه یو اورلګیت راوړو. چې یوځل په ګیډه ماره شوو بیا به ګورو.

- داخودې والله که بده خبره کړې وي.

له ځایه پاڅیده ویې ویل:

- خدای دې وکړي چې جومات قلف نه وي.

- ساده دا کلی دی په کلي کې جومات ته څوك قلف نه اچوي. ژر ولاړشه بیرته په منډه راشه. که نه و. بیا هماغه ستا چل کوو.

ګل مرجان دروازه خلاصه کړه شاوخوایې وڅارله او بیا په بیړه روان شو.

بریالی د برج د کړکۍ ترڅنګ کیناست شاوخوایې وکتله چوپه چوپتیا وه، د سرك خواته څوځایه لوګی معلومیدل خو دا معلومه نه وه چې د سوځیدلو وسایطو دي که په ونو او کورونوکې دي.

بریالي سوړ اسویلی له خولې وایست:

- اوه خدایه داڅه حال دی. دا ښایسته سیمه وګوره اودا لوګي دا مړي دا دا ....

خپله مور یې وریاده شوه. چې د خدای په امانې په وخت کې یې په مخ ښکل کړی و. او بیا یې اوبه پسې شیندلې وې او لکه چې د خپل زوی د جدایی طاقت یې نه درلود ځای په ځای کینستې وه.

خپل اولادونه یې وریادشول. وړوکې زوی یې د راتګ په وخت کې ورته ویلي و، ماته موټر راوړه. ماته موټرك. موټرك چې هیر دې نشي، په سترګوکې یې اوښکې راغلې

ژړیې پاکې کړې.

د ګل مرجان خبرې وریادې شوې.

- یره که ریښتیا درته ووایم اولاد ریښتیا ددین دښمن دی. زوی مې ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادیږي، چې راتلم له غیرې مې نه ښکته کیده.

هغه ساعت ده هم غوښتل ورته ووایې چې څومره یې خپله مور او اولادونه یادیږي، ژړا ورغلې وه، مخ یې بلې خواته اړولی و ددې لپاره چې ګل مرجان زړه وانه چوي ورته ویلي یې و:

- غم مه کوه داسې مورچل مو پیدا کړی دی چې ضیاءالحق هم راشي یوه میاشت خو مونه شي ترې پاڅولی.

په زړه کې یې وویل چې داخل به ګل مرجان ته د زړه غوټه پرانیزي ورته وایې به چې ده ته هم دا حالت د زغملو وړنه دی دده له بدنه هم وینه ځي، شیدې نه ځي، دی هم اولادونه لري، کورلري، ژوند لري، له دې ټولو سره مینه لري خوله وطن سره هم هومره مینه لري.

دا حالت دی هم نه غواړي چې د خپل ورور وینه تویې کړي دوه وروڼه یې له ده څخه لرې په خپل کلي کې ول، هغوی هم مجاهدین ول، دده اصلی ځای بل ولایت و، خو څوك خبردي که یې وروڼه دلته راغلي وي او اوس له ده سره په جنګ وي څوك خبر دي کـه ده پخپلـه وژلـي وي دا څوك....

د سوچونولړۍ یې د کلاشینکوفونو ضربه یې ډزو وشلوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم خپرکی

ـ په منډه ځه د اوبو بلا در وګرځه، اوبه هم لا ښنبي. انور هغه اسیر چې رود کې یې په لپو لپو ژرژر اوبه ښنبلې په ولیو کې د ټوپك په قنداغ وواهه، دا نورو ته یې مخ ورواړاوو.

ـ دا موخه د ابازوی دی، چې خلاص لاسونه ګرځي.

درمحمد ورته وویل:

ـ ډیرترړی و ، خوامې ورته بده شوه.

ـ پریښې به دې و ، چې له تندې مردار شوی وای.

درمحمد څه ونه ویل. یوبل چې خوله یې له سنځلو ډکه وه له شا راغبږ کړ:

ـ که دې ډیره خواورته شنه وي. اوس به یې مردار کړم.

کلاشینکوف یې له اوږې رابنکته کړ پسې زیاته یې کړه:

ـ داخو دومره سخت کار نه دی. ثواب هم لري.

له دې سره یې کلاشنکوف د هغه په خوا ونیو. قید یې وواهه یوبل ته یې چې د بندي تر شا روان و وویل:

ـ مامدینه ته لږ لرې شه. نن مې اصواب (اعصاب) خراب دي هسې نه چې تا وولم دده ....

ماشې ته یې لاګوته نه وه نږدې کړې چې ملوك له لرې ورباندې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اکبره څه کوې. څه کوې؟ لیونی شوی خو به نه یې؟

اکبر بدبد ورته وکتل

ـ دتا یې څه ؟

ـ د چاپه امریې وژنې؟

ـ پخپل امر.

ـ ته دا حق نه لرې.

اکبر د کلاشنکوف قید په ضربه ودراوو ویې ویل:

ـ اوس به معلومه شي، اوله دي سره یې کلاشنکوف دبندي په لوري برابر کړ. درمحمد منځګړتوب وکړ:

ـ خدای موخوار که په دومره وړه خبره نږدې ده جنګ وکړئ.

اکبر چې له ډیره قاره یې د خولې له کونجونو ځګونه راوتلي ول وویل:

ـ تر اوسه به مې یا واژه یا نه اوس یې والله که پریږدم چې اوه ساوې ولري.

شیر چې تراوسه غلی ولاړ و هم منځګړتوب وکړ وې ویل:

ـ ځه ورك یې که اوس یې پریږده. یو وار یې مرکز ته ورسوو بیا به یې بل څوك نه وژني. ته به یې وژنې.

ـ اکبر وویل:

ـ نه یې پریږدم.

درمحمد په نصیحت وویل:

ـ وایم بیایې وروسته مړ کړه اوس یې پریږده. د بندي خواته یې اشاره وکړه:

ـ هسې هم مړ دی رنګ یې نه ګورې؟

بندي زیړ زبیښلې ولاړ و. هېڅ یې هم نه ویل. نه یې زاری کولې نه یې هم د تیښتې هڅه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نورو اسیرانو ته یې چې په سیند کې د یو پاڼ لاندې ولاړ وو په حسرت کتل

درمحمد د اکبرخواته رانږدې شو ویې ویل:

ـ خان پوه که: قوماندان هاشم ویلي دي چې داسې خلك باد له دې مه وژنئ ماته یې راولئ.

اکبر په کنایه وویل:

ـ ښه ښه اوس د خبرې په بېخ پوه سوم.

په روانیدو کې یې وویل:

ـ خیر دنیا لا ختمه نه ده. سره ګورو به.

بندي نورهم د ملوك شاته پټ شو.

یوه بل بندي ته غږ کړ:

ـ راځه. له هغو نورو سپوسره دې ودریږه.

بندي ملوك ته وویل:

ـ ډیر وږی یم. لږ ډوډۍ موډۍ به نه وي؟

ملوك بدبد ورته وکتل چې مانایې دا وه: خاورې وخورې ډوډۍ هم لا غواړې چې یو وار دې هاشم ته ورولم بیابه سره ګورو.

یو بل مجاهد نظرالدین چې تراوسه پورې غلی ولاړ و د بندي خواته راغی په اوږو یې لاس وروواهه. عسکري پلیټونو ته یې چې په قلم یې رسم کړي و وکتل په ملنډو یې وویل.

ـ دا دې څه .... پې رسم کړی دی.

ـ پلیټونه دي صاحب.

ـ دا بیاتې او دا بل ټکی څه مانا ؟

ـ دا عسکري رتبه ده.

په غوصه یې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نوم دې څه دی؟

ـ خاورې ګل مرجان.

ـ هوم اوس خاورې شوې. تر اوسه چې په ټانګ کې سپور وې، خاورو ته خو دې کتل هم نه او اوس بیا خاورې شوې ها.

چې ګل مرجان څه ونه ویل، پسې زیاته یې کړه:

ـ خاوروته دې ډیر زړه کیږي، انشاء الله وتالی (تعالی) ژر به دې ور ولیږم پوشوې که نه؟

ګل مرجان ترشونډو لاندې وویل:

ـ څه چې خدای کوي هغسې به ....

ملوك د نورو خبرو مجال ورنه کړ، د کلاشنکوف په څوکه یې پورې واهه، او له نورو بندیانو سره یې چې لاسونه یې شاته تړل شوي ول، یوځای د مرکز په لوري روان کړ.

اسیرانو هریوه کوښښ کاوو چې له یوبل سره خبرې وکړي خو چې چا به څه وویل د کلاشنکوف قنداغ به یې خبره په خوله کې ور وچه کړه.

جګړن ګل مرجان چې د نورو ترشا روان و، ورو ورو یې ځان د اسیرانو منځ ته ورساوو سرېې ښکته اچولې و، ورو یې وویل:

ـ بازید خانه، شفیق دې ونه لید؟

شفیق دده د خور یوازینې زوی و، چې لومړی د دوی په ټولي کې عسکر او بیا وروسته یې افسری رتبه ورکړې وه.

دایې لومړی ځل و، چې په یوه فوځي قطار کې له ده سره ملګری و.

بازید خان لکه چې دده خبره نه وي اوریدلې هیڅ یې ونه ویل ـ ده بیا پوښتنه وکړه هغه یوازې د ((نه)) ځواب ورکړ.

ګل مرجان فکر وکړ. زه خو ولاړم، خدای دې وکړي چې شفیق روغ خلاص شوی وي که هغه هم وژل شوی وي نوبیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل مرجان د اسیرانو په کتار کې ځان بل ښنګ ته ورساوو له یوه بل نه یې وپوښتل:

ـ امرصاحب شفیق به دې نه وي لیدلی؟

ـ شفیق څوك دی؟

د یوه وسله وال قهرجن غږ د ځواب مجال ورنه کړ:

ـ خبرې مه کوه رزیله لکه چې ځان رابانديې سموې.

د مازدیګر سیوري راړنګ و. چې دوی یوې برجورې کلاته ورسیدل، ټول اسیران یې په یوه تیاره کوټه کې چې یو وخت د وښو کوټه وه واچول دوه کسه په دروازه کې ودریدل چې اسیران پخپل منځ کې خبرې ونه کړي.

د غرمې په بمباري کې د مرکز پخوانۍ کلا بمبار شوې وه. د کلا یو برج وران و او نورې کوټې هم یا ورانې وې یا یې کړکۍ ماتې وې درې کسه مجاهدین چې د مرکز د ساتلو لپاره پاتې ول. د بمباري په وخت له کلا وتلي ول، او د کلا خواته په زړو د کانونو کې اوسیدل.

ملوك اسیران په نورو وسپارل او پخپله له ملګرو سره خپل مرکز ته ولاړ.

دا مرکز هم په یوه کوچنۍ کلاکې و. په دې کلا کې هغه وسلې او مهمات ساتل کیدل چې له پاکستانه به په کچرو راوړل کیدل او بیا به ددوی د تنظیم نورو ګروپونو او مرکزونو ته ویشل کیدل.

دا کلا د ګنهو ونو په منځ کې وه. له یوې نیمې میاشتې را هیسې ملوك او شپږ کسه نور د وسلو د ساتلو لپاره دې کلاته راستول شوي ول.

ملوك او دولت خان به شپه او ورځ دلته و. د دولت خان پلار لا په اول کال حکومت وړی و.

ده بل ورور هم درلود چې اوس پنجاب ته د مزدوري لپاره تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی لا واړه و. چې مور یې د ملاریا په ناروغۍ مړه شوې وه. او دوی پلار ته پاتې شوي ول. پلار به یې د کور کار هم کاوو او چې کله به د باندې په کوم کار پسې ته، نو دواړه زامن به یې هم په شا ګرځول. د شپې به یې چې اوبه لګولې دواړه زامن به یې د پولې په سر په بړستن کې ویده کړل.

خو یوه ورځ یو جیپ موټر راغی د دوی پلار او درې نور کلیوال یې پکې واچول. بیا رانغلل.

دولت خان او دوست محمد تره ته ورپاتې شول، هغه رالوی کړل. دوست محمد پاکستان ته ولاړ او دولت خان په کلي کې پاتی شو.

دوست محمد بیا کلي ته رانغی خو چې پسرلی به له پاکستانه مسافر راتلل نو خپل ورور دولت خان ته به یې جامې واسکټ او څپلۍ او کله کله پیسې رالیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

د شپې په پخیدو سره د ډزو شدت لږ شو یوازې د شاو خوا کلاو څخه خال خال ډزې کیدلې.

بریالي د کلا شاوخوا وڅارله، د کاهدانۍ له بامه یې د کلا د دروازې مخه هم وکتله. چې ډاډه شو، د کلا شاوخوا څوك نشته ډزې یوازې دده د بوختولو لپاره کیږي، نو د کلا په کونج کې یې د ازوغ لـه انګاره څخه چې د مخه یې اور اخیستی و، یو سپکی (سوکی) راواخیست او په دیګدان کې یې اور بل کړ.

تبۍ (تیغنه) یې پرې کیښوده دې ته یې ونه کتل چې تبخی ګرم دی کـه نه. نامنظمه ذغاله یې جوړه کړه او په تیغنه (تبخی) یې واچوله. اور یې نور هم پسې زیات کړ ډوډۍ یې په بل مخ واړوله. بله نسبتًا غټه ډوډۍ یې په تبخی واچوله. نیم خامه ډوډۍ یې په تخرګ کې ونیوله اوپه یوه منډه د پټو زینو له لارې بام ته وخوت.

له برج څخه یې شاو خوا وڅارله. د کلاشینکوف قید یې وواهه او بې لـه دې چې وګوري یو ډز یې وکړ. کلاشینکوف یې لـه دیوال سره ودراوو پخپله د ډوډۍ په خوړلو لګیا شو.

ډوډۍ یې همدلته پرېښوده لاندې ښکته شو د تیغنې پر سرله ډوډۍ څخه لوګي ختل هغه یې ترې ایسته کړه بله یې ژر پرې واچوله په بیړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه بله خوا واړوله. د کلا ديوال په ضربه يې ګوليو لګيده خودي داسې د ډوډۍ په پخولو لګيا و لکه چې هيڅ هم نه وي. له څاه څخه يې منګی را ډك کړ. د تناره د کوټې په کونج کې يې کيښود، د ديګدان رڼا ته يې د خپل کلاشنکوف مرمۍ وکتلې دوه رسام مرمۍ يې بيلې کړې په تاخچه کې يې کيښودې.

له تبخي څخه يې ډوډۍ چې يو لوری ته لږ سوځيدلې وه لرې کړه بله يې جوړه کړه او په تبخي يې واچوله.

د هاوان ګولۍ د کلا په منځ کې ولويده.

بريالي د کوچنيو ګوليو ترپا هم اوريده چې په انګړ کې لګيدلې. د اور په کوټه کې کونج ته غلې ودريده، د سپکو او درنو وسلو پرله پسې ډزو وارخطا کړ.

د شاژورونو چانټه يې غاړې ته واچوله، په زينو کې ورو ورو پورته شو، په وروستۍ زينه کې يې د برج په لوري هوايي ډز وکړ له دې سره يې په يوه منډه ځان برج ته ورساوو. د سهار رڼايي په خوريدو وه په برج کې يې د شاژورونو چانټه چې له ګل مرجان څخه پاتې شوې وه پيدا کړه او څنګ ته يې واچوله.

دغه وخت د توغندي ګولۍ د برج خواته د کلا په ديواله ولګيده، بريالي د کلا له بلې برخې څخه يوه ګولۍ فير کړه او بيرته يې په منډه ځان برج ته ورساوو.

څوشيبې وروسته په هغه ځای راکټ ولګيده ديوال يې ويجاړ کړ بريالی پوه شو چې راکټچي نږدې ورته ناست دی خو نه يې شوای کولای چې سرپورته کړ بيا يې له ويجاړشوي ځای څخه مرمۍ فير کړه او پخپله يې ځان برج ته ورساوو

د کلا ترڅنګ د باغچې د کوچني ديوال له شا بيا په هغه ځای د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکښته ګولۍ ولګېده بریالي د باغچې دیوال په نښنه کړ. څو ډزونه یې هغې خواته وکړل. له ختیځ لوري په برج د توغندي دوه ګولۍ ولګېدې خو برسیرنې وې یوازې یې د برج له چت څخه خاورې او لوټې راتویې کړې.

بریالي له نږدې څخه دا غږ واورېده.

ـ د لیلن زامنو تسلیم شئ.

بریالي شا وخوا وکتل د غږ ځای یې ونه لید وې ویل:

ـ مرمۍ ډېرې لرو اوس خو تاسې یاست چې ټول پنجابیان هم درسره شي تسلیم به نشو.

له بلې خوا ورباندې غږ وشو:

ـ روس بادار دې څه ونه کړل تاسې به څه وکړئ ټول فوځ تباه شو ته بیا کوم سپی یې؟

بریالي څه ونه ویل، خپل ځای یې بدل کړ.

له بلې خوا بیا غږ وشو:

ـ تسلیم شئ هسې ځانونه مه تباه کوئ.

له دې سره د ډزوباران جوړشو. د هاوان یوه ګولۍ د بام پر سر ولګېده. یوه چره یې د بریالي په کینه پښه ولګېده له پښې یې وینې جاري شوې.

په بیړه د اور کوټې ته را ښکته شو. پښه یې په یوه زاړه ټوکر چې د تناره له څنګه پروت و وتړله او هلته ځای په ځای کیناست.

ډزو دوام درلود. بریالي له ځانه سره فکروکړ:

ـ ترڅو به جنګیږم. له کومې خوا د کمک درک هم نشته بیا یې سوړ اسویلی له خولې ووت له ځانه سره یې وویل:

ـ چاره څه ده؟

خپل اولادونه یې وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سترګوکې یې اوښکې راغلې د ګولیو په باران کې یې برج ته ځان ورساوو. خو برج د توغندیو ګولیو وران کړی و.

بریالی د برج په کونج کې چې رالویدلو تیرانو او بازوانو پټ کړی و. غلی کیناست.

په لوړ آواز یې وویل:

- ودریږئ ډزونه مه کوئ.

ورته نږدې کسانو ډزې بندې کړې. خو له نورو خواوو لا هماغسې ډزې کیدلې.

له هغې خوا آوازونه اوریدل کیدل، خو بریالی نه وربانديې پوهیده چې څه وایي بیایې ورغږ کړ:

- که وعده کوئ چې وژنئ مونه، نو مونږ ټول تسلیمیږو، خپله خبره یې بیا تکرار کړه.

- مونږ وعده کوو چې سر او مال مو په امن کې دی، بس دروازه خلاصه کړئ.

له نورو خواو هم ډزې بندې شوې بریالي د دروازې ځنځیر خلاص کړ. د دروازې یوه پله یې خلاصه پرینښودله. د دیوال خواته ودریده. بیرته یې دروازه بنده کړه خو ځنځیر یې نکړه پخپل ځای ودریده. آسمان ته یې وکتل. آسمان شین و. بریالی داسې ورته ځیرو. لکه چې ستوري شمیري.

چوپتیا خوره وه. مجاهدینو نورې ډزې ونه کړې خو شیبې وروسته څو پرله پسې مرمیو د دروازې د سرله دیوال نه دوړې پورته کړې. دروازه هم په مرمیو ولګیدله. څو مرمۍ ترې تیرې شوې او د کوټو په دیوالونو ولګیدې بریالي د کلاشنکوف شاژور بدل کړ او د کوټې له وره سره ودریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه. بریالي کلاشینکوف خپلې مخې ته واچاوو په دروازه د ځوتنو د راننوتو سره یې خپل دواړه لاسونه د تسلیم په علامه پورته کړل.

په دروازه راننوتو کسانو هریوه کوښښ کاوه چې ترنورو د مخه شي خو د مخه تردې چې د انګړ مینځ ته را ورسیږي. بریالي د سترګو په رپ کې کلاشینکوف راواخیست سمدلاسه یې پرې ضربه کړاو دچوترې د کوچنې دیوال شاته یې ځان واچاوو دوه کسه چې ترنورو دمخه ول. ځای پرځای ولویدل، نورو په ده ډزې وکړې د پټید وځای یې نه درلود بیرته یې د دروازې په لورې منډه واخیستله یوبل د دروازې خواته ولویده.

د دروازې له څنګه یوه په بریالي ډزې وکړې یوه ګولۍ یې په ښي مټ ولګیدله.

بریالي د دروازې په لوري پرله پسې ډزې کولې، د دروازې یوه پله هماغسې پرانیستې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

ملوك په هغولومړيو كسانو كې و، چې دكلا په دروازه رانـنوتي ول. د مخه يې لاخپلوملګروته ويلي و. چې مخامخ به نه ورځو. ځكه خو يې د برياڼي د ډزونه لا د مخه ځان د دورازې خواته خوني ته رسولی و. وروسته څرګنده شوه چې كلا بندشوی افسر د دروازې لـه خوا پـه ډزو نـه بلكې دده په مرمۍ لګيدلی و.

د كلابند شوي افسـر پـه ډزو درې تنـه وژل شـوي ول. او څلورتنـه نور پـه دروازه كـې ټپيـان شـوي ول. نـور لـه كـلا څخـه وتلـي ول. خــو د كلامحاصره يې نه يـوازې سـاتلې وه بلكې د محاصرې كړۍ يې تـر پخـوا تنګه كړې وه.

له ملوك سره پدې كوټه كې وروسته يوبل تن هم يوځای شوی و. چې ده نه پيژاند.

ملـوك د خبرو پـه پيـل كې پوه شـو چې ناپيژنـدل شـوی سـړی دبلـې سيمې دی چې ده تردې د مخه نه وليدلی دوی چوتره تـر اور لانـدې نيـولې وه . له دواړو خواو ډزې كيدلې

ملوك او ورسره ملګري سرنه شـوای پورتـه كـولای چې افسـر ووينـی خو د چوترې اندازه يې لګـولې وه او وار پـه وار يې پرې ډزونـه كـول. كلـه كله به چې له هغې خوا ډزې نه كيدلې نوچوتره به يې وځارلـه. اوبيا بـه يـې ډزې پرې وكړې. دوی هماغسې ډزې كولې چې لـه هغې خوا د ډزو لـوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل شو ډزې يې بندې کړې. ملوك د کړکۍ له ښنګه وروکتل بیرته يې ژر سرټیټ کړ.

- دا زوی مړی خو لکه پیری داسې دی اوس له کوټې ډزې کوي.

- غم يې مه کوه اوس مو کلاته لاره پیدا کړې ده ډیر ژر به په لومه کې بند شي.

او بیا دواړو د کوټې په خوا په ډزو پیل وکړ په کلا باندې له هرې خوا د سپکو او درنو وسلو ډزو هم دوام درلود.

ملوك خپل ملګري ته وریه غوږ شو.

- ته هغه کوټه تر اور لاندې ونیسه. توکل مې دې په خدای وي زه ورځم. دا پدې رقم نشي تسلیمدای.

هغه مخالفت وکړ.

- نه نه وتلې نشې کرار کینه.

ملوك له ځایه را ولاړ شو ويې ويل.

- توکل په خدای زه وزم. ته دی تر اور لاندې ونیسه نور غم مه کوه.

- مه ځه. زما ومنه مه ځه.

ملوك چې د دروازې له ښنګه غلی ولاړو. بیرته را وګرځیده د مرمیو چانټه يې د هغه مخې ته کیښوده.

- ها دا کارتوس هم واخله. د سر پورته کیدو مجال مه ورکوه. زه له هغې خوا په کلا راخیږم.

- توبه توبه ته هم عجیب سړی یې. د غوايي زړه لرې د غوايي.

او له دې سره يې د افسر د پټیدو په کوټه ډزې پیل کړې.

ملوك خو شیبې د دروازې له ښنګه ودریده او په یوه منډه له دروازې ووت له دروازې د باندې ویالې ته يې ځان واچاوو. له هغې خوا ورباندې غږ وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملوکه ته یې؟

ـ هو هو زه یم چې ډزې ونه کړې.

ـ خدای دې خوارنکړه، نږدې خو مې غلبیل غلبیل کړې وې دا وخت د راوتو دی؟

ملوك یې څنګ ته ورغې:

ـ خوشې ډزې مه کوئ، هیڅ ګټه نلري.

ـ نو څه وکړو؟

ـ بس په کلا ورخیژو.

ـ دا څه وایې؟

ـ ملوك وویل:

ـ ښه وایم یوکس دې، هیڅ هم نشي کولای هغه نور به هم خبر کو، او یو څو کسه به په کلا وروخیژو.

ټولو دا خبره خوښه کړه، درمحمد په قوماندان هاشم پسې ولاړ چې له دې خبرې یې خبرکړي، ملوك دوه کسه په زینه پسې ولیږل لږ څنډه وروسته هاشم راغی او په کلا د ورختو اجازه یې ورکړه، خو ویې ویل چې ملوك به تر ټولو دمخه وي، ځکه چې د دښمن ځای ورته معلوم دی او که څه پیښ شول هم ملامتی د ملوك ده.

ملوك وویل:

هوخوشرط به یې داوي چې ټول به زما په خوله کوي.

هاشم مخ بلې خواته واړاوو:

ـ سمه ده ورځه.

چې ملوك روان شو، ده پسې ناري کړې:

ـ رښتیا چې مړ یې نکړې، په کار مې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

د اورپه کوټه کې بمونو تور لوګي جوړ کړي و. بریالی په ساړه تناره کې غلی ناست و.

چې په بام به يې د پښو ترپهار واورید د کلاشینکوف میل به يې په هغه خوا ونیو او څو ډزې به يې وکړې چې د لاسي بمونو د لویدلو آواز به غلی شو. له تناره به راووت او له دروازې څخه به يې دباندې ډزې وکړې، بیرته به يې په بیړه ځان تناره ته راورساوو. ښه شیبه به هلته غلی شو.

د خلاصون ټولې لارې پرې بندې وې. خپل مرګ يې پخپلو سترګو لید، د اولادونو څیرې يې سترګوته ودریدې. مور يې وریاده شوه چې د راتلو په وخت کې يې اوبه پسې شیندلې وې او ځای په ځای کینستې وه.

خپل کوچنی زوی يې سترګوته ودریده چې د راتګ څخه د مخه يې په سینه پروت و. او دده له غیږې څخه هیڅ چاته آن خپلې مور ته هم نه ورته. خوده دریشي اغوستې وه باید وظیفې ته تللی وای. ماشوم يې په ژړا ژړا کې مورته ورکړی و. هغه شیبه يې د ماشوم ژړا چې له ده نه جلا کیده. په زړه کې دا فکر پیدا کړی و چې ترڅو به جګړه کوي؟ څوک به دڅه لپاره وژني؟ آن د راتګ په وخت کې خو دا فکرهم ورته پیدا شوی و. چې دریشي وباسي او کرار په کور کې کیني. خپلو آمرانو ته ووایی چې نور نشي کولی چې وجنګیږي. غواړي له خپلو اولادونو سره د مینې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي. اخیر ترڅو به جنګیږي. هغه شیبه یې خپله تفنګچه را ایستلې وه. په کرکه یې ورته کتلي و. له ځانه سره یې ویلي و

ـ څو چې دا بدمرغه وسله راسره وي. د خوشحالي مخ به ونه وینم وسله چې د چا ترځنګ وي یا به بل وژني او یا به بل څوك دی وژني

بیایې د بې وسي اسویلی ترخولې وتلی و ویلي یې و

ـ ریښتیا چې وسله د شیشکې وینه ده

هغه ورځ یې له وسلې څخه کرکه شوې وه بد بد یې ورته کتلی و. زړه یې و چې ایسته یې غورځاره کړي او ځان ترې خلاص کړي

خوسترګې یې پټې کړې وې او تفنګچه یې بیرته ځنګ ته اچولې وه. هغه لاره چې سفر یې پیل کړی و یوه یو طرفه جاده ورته ښکاره شوې وه چې بیرته راګرځیدل ورته نه کیدونکي بریښیدلي ول

په هغه ورځ یې وسله تربل هروخت بده ایسیدلې وه او یو ناوټ بار ورته ښکاره شوی و. خو نن یې د ځان د ژغورنې لپاره له وسلې څخه مرسته غوښته په زړه کې یې ورتیرشول

ـ وسله که بار ده یوه ورځ پکار ده

بریالي خپل کینۍ لاس د مټ په زخم کیښود. لاس یې په وینو لوند شو

له بامه ناري وهل کیدلي

ـ تسلیم شه. تسلیم شه

ـ کلیمه ووایه. وروستۍ سلګۍ دې دي

ـ تسلیم شه کنې غوښې به دې هم څوك را ټولې نه کړي

بریالي له ځانه سره کلمه شریفه تیره کړه

ـ لا اله الا الله محمد رسول الله. یا خدایه ته خو مې حال ګورې بیا یې د بام په لوري درې ځله پرله پسې ډزې وکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسي بم کوټې ته راولويده. چرې يې دده تر سر چې په تناره کې ولاړ و تيرې شوې.

په تناره کې غلی و. په مخ يې خولې راماتې وې پخپله ملا يې د وينو لنده بل احساساوو. غوږ يې ونيو. په شونډو يې موسکا خوره شوه د کلا له شاې غرهار واوريد. چې بنه غوږ يې ونيو غرهار يې وپيژاند د زرهپوش غرهارو.

د بريالي په زړه کې د ژغورنې او ژوندي پاتې کيدو هيلې راوټوکيدې.

پوه شو چې دولتي قواوې يې مرستې ته راغلې دي ځکه مجاهدينو تراوسه له ټانګ او زرهپوش څخه په جګړو کې کار نه و اخيستې. دده پوخ يقين و. چې زرهپوش دولتي دې.

اوس به ټول تخم تنکار کړي. او دی به ژوندی له سيمې څخه وباسي.

له ځانه سره يې وويل:

ـ شب درميان خدا مهربان. رينتيا چې څوك خدای نه وي وژلې نه وژل کيږي.

د زخمونو درد يې هيرشو. زړه يې و چې له تناره څخه راوخيږي او له کوټې د باندې په مجاهدينو حمله وکړي.

خو بيرته پښيمانه شو. د زرهپوش د غرهار آواز وار په وار نږدې کيده. بريالي بنه وبلله چې پخپله ډزې ونه کړي هسې نه چې په دې وروستي وخت کې ووژل شي.

ـ قوا به ټولو ته سبق ورکړي.

د زرهپوش د غرهار آواز نږدې شو. خو له بامه ډزواو لاسي بمونو هماغسې دوام درلود.

ده ته شك پيدا شو که چيرې دولتي قواوې راغلې وي نو بيا دا ډزې ولې نه کميږي. هسې نه چې زرهپوش هم ددوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیرته یې ځانته ډاډ ورکړ: نه نه دوی زرهپوش نه لري، دا دولتي قوا ده او دباندې له نورو سره په جګړه لګیا ده که خدای کول دوی ته به هم ژر را ورسیږي.

خود زرهپوشونو غرهار دومره نږدې و، چې د بریالي شک یې لا زیاتاوو.

په تیره کله چې د کوټې دیوال د زرهپوش له ډاروونکي غرهار سره ودروسیده. له بامه هم ډزو او کنځلو هماغسې ادامه لرله.

د کوټې د باندیني دیوال ځخه خاورې او لوټې راتویې شوې، بریالی پوه شو چې زرهپوش غواړي کلاته راننوځي، په بیړه له تناره راووت د بلې کوټې دروازه یې خلاصه کړه او له هغې کوټې یې ډزې وکړې پوه شو چې مرمۍ یې په ختمیدو دي.

کلاشینکوف یې خپلې سینې ته ونیو اوګوته یې په ماشه کینبوده. بیرته یې کلاشینکوف په بله خوا راواړاوو. له کړکۍ ځخه یې د انګړ په لوري یو ډز وکړ ښایې فکر یې کړی وي چې تر وروستۍ مرمۍ پورې وجنګیږي او بیا په اخیري مرمۍ خپل ځان ووژني.

له کړکۍ ځخه یې دوه نور ډزونه هم وکړل د کړکۍ ترڅنګ ودریده او غږ یې وکړ:

- زه تسلیم یم ډزې مه کوئ.

د بام له خوا ډزې غلې شوې خو د دروازې له خوا لا ډزې کیدلې. ده بیا وویل:

- ډزې مه کوئ، زه تسلیم یم. بیا ستاسې خوښه که مې وژنئ که مې پریږدئ.

له پاسه چا غږ وکړ:

- اوس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو تنو په زوره وخندل. یوه غږ وکړ:

ـ چې تسلیم یې را ووزه.

د دروازې له خوا هم دزې غلې شوې.

بریالی کلاشینکوف په لاس د کړکۍ له خوا د باندې ووت تر برنډې لاند ودریده خپل تش کلاشینکوف یې له یوه لاسه بل لاسته کړ په څیره کې یې د مایوسي نښې نه ترسترګو کیدې.

چاغږ ورباندې وکړ:

ـ وسله واچوه.

بریالي وسله په ځمکه کیښوده او لاسونه یې پورته ونیول، د دروازې له خوا پنځه شپږ تنه چې ګوتې یې په ماشه نیولې وې، دده په خوا را روان شول چې د انګړ منځ ته راورسیدل بریالی ژر په کلاشینکوف ورټیټ شو او د هغوی په لوري یې ونیو.

ترنورو مخ ته را روان سړي کلاشینکوف پرې ضربه کړ. او شاژور یې په بریالي خالي کړ، تر څنګ بل کس یې هم ورباندې دزې وکړې خو د شا کسانو بیرته د دروازې په لوري منډه واخیستله، بریالی ځای پرځای ولویده، لومړی کس چې ځان یې بریالي ته راورساوو، ملوك و، د بریالي سر یې راپورته کړ، بیرته یې پریښود په سختۍ سره په ځمکه ولګیده، ملوك سر وښوراوو ویې ویل:

ـ د نرزوې خو وې، ارمان چې کاپیر نه وای.

دا نور هم د بریالي د بې ساه جسد شاوخوا هك پك ودریدل. خو د یوه په سترګو کې هم د برې د خوښۍ نښې نه معلومیدې.

قوماندان هاشم له څو کسو سره راورسیده چې ویې لیدل افسر وژل شویدی ملوك ته یې بد بد وکتل. له بوټو سره د بریالي په مخ ودریده، څو لغتې یې وواهه. په ښۍ پښه یې دمړي سر یوې بلې خواته واړاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی د اخوبل څوت دي. ما سکه ویل شکور ملحد دی

له اوږي يې کلاشینکوف راکوز کړ. قید يې په ضربه ودر وو

وبريالي ته يې مخامخ ونيو سموت له لرې پرې غږ وکړ

مړ مار څوك په لغته نه وهي پوه شوې که پوه نشوې پرې يې ږدئ.

مطلب د غومړه سزا يې بس ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

په تیره جګړه کې د قوماندان هاشم دګروپ سره یوځای نورو ګروپونو هم برخه لرله خو په ټولوکې د((غفار)) ګروپ د دولتي کتار موټر هم بیولي و او وسلې هم ډیرې دوی ورسره وړې وې

هاشم ځو ځله سپین ږیري ورلیږلي و چې هم پخوانۍ وسلې چې له پاکستانه ددوی ګروپ ته راغلې وې او د قوماندان غفار کسانو په لاره کې ګرځولې وې دوی ته ورکړي او هم د دولتي کتار د غنیمت مالونه ورسره وویشي

خو قوماندان غفار دا یوه خبره هم نه وه منلې او هغه یې د غنیمت مال بللی و. چې دوی پخپله لاس ته راوړې دي

هسې خو پخوا هم کله کله ددوی ترمنځ وړې جګړې کیدلې چې بیا وروسته به یې سوء تفاهم وباله او بیرته به سره پخلا شول خو دا ځل قوماندان هاشم ټینګ هوډ کړی و. چې له قوماندان غفار سره به فیصله کوونکې جګړه کوي هم به خپلې وسلې او د غنیمت مالونه ترې په زور راوړي او هم به سیمه ترې نیسي. ځکه د هغه د ګروپ کسان دده د ګروپ تر کسانو ډیر لږ وو په تیره چې په وروستۍ جګړه کې دوی یو زرهپوش هم پیدا کړی و. او د غفار ګروپ یوازې څوموټربیولي و

هاشم پخپل بري ډاډمن و. قوماندان عبد الغفار په وروستي ځل هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځګړیو ته د زور خبره کړې وه، ویلی یې و، چې هاشم اوس هم ددوی برخه وسلې له ځانه سره ساتلې دي هاشم باید دوی ته د هغو خپلې وسلې وسپاري.

له یوې اوونۍ راهیسې د دواړو ترمنځ د توغندیو جګړه روانه وه د هغوی توغندي د دوی په سیمه کې په کلیو کې لګیدل. دوی هم له دې خوا توغندي ویشتل اوپه دوربین کې به یې لیدل چې د هغوی له کلیو دوړې پورته کیږي.

دوی د هغې سمیې اوسیدونکي نیول او بندیانول او هغوی هم لویه لاره نیولې وه ددوی د سیمې اوسیدونکي به یې له موټرونو ښکته کول او بندیانول به یې.

پخوا به چې ددوی ترمنځ داسې جګړه پیل شوه دولتي الوتکو به ددوی سنګرونه بمبارول او یا به سپین ږیرو منځګړتوب کاوو او ددوی جګړې به بندې شوې خو اوس دولتي الوتکوهم دوی پخپل حال پریښي وو ښایي ویل به یې تر الوتکو یې خپل منځي جګړه ښه تباه کولای شي په تیره یوه اونۍ کې نه الوتکو بمبارد وکړ او نه یې چا ترمنځ منځګړتوب وکړ.

هاشم څو تنه لا پرون د غره خواته لیږلي و. یو بل ګروپ ته یې وظیفه ورکړه چې له بلې خوا حمله وکړي.

هاشم، نعیم، شین ګل، ملوك او شیر نور وروستي کسان و چې د ماښام له لمانځه وروسته دارمې په غره وروختل. خو لکه چې د غفار کسان د مخه خبر و. مخکې تردې چې دوی یرغل پیل کړي هغوی ډزې وکړې له لومړیو ډزو سره د قوماندان غفار په مرکز له دریو خواو یرغل پیل شو په غره کې د ډزو انګازو د هاشم کسان وارخطا کړل خو هاشم خپل جرأت ونه بایله خپل ورسره کسان یې په دریو ګروپونو وویشل یو ګروپ یې مخامخ ولیږه بل ګروپ ته یې وظیفه وسپارله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو استول شویو ته سوکه سوکه ځانونه ورسوي پخپله له لومړي گروپ سره پاتې شو.

له پاسه په دوی ددهشکې ډزې پیل شوې، ډزو په غره کې ازانگې کولې اصلي ځای هیچاته نه معلومیده. ملوك پخپل راتگ پښیمانه و، په زړه کې یې هاشم ته غوصه راتله د ډېرې ترخنگ یې نور هم ځان غلی کړ. ډزې یې نه کولې. فکریې وکړ په چا ډزې کوم څوك وژنم ولې یې وژنم، د چا لپاره؟

شاوخوا یې وکتل هاشم ډزې کولې، له هرې خوا ډزې کیدلې خپل او پردی چا ته نه معلومیدل، ملوك هماغسې غلی ناست و، زړه یې و چې ځان لاندې شیلې ته ورسوي او تر سهاره چیرته لرې کینې خو دا کار ورته نا ممکن ښکاره شو، ځکه له یوې خوا یې قوماندان شاته مورچل نیولی و، له بلې خوا له جنگه تیښته ورته بې غیرتې معلومیده، دا مهمه نه وه چې له چاسره جگړه کوي خو له جگړې تیښته ورته د بې غیرته خلکو کار ښکاریده. د هاشم له مورچل څخه دده په مورچل ډزې وشوې، ملوك وارخطا شو فکر یې وکړ چې د هغه مورچل نیول شوی دی خو وروسته یې ولیدل چې د هاشم له مورچل څخه نورې ډزې ددښمن په خوا وشوې له ځانه سره یې وویل ښایې دا ډزې د قوماندان ډزې وي او ماته په غوصه وي چې ولې ډزې نه کوم زړه نازړه یې څو هوایې ډزونه وکړل. خو ژر متوجه شو چې مخالفین ورته نږدې شوي دي ډزې د څنگ له خوا پرې وشوې د هاشم له خوا راویستل شوی لاسي بم ملوك نورهم وارخطا کړ بې واره یې چیغې کړې:

- څه کوې څه کوې زه....

خود قوماندان هاشم له خوا راویستل شوی دوهم لاسي بم په درز کې یې غبږ ورك شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو له هرچا څخه د ډزو لوری ورك شوی و. له هرې خوا چیغې ناري اوريدل کیدلې

- مه یې پرېږدئ

- چې یو هم روغ درنه ولاړ نشي. له دابلې خوا پې را تاو شئ. پرله پسې ډزو یرغل کوونکي سخت وارخطا کړي ول

له قوماندان هاشم څخه هم دخپلو کسانو درك ورك و. یوازې عیدمحمد ورسره پاتې واو هغه هم داسې وارخطاو. چې دده د خبرو ځواب یې هم نه شوای ورکولای هاشم چې په کیڼ لاس سرسري ټپي شوی و. په کوپه ملا خان شیلې ته ورساوو. نوریې ډزې نه کولې او دواړه په بیره د شمال په خوا روان و. شیله که څه هم د قوماندان غفار تر مرکز لاندې وه خو له ګولیو څخه مصئونه وه. کله کله به یوه نیمه ګولۍ د شیلې د بل لوري په څنډه په ډبرو ولګیده او دوی دواړو به ژر سرونه ټیټ کړل. کله کله خو به ځای په ځای څملاستل چې ډزې به یو څه کمې شوې بیا به یې په منډو پیل وکړ اوس نو د سهار رڼایي په خوریدو وه.

هاشم پوه شو چې وسله والو کسانو یې خبره نه ده منلې ځکه هغه ډله چې د شمال په لوري یې لیږلي وه ټول په شیله کې و. یو هم له شیلې پورته نه و تللی دا ځای د قوماندان غفار له مرکز څخه لرې و. د پخوانیو لیږل شویو دوو ډلو کسان ټول روغ رمټ و. یوازې نظرالدین او انور برسیرن زخمیان شوي ول

خو له قوماندان هاشم سره یوځای په تللیو کسانو کې اته کسه ورك ول او درې کسه سخت ټپیان ول. له ورك شویو څخه یو غرمه مهال د قوماندان هاشم مرکزته راورسید

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

د ملوك د مرګ آوازه لا دوه ورځې د مخه کلي ته را رسيدلې وه او د کلي يونيم سپينږيري خبر شوي و چې ملوك د غفار له ګروپ سره په جګړه کې وژل شوی دی او مړی يې هم هلته پاتې دی. خو چا يې د مورخبرولو ته زړه نه ښه کاوو د کلي سپين ږيرو قوماندان هاشم ته ويلي و. په هرډول چې کيږي د ملوك مړی بايد پيدا او کلي ته راوړل شي.

هاشم له خپلو کسانو سره لا پرون مازديګر د مړي د پيدا کولو لپاره د غره هغې خواته تللی و. خو د هغه مړی يې نه و پيدا کړی.

يو په وينو لړلی کلاشينکوف يې ملوك ماماته ورکړی و. سهار وختي د ملوك ماما آغا محمد او بل کليوال ظريف د ملوك مور خبره کړې وه. بيا چاله هغې سره د مخامخ کيدو جرأت نه و کړی.

د هغې د سويو نارو او صوتونو د اوريدو توان يوه هم په ځان کې نه ليد هيڅوك هم بيا کلاته نه و ورغلی يوازې آغا محمد و. چې کله کله به کورته ننوت خپله خور به يې وکنځله يا به يې ورته نصيحت وکړ او بيرته به له اوښکو په ډکو سترګو راووت.

د ملوك د موراو نورو ښځو ژړا له کلا د باندې اوريدل کيده ځکه خو کليوالو د خيرات ديګونه د پخواني دود په خلاف د کلي د زاړه جومات ترڅنګ باندې کړي و. او د خيرات ډوډۍ بې په لوڅ جومات او جومات ته څيرمه چوتره کې ورکوله.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته د ظریف آکا په مهمانخانه کې ټولو د قوماندان هاشم خبروته غوږ نیولی و، چې د ملوك د مړینې او سرښندنو کیسې یې په ډیر خوند بیانولې.

ـ خدای پاك دې یې وبخښي په کوم جنګ کې به چې دی را سره و زه نا کامه نه یم راغلې.

یوه بل دده خبره تائید کړه:

ـ یاره که دکشي خیلو په جنګ کې دی نه وای موږ به ټول روسانو ژوندي نیولي و.

چې ویې لیدل چا یې خبرو ته چندان غوږ ونه نیو نو پاتې خبره یې د ځنګ سړي ته بشپړه کړه:

ـ په هغه ورځ د روسانو ډیره غټه قوه راغلې وه ، موږ له کوز کاریزه ورسره جنګیدو، چې روسان به مخکې راتلل موږ به ویشتل او ځای په ځای مرداریدل ،خو د مازدیګر خواته له کوز لوري بله قوه راغله موږ یې په منځ کې را ایسار کړو خدای دې یې شهادت قبول کړي او درمان شهید شو، بس هغه یو راکټچي و، د بل چا راکټ زده نه و، په موږ د ګولیو داسې باران جوړشو، چې هیچا سر هم نشوای پورته کولای.

ملوك ورمنډه کړه د هغه راکټ یې په اوږه کړ د روسانو ټانګ چې مخه یې د نورمحمد حاجی صاحب د کلا په طرف وه وویشت. دا نور ده ته غوږ شول ده هم مخ نورو ته واړاووویې ویل:

له هغې خوا د دهشکې ډزونه پې وشول، ملوك په وچ میدان پروت وکړ موږ ټولو ویل شهیدشو، خو لږ وروسته یې هغه بل زرهپوش چې موږ یې تر اور لاندې نیولي وو، وویشت زرهپوش ځای په ځای وسوزیده، له هغه ځایه یې منډه کړه ځان یې یوې ویالې ته ورساوو هلته د مرمیو داسې باران پې جوړ شو چې موږ ویل ملوك نورختم دی خو لږ وروسته زموږ خواته بل ټانګ اور واخیست ده د شا له خوا ویشتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوبل چې د کوټې په بر کونج کې غلی ناست و راغږ کړ:

ـ په هغه جنګ کې زه هم وم. له ملوك سره د زمري زړه و د زمري. هغه بله خبره دي لکه چې هیره شوه چې د شپې ولایت ته تللی و. لومړي کس بیا وویل:

ـ هو رښتیا بیخي د نه منلو خبره ده په هغه....

یوبل کس چې زیړه خولۍ یې پرسروه، د دروازې له خوا راغږ کړ:

ـ ملوك د مرګ سړی نه و ، دغسې مجاهدین به ډیر کم پیداشي.

سموت پښې راټولې کړې وې ویل:

ـ ورك یې که وایي مړ وای په سرو اوښو نه په سپیرو خرو، مطلب ملوك ډیر بې ځایه....

قوماندان هاشم له ځایه را ولاړ شو په غضب سره یې وویل:

ـ اوس موږ او تاسې باید ده هغه غېچ واخلو چې د غفاري، شل نفره ترې جار نه کم دا زیره به په سپي ولاړه وي.

له قوماندان سره یو ځای ټول له کوټې ووتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم څپرکی

هاشم چې د مرکز کلاته راغی. مخامخ د زندان کوټې ته ولاړ. عصمت الله (سموت) څو نغاړل شوي کاغذونه ورته راوړل هاشم لومړی پاڼه را واخیستله تر نظر یې تیره کړه. په زنګانه یې کیښوده. بله یې تر نیمایې ولوستله.

قوماندان هاشم تر اووم ټولګي پورې ښوونځی لوستی و بیا په یوه ښوونځي کې تحویلدار مقررشوی و. د تحویلداري اتمه میاشت یې وه چې له پاسه تفتیش پې راغی. په حساب کې باقي وخوت. تحویلدار څلور میاشتې په دهمزنګ کې و. له هغه وروسته بې درکه شو.

یوځل د داؤدخان په وخت کې چا د بنو په بازارکې لیدلی و وروسته چې جګړې پیل شوې. تحویلدار هاشم هم را پیدا شو اول له څو کسو مجاهدینو سره په غره کې اوسیده. دی یې مشر و په هغو اولو وختونو کې یې خپله کورنۍ پاکستان ته بوتله. چې بیایې بیرته راوستله.

دده په برخه کې ویل کیدل چې له پاکستانه تربل هر قوماندان زیاتې وسلې راوړي. اوپیسې هم ډېرې لري. له نورو ګروپونو څخه هم ډیر کسان دده ګروپ ته راغلل. هاشم ورو ورو په ټولو زورور شو.

یو وار خو یې د خپل تنظیم اته کسه قوماندانان په یوه شپه ووژل. اوس نو په سیمه کې یوازې عبدالغفار و. چې له ده سره یې سیالي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غفار مرکز د شمر په غره کې و. مجاهدینو به خپلې وسلې په همدې لاره راتیرولې هاشم به ویل غفار کمونیست دی. اول یې زما وسله لوټ کړې ده. چې داسې کسان ژوندي وي. جهاد نه کامیابیږي.

سموت به ویل:

ـ افسوس ددې دومره بې ګناه خلکو چې ددوی دواړو په جنګ کې وژل کیږي مطلب دا وسلې دي چې غفار یې ساتلې دی. کنې ته وچکی غفار وګوره او بیا مطلب هاشم وګوره. رحمان بابا رښتیا ویلې: چې تړپك ایجادشو میړنتوب برباد شو.

هاشم ټولې پاڼې ژر ولوستلې. کاغذونه یې سموت ته چې ددروازې په خوله کې غلی ولاړ و ورکړل.

ـ ها واخله دا چرموړلي کاغذونه دي.

بیایې بندیانو ته مخ واړاوو ګل مرجان څوك دی؟

چا څه ونه ویل. خو سموت د کوټې په کونج کې ناست سړي ته ګوته ونیوله.

ـ هغه دی. ډیرخطرناك سړی معلومیږي مطلب ماوین سیاسي دی.

او چې قوماندان کوم غبرګون ونه ښود پسې زیاته یې کړه:

سترګوته یې نه ګورې مطلب داسې سړې دی لکه د وینو کاسې پوه شوې که پوه نشوې.

قوماندان پوښتنه وکړه:

ـ په دې نورو کې کوم یو لوی کمونیست دی؟

ـ چې په قوه کې مو نیولي دي له هغو دوو ماسیوا چې قوماندانان او منصبداران دي نور ټول عسکردي. او دا یوه دور ته چې ناست دي د غفار مجاهدین دي.

قوماندان په غوصه وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مجاهدین مه ورته وایه د مجاهدینو دې بلا پېښ وګرځي. اصلي دښمنان دوی دي.

هاشم څوشیبې غلی و.

ـ ګل مرجان او دا نور دوه کسه پرېږدئ نور ټول بوزئ.

ـ چیرې صاحب؟

ـ هغه ځای ته چې د ټولو ورمخه ده.

ـ سموت په حیرانۍ وویل:

ـ مطلب د غفاري کسان هم؟

ـ هو نوځه هغه مې د پلار زامن دي؟

سموت بیا وپوښتل:

ـ دغه درې کسه نه بوزو؟

قوماندان په بې اعتنایي سره وویل:

ـ منزل د ټولو یو دی خو سفر جدا جدا.

قوماندان هاشم له ځایه راولاړ شو د زندان د کوټې ترمخ په لارګۍ کې یې په هغه لوی پوستر ځان بوخت کړ چې د نبوي (صلی الله علیه و آله و سلم) جومات انځور پرې کښل شوی و. تر انځور لاندې د لقمان حکیم خبرې لیکل شوې وې:

ـ د سترګو توره خدای (ج) وپیژنه.

ـ کله چې چاته نصیحت کوې پخپله پرې عمل کوه.

ـ د هر سړي قدر وپیژنه.

ـ عاجزي خپله وظیفه وګرزوه.

ـ کم اصلو نه د وفاداري طمع مه کوه.

ـ د خلکو ګټه خپلې ګټې سره وتله

ـ ښځو او ماشومانو ته راز مه وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د خلکو په مخ کې غاښونه مه خلال کوه.

ـ له دوست او دښمن سره په....

هاشم د لقمان حکیم نصیحتونه تر دې ځایه ولوستل. وسله وال ته یې مخ ورواړاوو:

ـ دا عکس له دې ځایه ایسته کړه.

وسله والو د بندیانو لاسونه او سترګې وتړلې او د کوټې څخه یې وایستل.

ـ په کوټه کې یوازې یو وسله وال، ګل مرجان او دوه نور بندیان پاتې شول، قوماندان بیرته کوټې ته راننووت وسله وال ته یې مخ واړاوو.

ـ ددوی لاسونه خلاص کړه.

وسله وال زړه نازړه د هغو لاسونه خلاص کړل او څنګ ته ودریده، د قوماندان په اشاره پوه شو. له کوټې ووت او دروازه یې وتړله.

قوماندان ګل مرجان ته مخ واړاوو:

ـ ښه ماوین صاحب ته ماوین سیاسي وې؟

ګل مرجان ورو وویل:

ـ هو صیب.

ـ ښه دا ووایه چې عسکروته دې څه ورښودل؟

ـ درس مو ورې زده کاوو.

ـ اپرین د څه شي درس د کمونیزم؟

ـ نه کمونیزم دې ورك شي.

قوماندان دا نورو ته مخ ورواړاوو:

ـ دا څه وایي؟

دواړو سرونه ښکته نیولي ول هیڅ یې ونه ویل. قوماندان بیا پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دی چې څه وايي رښتيا وايي. زړه يې هم دغسې وايي او که له ما داريږي؟

چې چا ځواب ورنکړ نو د ګل مرجان خواته راغی تر ګريوان يې ونيو

ـ تاته وايم په دې خبره به ته هم زړې کلا ته ځې ماته رښتيا ووايه.

ګل مرجان په عاجزۍ ووېل:

ـ له مجبوريته په اردو کې وم کنې ....

قوماندان يې خبره غوڅه کړه:

ـ ګوره

بيا يې دا نورو ته ووېل:

ـ تاسې هم ځان پوه کړئ. په دې زاريو نه خلاصيږئ. او دا هم معلومه ده چې تاسې کمونستان ياست. خو ماته خپلې د زړه خبرې وکړئ.

ټولو ځمکې ته کتل هيڅ يې نه ويل هاشم بيا ووېل:

ـ زه دې ته ضرورت لرم چې پوه شم يو بسلمان څرنګه کمونيس کيدای شي.

د خپل بوټ په څوکه يې د وره خواته نږدې د ناست بندي سر چې ځمکه يې ګروله راپورته کړ ويې ويل

ـ ته څه وايې. سړی څنګه کمونيس کيږي؟

بندي په ټيټ غږ ووېل

ـ زه به څه ووايم صيب. دادې هغه څوك ووايي چې کمونيست دی.

ـ ته کمونيس نه يې؟

ـ په شکر. الحمدلله صاف سوچه مسلمان يم.

قوماندان په قهر ووېل

ـ ته سکه وايې چې په بسلمان بسلمان ويلو به راچې خلاص سې چې ته هم نه يې. زه هم نه يم. هغه هم نه دی نو څوك دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په افغانستان کې کمونیست ممونیست نشته که وي ډیر به کم وي

ـ چې ونیول شئ بیا خو خود کمونیستان نه یاست.

قوماندان هاشم په ځټ را وګرځیده ګل مرجان یې په ځپیړه وواهه.

ـ وو ایه

ګل مرجان هیڅ ونه ویل.

هاشم ترستوني ونیوا او په قهر یې وویل:

ـ وو ایه وو ایه، په ځان نه په ما رحم وکړئ. ما پوه کړئ.

ګل مرجان غلی ولاړو. هاشم په پوزه په سوك وواهه له خولې او پوزې یې وینو داره وکړه. ځای په ځای کیناست.

ـ مه کینه د سپي زو. څه پلار خو مې نه یې.

هاشم دا وویل او د هغه په وهلو یې پیل وکړ. بل کس یې چې په کونج کې غلی ولاړو. د کوټې په منځ کې را ځملاوو. په ګیډه یې ودریده.

ـ بې غیرتانو. بې ایمانو رښتیا چې ایمان نه لرئ

دریم کس یې هم په هغه برسیره ځملاوو او په وهلو یې پیل وکړ.

قوماندان غوریده په خبرو یې څوك نه پوهیدل

بندیانو یوازې زګیروی کاوو.

قوماندان به کله یو او کله بل وواهه.

ـ څه بلا وهلي یاست. تاسې درې نفر یئ او زه یو یم. نه ټوپك لرم نه کوتك. ولې د ګیدړانو غوندې پراته یئ بې ایمانو. تاسې په ...

بیا د ګل مرجان خوا ته چې د لاس په شا یې د پزې وینې پاکولې ورغی

ـ ولې غلی ناست یې. له ما سره جنګ وکه. ما تولو ته ویلي دي که ما مړ هم کړئ څوك به دلته رانه شي

بیا یې ګل مرجان تر ستوني ونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې د ښځې غونډې راته ګورې. ما هم ووهه. زه تا وهم ته مې نه وهې.

د ګل مرجان ستونې یې پرېښود:

ـ اوه خدایه. تراوسه مې یو داسې غیرتې ونه لید. چې زما لاس ونیسي.

قوماندان د نشه یانو غونډې ګډ و:

ـ ما مړ کړئ، ما مړ کړئ کنې تاسې وژنم، لکه سپي داسې ام وژنم مړي مو په سپو خورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسم څپرکی

ـ دا لومړی ځل و، چې ملوك سترګې پرانستلې. شاوخوا يې وکتل، څو تنه نا اشنا کسان چې سپينې چپنې يې اغوستې وې د کټ شاوخوا ولاړ ول.

ملوك په وارخطا يي سره پوښتنې کولې

ـ دا کوم ځای دی؟ تاسې څوك ياست؟ دا په ما څه شوي دي؟

يو ډاکټر يې په سر لاس کېښود او هغه يې له ډېرو خبرو کولو څخه منع کړ. ډاکټرخو لنډې پوښتنې وکړې، په سپين کاغذ يې څه وليکل او له نورو سره ووت.

ملوك څو شيبې سترګې پټې کړې. بيرته يې سترګې وغړولې پوه شو چې څه وربانديې راغلي دي، دواړه لاسونه يې له کمپلې راوايستل په ځيرځير يې ورته وکتل، روغ و. د لاسونو ګوتې يې وخوزولې. ټولې جوړې وې.

هڅه يې وکړه چې په ځای کې کېني. خو ويې نه شوای کړای. پښې يې غځولې وې. په احتياط سره يې راټولې کړې ترکمپلې لاندې يې لاس پرې وواهه. يوه پښه يې پلستر شوې وه. سوړ اسويلی يې ترخولې وکيښ. د خنګ ناروغ ورته وويل:

ـ شکر چې په هوش راغلې. ډاکټران ډېر خپه و. ويل يې چې وينه يې ډېره زايه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك يـوازې سر ورتـه وخوځـاوو. كوښښ يـې وكـړ چې تيـر حالـت وريـاد شي د هغـې شپې سخته جګـړه يـې وريـاده شـوه. سـترګې يـې پټـې كړې. لكه چې نه غواړي ويې ويني ملوك ډيرې جګړې ليدلې وې. پـه لـږ عمر يـې ډيرخطرونـه ليـدلي ول. لـه روسـانو سره يـې مخـامخ جګـړې كـړې وې. پخپله يې هم روسان وژلي و. ملوك داسې څوك نه و. چې د جګـړو لـه سختيو ډې وويريږي. خو ددغې جګړې په يادولو هم ويريده.

ـ پخوا هغه له دښمن سره جنګيده. لـه هغـه چا سره چې پـه زور دده وطن ته راغلي و. او دده په كلي او په كور يې يرغل كاوو.

خو داخـل يـې د جګـړې بـل لـوري خپلـوان او تربرونـه ول هغـوى هـم مجاهدين ول. خو ولې؟ ولې له هغوى سره وجنګيده؟ ولې يې هغـه ووژل. د چا د لاسه؟

ملوك پخپل ذهن كې ددغو پوښتنو په ځواب پسې ګرځيد.

پرله پسې يې له ځانه دا پوښتنې تكرارولې. بيا بـه يې سترګې پټـې كړې لكه چې ددې پوښتنو په ځواب شرميده.

ملوك ددغو پوښتنو ځواب دومره بوخت كړ چې دا يـې هيرشول چې څنګه او چا زخمي كړ؟ او څنګه دلته راورسيد.

د وروستيو پوښتنو ځواب د تيرو پوښتنو په څير سخت نه و. خو پـه خوله راوړل يې ورته شرم ښكاره شو

خپل تندى يې ټينګ په لاس كې ونيو

سترګې يې وموښلې. لكه چې ډاډه نه و. چې وينې دى كه ويـده. لـه ځانه سره يې وويل پخپل حال كې نه يم دا په ما څه شوي؟

بيرته يې ځان ته قناعت وركړ. له بې هوشي وروسته هر ناروغ داسې وي په خوله كې يې ناړې وچې وي

شوخوا يې وكتل ترڅنګ ناروغ بې سترګې پټې وې معلومه نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې هوشه دی که ویده. هغه بل ناروغ چې د مخه یې په ده غږ کړی و. هم ویده و.

د کوټې بر کونج ته د بل ناروغ سر او مخ د اسې پلستر شوي و. چې دی نه پوهیده وینښ دی که ویده.

په خوله کې یې ژبه تاو راتاو کړه. نارې یې وچې شوې وې لکه څوك چې له خطرناك او اوږده منزله وروسته له بندي دروازې سره مخامخ شي. او په راغلې لاره بیرته سرشي.

تیرې پوښتنې یې بیا په ذهن کې ورو ګرځیدې:

چا دې حال ته راورسولم؟ سترګو یې لیدلي و. خو ذهن یې دا نه منله چې قوماندان هاشم دې دده په خوا لاسي بم غورځولی وي اخیر ولی؟ د څه لپاره؟ زه خاین یم که هغه؟

زما مرګ هغه ته څه ګټه رسوله؟ ولی؟ ولی؟ ولی؟

ملوك چې هرڅومره کوښښ کاوو د یوې پوښتنې په ځواب موندلو ځان د پوښتنو له پیټي وژغوري خو بیا به هم د نورو لسګونو پوښتنو سره مخ شو. هغه زما په وژلو څه غوښتل ترلاسه کړي؟ هغه څوك دی؟ زه څوك یم؟ زما په مرګ کې د هغه څه ګټه وه؟

هو ریښتیا ما خو لا په ځای پریږده. له غفار سره ولې جنګیده؟ ولې بې ویل چې دغفار د یوه وسلوال په وژلو پنځه زره پاکستانی کلداري درکوم. د هغو وژلو ده ته څه ګټه رسوله؟ چا ورته ویلي و چې له غفار سره وجنګیږه؟

ملوك دې ټولو پوښتنو ته ځواب نه درلود سریې په کمپله کې پټ کړ. غوښتل یې د پوښتنو له ځنځیره ځان وژغوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوولسم څپرکی

قوماندان هاشم په بې صبرې سره د سموت دوی د راتلو انتظار ایست د خونې په بر کونج کې یې یوې بسترې ته ډډه وهلې وه، یوه پښه یې په بله پښه اړولې وه او د کوټې بازوانو ته ځیرو.

کوټه نسبتاً لویه وه، څلور پنځه خیرنې توشکې پکې هوارې وې، دیوالونو ته د بالښتونو په ځای بړستنې ټولې شوې وې، دروازې ته په مخامخ دیوال په لویو میخونو باندې راځړول شوي کلاشینکوف او یوه واسکټ نظر جلباوو، په لوید یځ دیوال یو لوی کاغذ چې کلمه شریفه پرې لیکل شوې وه ځړیده. او په بل دیوال د کړکۍ خواته یو بې چوکاټه عکس نښلول شوی و، چې پورتنی یو کونج یې را خطا شوی و. او د عکس مخ یې پټ کړې و، له ږیرې او کرتۍ څخه یې معلومیده چې د دوی د تنظیم د مشر عکس دی.

دروازې ته نږدې د اوبو نیم ستل په یوه پلنه ډبره ایښودل شوی و، ترخنګ یې په یوه خیرن لوښي کې د پیازو او کچالو پوټکي اچول شوي و.

دا د دغې لویې برجه ورې کلا د کونج کوټه وه. چې خاوند یې څو کاله دمخه پاکستان ته مهاجر شوی و. په کلا کې یوه دور ته نورې کوټې هم جوړې شوې وې. د هرې کوټې ترخنګ د اور خونه چې تنور پکې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړې شوې وې او ترمنځ یې یو حمام چې د کوټو تاوخانې ترې لاندې تیرېدې هم جوړ شوی و.

حاجي جانګل دا کوټې د خپلو څلور زامنو په نوم جوړې کړې وې چې دوه یې په جنګ کې وژل شوي ول، یوېې څو ورځې دمخه پاکستان ته د رخصتۍ تیرولو لپاره تللی و، او بل یې دوبۍ ته د مزدورۍ په نیت تللی و. د کلا دباندې له لویدیځ دیوال سره یوه اوږده کوټه جوړه شوې وه چې یو وخت میلمستون و، او د ورځې به څو ځله ډکیده تشیده، خو اوس څوک نه ورتلل، درنه کوټه یې بلله، ویل کیدل چې پیریان پکې اوسي.

ددغه مرکز مجاهدینو دشپې څو ځله ددې کوټې په دروازه کې سپین کالي سړی لیدلی و، خو په دوی یې غرض نه کاوو، کله کله به دشپې له همدې خوا یونیم کانې راویشتل کیده چې زیاتره به لامده ول، او کله کله خو به یې دوی په ناپیژندل شویو فلزي سیکو ویشتل، ملاصاحب به ویل چې دا مسلمان پیریان دي. همدې دیوال ته د کلا د انګړ له خوا د پروړې او رشقې لپاره یوه لویه کاهدانه او ورپسې د حیواناتو ګنبدې «ستورګې» جوړې شوې وې. چې کار نه ترې اخیستل کیده.

له قوماندان هاشم سره د کوټې په کونج کې یو پنځلس شپاړس کلن هلك هم ناست و. چې د قطعو په فال بوخت و، ترځنګ یې سینو ټایپ ایښی و.

هلك دومره په فال بوخت و. چې د قوماندان ناڅاپي غږ ولړزاوو هغه ورته وویل:

ـ عیدګله دا سموت دوی ډیر ناوخته نه شول؟

ـ ام

ـ ته ورشه یو وار برج ته پورته شه څار یې وکړه.

ـ ته ودرېږه چې دا فال خلاص شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قوماندان یوه پښنه په بله واړوله.

- یره تا خو ټول عمر په فالو تیر کړ. د څه شي فال ګورې؟

- ستا لپاره فال نیسم. چې بل واده به دې وشي او که نه؟

- ربښتیا وایې؟

له دې سره له ځایه راجګ شو دده خواته کیناست قطعو ته ځیرشو.

- ښه ښه نو څنګه شو؟

- د کرې توس ورك دی که دا راووت نو بیا یې خلاص بوله.

- هاشم هم ورسره ملګرتیا وکړه.

- دا اته تای ي هلته کیږده.

- هو والله ریښتیا دې وویل.

- هغه بل دلته کیږده.

هغه ورقه یې هلته کیښوده. څلورپنځه ورقې نورې هم ووتلې. خو نورې قطعی بندې وې. هاشم وارخطا غوندې شو. مخ ته پرتې قطعې یې بیا واړولې خو اصلي قطعې ترنورو قطعو لاندې بندې وې. قطعې یې بیا واړولې خو پرمختګ یې ونه کړ.

هاشم د بندشوي فال قطعې سره ګډې وډې کړې. عید ګل ته یې منت وکړ:

- ایسته کړه دا ناروا دې ورشه برج ته. وګوره چې دوی نه معلومیږي؟

عیدګل له دروازې ووت. هاشم پسې ورغږ کړ.

- ریښتیا دا نوروته ووایه چې تیار اوسي.

د عیدګل له وتلو سره سموت او ورسره دوه کسه د کلا په دروازه رانوتل.

د هاشم زړه په ټوپونو شو غوښتل یې چې مخې ته ورمنډه کړي. خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې ټينګ کړ او د نسوارو په قطي يې ځان بوخت کړ. داسې يې وښودله چې ددوی په راتګ نه دی خبرشوی.

صالح له دروازې پرې غږ کړ

- قوماندان صاحب لکه چې ته هم غرمه نه وې ويده شوی.

- په ويده وم اوس را پورته شوم لمونځ او اودس مې وکړ.

هاشم درواغ ويل نه ويده شوی و او نه يې اودس کړی و.

درې واړو د برستنو بالښتو ته ډډه ووهله او پښې يې وغځولې. د هاشم زړه طاقت ونه کړ سموت ته يې مخ ورواړولو:

- د تندې له ګونځو خودې معلومېږي چې بياتش لاس راغلی يې.

- همداسې يې دراخله.

هاشم سترګې برګې کړې په حيراني يې وويل:

- ولې؟

- بس مطلب جمعه دين لا په هغه خره سپورو.

- څه يې ويل؟

- هغه پخوانۍ خبرې مطلب لور مې ورېږه ده. قوماندان صاحب يې د پلار په ځای دې پوه شوې که پوه نشوې مطلب زه مې لور اور ته نه اچوم.

د هاشم رنګ تور واوښت!

- ددې سرې مرګ راغلی دی.

برات چې پښې يې غزولې وې خپلې پښې يې راټولې کړې وې ويل:

- والله قوماندان صاحب چې هرڅومره مو ورته وويل له خپلې خبرې نه وا اوښت.

بيايې دا بل ته مخ وروا ړاوو:

- که څنګه صالح ته خو وليد؟

- هو بېره زه چې ورته ګورم دا خر به په اسانه په دې پله تير نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان هاشم سترګې برګې کړې:

- دې خره ته خدای سوټې (لرګي) پیدا کړی دی چې یو دوه یې په دې ملا ووهې پخپله به تیر شي. که څنګه براته؟

- ما چې ولید زړه مې نه مني چې هو دې کړې.

- داسې به یې لارې ته برابر کم چې ته وواییې شپاړس.

سموت په نصیحت ورته وویل:

یره قوماندان صاحب که زما منې تیر شه له دې غوړې ښوروا، پوه شوې که پوه نشوې.

- دا داسې ښوروا نه ده چې سړی دې ترې تیر شي.

صالح له هغې خوا پرې را غبرګ کړ:

- والله موږ په لاره همدا سره وویل جمعه الدین یې نه مني چې نه یې مني ته ترې تیرشه.

قوماندان په غوصه شو:

- نن خو ټول یو ډول خبرې کوئ، خدای دې خیر پیښ کړي بل چا خوبه لونګی نه وي درته منلې.

سموت وویل:

- قوماندان صاحب تاته خو معلومه ده مطلب چې سر مې وغواړې هم دریغ به یې نه کم پوه شوې که پوه نشوې خو دا سړی چې موږ پخوا هم ورسره خبرې کړې وې مطلب نن مو هم ولید زړه مې نه مني چې لارې ته راشي.

برات په تائید وویل:

- سموت رینښتیا وایې پریږده قوماندان صاحب جنکۍ خو کمې نه دي خدای هم ښه ځوانې درکړې هم ښه هستي. ته امر وکه تر بیګا پورې به لس دغسې جنکیانې درته کینوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم له اسویلي سره وویل
ـ هی هی برات ګله اوس موږ او تاسي خپل سره ناست یو تاسي نه ده لیدلي ماچي لیدلي بس خدای پاك همدا یوه جوړه کړي ده. داسي سترګي خدای ورکړي چي له سړي څخه دنیا او آخرت دواړه هیروي.
سموت وویل:
ـ قوماندان صاحب مطلب خلك به وایي چي دوه ښځي یي لرلي بلـه یي هم په زور وکړه.
ـ زه بـه څه کـوم هغـه دوه وچـي وزي، چـي نـه یـي شـیدي شـته نـه یـي غوښه د خوراك ده.
دواړو یو بل ته سره وکتل:
هیچا څه ونه ویل، ټول چوپ و. ښه شیبه یوه هم خبري نه کولي.
قوماندان هاشم وویل:
ـ چي یوځل یي لاس شاته وتړئ او زړي کـلا تـه یـي راولئ پخپله به لاري ته سم شي.
برات وویل:
ـ ته ښه وایي چي زور ورښکاره نه کړو نه یي مني.
سموت څټ وګراوو ویي ویل:
ـ زړه په زور لاسته نه راځي. پوه شوي که پوه نشوي.
رحمان بابا څه ښه فرمایلي دي:
مـا پـه زور کـلی آبـاد لـیـدلی ندی
هیڅ ظالم مي په زړه ښاد لیدلی نه دی
قوماندان قهرجنه خندا وکړه:
ـ نوڅه وکړم کوډي پري وکړم؟
سموت د پخوا غونډي ونه ویریده او په پوزخند سره یي وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که کوډې کوې نو په لور يې وکه پوه شوې که پوه نشوې مطلب ته پې مين يې او هغه لا خبره نه ده.

قوماندان هاشم په ځواب کې يواځې وويل:

ـ سمو ته!

دې يوې کليمې ټول پخپل ځای کينول. يوه هم څه ونه ويل، نه چا بيا ورته نصيحت وکړ او نه يې پخپله خبره ټينګار وکړ.

ځوشيبې ټول چوپه خوله ناست ول. وروسته يويو له کوټې ووتل.

قوماندان هاشم هم ځوشيبې وروسته د کلا انګړ ته راووت، په انګړ کې يوې بلې خواته وګرځيده، له چا سره يې خبرې نه کولې.که به چا سترې مه شې هم ورسره وکړه يوازې به يې د سرپه اشاره ځواب ورکړ.

عيدګل يې ترشا روان و، قوماندان هاشم د يوې دروازې په لوري ولاړ عيدګل ته يې مخ راواړاوو:

ـ ولاړشه. هغه خنځير راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم څپرکی

باران نوی دریدلی و. په پاخه سرك ځای ځای اوبه ډنډ ولاړې وې. ملوك د روغتون د دریم پوړ په کړکۍ کې ناست و. په سرك یې د موټرو او لاریانو د تگ راتگ ننداره کوله. په سرك تیرید ونکیو پسې به یې تر هغو کتل چې له سترگو به الونیا شول. د کړکۍ د خلاصې پلې په ائینه کې یې وکتل. ږیره یې رسیدلې وه یو دوه سپین ویښتان یې پیدا کړل. ویې نیول. کش یې کړل خو ویې نه ایستل.

دکړکۍ د پلې په ائینه کې یې گډوډ تصویرونه لیدل. پله یې په لاس تکیه کړه. ښه ورته ځیرشو خو ویې نه پیژندل سترگې یې د لاس په شا وموښلې. په هینداره کې تصویرونه یو په بل اوښتل. ملوك په ځیر ځیر ورته وکتل خړپړکلی. د اور لمبې او لوگی. د الوتکو تصویرونه. شنه فصلونه او ورباندې سرې پرخې پرتې او په دې ټولو کې د خمارې تت تصویر په ویښو سترگو د خوب نړۍ ته بوت.

ملوك خپل سر په لاسونو کې ونیو. د سر ویښتان یې گډوډ کړل. لاندې یې د ښار واټونو ته وکتل. هلته وړاندې په پارك کې ښځې او نارینه گرځیدل ماشومانو لوبې کولې د روغتون څنگ ته له هوټل نه د سندرو غږ راته.

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنگ شي کابله بیا نه درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پارك كې خلك خوشحاله معلوميدل، خندل يې ده ته داسې معلوميدل لكه چې ټول په ده پورې خاندي لكه چې په خلكو يې خوښي نه لوريږي ژر يې مخ بلې خواته واړاوو.

د هوټل د ټايپ د سندرو آواز اوريدل كيده ټايپ كومه بله سندره غږوله خو د ملوك غوږو ته هغه پخوانۍ سندره راتله:

سپينې خيمې په پاكستان ولاړې دينه

بيا نه درځمه وه رنګ شي كابله بيا نه درځمه

ملوك له اسويلي سره وويل:

بيانه درځمه، مور مې هم يوازې پريښودم، د مور د مرګ خبر چې څو ورځې د مخه نظر محمد ورته راوړى و بې سيكه كړى و، نظر محمد چې دبل كلي و، څو ورځې د مخه دلته راغلى و، يوازې دومره خبر و، چې د ملوك مور مړه شوې، نور يې نه له ناروغۍ خبر و او نه ددوى د كور له نور احواله. نظرمحمد داهم ويلى و، چې كلي ته دده د مرګ آوازه تللې ده. ملوك په كوټه كې يوې بلې خواته وګرځيده، نن د مهاجرينو د روغتون دا كوټه له ناروغانو تشه وه، د كړكۍ خواته ودريده، په هغو ځوانانو يې كينه راغله چې كتابونه يې په لاسونوكې ول، او ښوونځيو ته روان ول.

روغتون ته مخامخ د ښوونځي د درسونو د پيل زنګ ووهل شو، ټول د خپلو ټولګيو په لوري ولاړل، ملوك ته د باتور ښوونځې وريادشو چې ګروپ يې د شپې په بمونو والوزاوو. ملوك په هغه شپه خپل ى ځانه يې بد راغلل. دكړكۍ دخلاصې پلې په ائينه كې يې ځان ته بد بد وكتل بيرته يې مخ ترې واړاوو.

خو بيرته يې له روسانو سره جګړې وريادې شوې، هغه ورځ چې د روسانو لويه قوا يې پسې واخستله. خوشحاله شو. ځان به لوى اتل ورته ښكاره شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به یې خپلو زحمتونو ته پام شو. لوږې، تندې، د هاشم او غفار جګړې ....

کله کله له سرې د فکرونو لړۍ وشلیږي، د ښو فکرونو د پښو پلونه ترې ورک شي، ښې او بدې خاطرې یې په یوه وار ذهن ته راځي. ملوك نن همداسې و، د ذهن په آسمان به یې د کرکې وریځې راخورې شوې، زړه یې غوښتل خپل ماشیندار ورسره وای، له دې دریم پوړ نه یې د ښار په خلکو ضربه کړې وای، دا لویه نړۍ به ورته لویه هدیره ښکاره شوه، د خپلو ارمانونو قبرونه یې پکې لیدل. خو بیرته به یې دغو وریځو د زړه په دښتو، د مینې باران وااوراوو. خُماره بهٔ وریاده شوه، له ځانه سره یې وویل:

- هغه به هم وایی چې زه په دې دنیا کې نه یم.

ساعت ته یې وکتل یوولس نیمې بجې وې، پرون یې ورته ویلي و، چې نن غرمه به له روغتونه وزي، خو ډاکټران لا نه و راغلي.

ملوك پخپل چپرکټ اوږد وغځیده له ځانه سره یې وویل:

- که هغه نرۍ شین سترګې ډاکټره رانه شي، څرنګه به یې وینم. له ځایه را ولاړ شو په کوټه کې وګرځیده.

- کاپیره ځواني خدای ورکړیده.

د میز پر سر درمل یې سره راټول کړل، په الماری کې هم چې څه کالي و، په ګلدار دسمال کې یې غوټه کړل، بیرته پخپل ځای پریووت.

ژولیا له یوې بلې ډاکټرې سره را ننوته، ژولیا یې په تنده لاس کینښود، بلې ډاکټرې یې فشار وکوت، دواړو په انګلیسي څه سره وویل: ډاکټرې دوسیه واخیسته ووتله. ژولیا په یوه پاڼه څه ولیکل ملوك ته یې ورکړل ویې ویل:

- تاسې اوس بیخي جوړ یاست، هیله ده له موږ سره خپه شوی نه یې.

ملوك ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه به د تا نیکی ټول ژوند هیرې نه کړم.
د ژولیا سترګو ته ځیر شو.
ـ ډیره میربانه ښځه یې خو ارمان.
خبره یې وژوله نه پوهیده څه ووایي.
ژولیا په حیرانی ورته وکتل:
ـ ارما دڅه؟
ـ ارمان دا چې ته خو کاپیره نه وای.
ژولیا وخندل:
ـ کافیر تاسې چاته وایاست؟
ملوك بې واره وویل:
ـ موږ کاپیر هغه بولو چې له خدایه منکر وي.
ـ زه په لوی خدای(ج) ایمان لرم ترې منکره نه یم.
ـ عجیبه ده!
ژولیا وویل:
ـ دا څه عجیبه ده، د ځمکې د مخ ټول موجودات د خدای (ج) ثنا وایي او بیا انسان ته خو خدای پاك عقل ورکړی. دا عجیبه نده. عجیبه داده چې موږ انسان ولې یو له بله کرکه لرو، ولې د کینو په ځای مینه نه کړو.

ملوك حیران حیران ورته کتل. وروستی خبرې یې خندا ور وستله، موسکی شو. شونډې یې بوڅې کړې. په کوټه کې بل څوك نه و. خو ده د ژولیا خواته په شونډو داسې اشاره وکړه لکه چې په کوټه کې نورو کسانو ته وایي:

ـ دا ګوره. له دنیا ناخبره ده. انسان داسې پاکه فیروزه ورته ښکاریږي. خبره نه ده چې دلته انسانان د وروڼو وینو ته تږي ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملوك په زړه كې ډيرې خبرې وې نه پوهیده څه ووایي. ژوليا ته نږدې شو. نيغ يې د هغې سترګو ته وكتل

ـ زه به دې ټول ژوند هیره نه کړم.

ژوليا له كړكۍ د باندې پارك ته كتل. ملوك غلی و. هيله يې لرله له هغې هم د مينې خبره واوري. خو ژوليا څه ونه ويل. ملوك ته يې ښكته پورته وكتل لِكه چې په كتلو كې وايي: «ته افغان يې افغان. ته په مينه څه پوهيږې. ورځه ورځه خپل مورچل ته ځان رسوه.

ژوليا يوځل بيا ورته وكتل شونډې يې وښوريدې د ملوك زړه په ټوپونو شو. ژوليا يوازې وويل:

ـ مننه.

ملوك د هغې ځرځو شنو سترګو ته ځير و. خو هغه څه يې پکې ونه ليدل چې تمه يې لرله. د هغې سترګو ورته وويل:

ـ ورځه ورځه مورچل ته ځان رسوه. تاسې د مینې لپاره نه د وینې لپاره پيدا شوي ياست. ورځه ورځه مينه له تا څه غواړي. مينه له تا څه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

پیره دار د کلاد کونج د ژورې کوټې دروازه خلاصه کړه. دا کوټه پخوا د ازوغ او د ژمي د لرګيو لپاره ځانګړې شوې وه او حاجی جانګل به د ژمي د لاندې د پسونو غوښې هم پکې ځړولې. له دغې کوټې څخه د کلا برج ته هم لاره تللې وه، چې د قوماندان هاشم مخصوص زندان و.

بل پیره دار د برج د خونې دروازه هم ورته خلاصه کړه.

کوټه تیاره وه، یوازې د برج له دوهم پوړ څخه د راپرې شوې درځې له لارې رڼا راتله.

په کوټه کې پروت بندي چه لاسونه او پښې یې په سپین پړي تړل شوې وې د قوماندان په لیدو کوښښ وکړ چې له ځایه جګ شي خو ویې نشوای کولای.

قوماندان پهره دار ته مخ ورواړاو:

ـ دا نور بندیان مو څه کړي دي؟

ـ صایب هغه مو زړې کلا ته ولیږل.

ـ هوم، نو ولې؟

ـ تاسې ویل صایب.

زړه کلا په حقیقت کې د قوماندان هاشم وژنتون و، چې چاته به یې په زړه کې تیره کړه نو لاس به یې شاته وروتړل او د شپې به یې زړې کلا ته ولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د هرچا دا سندره زده وه:

لاس دې وتړه شاته پېسې دې راکړه ماته
دنیا شوه درنه پاته درځـــه زرې کلا تـه
دعـــاوې کـــوه مـــاتـــه

قوماندان به پخوا چې د زړې کلا په باب د خپلو وسله والو کسانو رپوټ ته غوږ و، په ډېره مینه به یې د موسکا په بدرګه د هغو خبرې اورېدې او د ټولو جزئیاتو پوښتنه به یې کوله:

ـ ښه ښه څو کسان وو؟

ـ څنګه مو ووژل؟

ـ ګولۍ خو به مو ډېرې نه وي ورباندې زایه کړې؟

ـ د مرګ په وروستیو شیبو کې یې څه ویل؟

او دې ته ورته په لس ګونو پوښتنې، چې د ځواب په اورېدو سره به یې هاشم مخصوصه خندا وکړه.

خو نن یې چې د زړې کلا نوم واورېد، چندان ښه نه ورباندې ولګېده، ځکه یې بیا پوښتنه وکړه:

ـ ټول مو زړې کلاته یوړل؟

ـ هو صیب.

قوماندان په غوصه وویل:

ـ بد مو کړي دي.

بندي ته یې مخ ورواړاوو:

ـ نوم دې څه دی؟

ـ خاورې ګلان.

ـ ام خاروې ګلان، هم خاروې یې هم ګلان؟

بندي څه ونه ویل، هاشم بیا پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

پیره دار د کلاد کونج د ژوري کوټې دروازه خلاصه کړه. دا کوټه پخوا د ازوغ او د ژمي د لرګيو لپاره ځانګړې شوې وه او حاجی جانګل به د ژمي د لاندې د پسونو غوښې هم پکې ځړولې. له دغې کوټې څخه د کلا برج ته هم لاره تللې وه، چې د قوماندان هاشم مخصوص زندان و.

بل پیره دار د برج د خونې دروازه هم ورته خلاصه کړه.

کوټه تیاره وه، یوازې د برج له دوهم پوړ څخه د راپرې شوې درځې له لارې رڼا راتله.

په کوټه کې پروت بندي چه لاسونه او پښې یې په سپین پړي تړل شوي وې د قوماندان په لیدو کوښښ وکړ چې له ځایه جګ شي خو ویې نشوای کولای.

قوماندان پهره دار ته مخ ورواړاو:

ـ دا نور بندیان مو څه کړي دي؟

ـ صایب هغه مو زړې کلا ته ولیږل.

ـ هوم. نو ولې؟

ـ تاسې ویل صایب.

زړه کلا په حقیقت کې د قوماندان هاشم وژنتون و. چې چاته به یې په زړه کې تیره کړه نو لاس به یې شاته وروتړل او د شپې به یې زړې کلا ته ولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله دې سره يې بندي د سر تر ويښتانو ونيو . په بل لاس يې په خيټه کې په سوك وواهه.

يو ازې يوه چيغه واوريدل شوه.

قوماندان بيا وويل:

ـ لکه چې نه سړې کيږې ها؟

بيا يې د هغه دواړه لاسونه د شا په خوا قات کړل او کې يې کاږل، بندي چيغه وکړه:

ـ اوف مه کوه مړدې کړم.

هاشم يې لاسونه نور هم پسې تاو کړل، بندي چيغې وهلې.

قوماندان په قهرجن آواز وويل:

ـ خبرې وکه، د نر غوندې ووايه چې کمونيس يم. ټولو ته مالوم يې چې د کمونيستي سبق تا خلکوته ورکاوو، باچاته نه يې مالوم.

چې وې ليدل بندي څه نه وايي په نرمه لهجه يې ورته وويل:

ـ که ته وايې چې په پټه خوله به خلاص شم. نه خلاصيږې او چې ووايې دا مې قول دى چې ژوندى دې پريږدم.

هاشم د قول په دود لاس ورنه کړل څکه چې لاسونه يې دده په لاسونو کې و او وار په وار يې تاوول بندي يوازې چيغې وهلې د هغه چيغو قوماندان لاپسې عصباني کړ غيږ يې ورکړه ځاى په ځاى يې را ځملاوو. په خيټه يې کيناست او ترستوني يې ونيو په ژړغوني غوندې غږ يې ورته وويل:

ـ اوس وايې که نه ها؟

ـ د بندي له خولې ووتل:

ـ هو هو زه حزبي وم. مړ مې که. ولې راته ګورې.

له دې سره يې هاشم ستونى پريښود د دروازې خواته کيناست په ستړې ساه يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ماته مالوم وې خو بس ما ويل يو وارې ستا له خولې هم واورم.

ګلان هيڅ ونه ويل.

هاشم له ځايه را ولاړ شو دروازه يې خلاصه کړه چې ويې ليده پيره دار ولاړ دی منت يې پرې وکړ:

ـ ولې دلته ولاړ يې، ځه دباندې د هغې بلې کوټې مخې ته ودريږه.

دروازه يې بيرته وتړله د ګلان ترخنګ کيناست:

ـ ډوډۍ دې خوړلې ده؟

ـ هو.

ـ چای مای څه شی خورې؟

ـ يه.

ـ ګوره ډاريږه مه، ماخو پيژنې زه دلته قوماندان يم، زما له امره پرته مرغۍ هم پر نه شي وهلای، څوك به ګل هم درپورې نه کي.

بندي سترګې راپورته کړې په ناباوري يې ورته وکتل.

قوماندان دده د ډاډ لپاره پسې زياته کړه:

ـ په ما باور وکه، غولوم دې نه، زما خبره خبره ده، چې درته ومې ويل څه نه درته وايم بس سرې سترګې ګرځه.

لاس يې وراوږد کړ د هغه بې ساه لاس يې په لاس کې ونيو وې ويل:

ـ پکت (فقط) ماته قناعت راکړه، ولې کمونيست شوی وې؟

ـ زه کمونيست نه يم پاك مسلمان يم.

ـ بسلمان به يې يا به نه يې خو ماته کمونيستي راوښيه.

بندي په تعجب ورته وويل:

ـ څنګه يې دروښيم زه زه ....

قوماندان يې خبره په خوله کې وروچه کړه:

ـ په څنګه منګه دې نه پوهيږم ماته صاف بيان وکه، سم سيي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صحیح) راته ووایه چې سړی څرنګ کمونیس شي.

بیایې پورته د کوټې بازوانو ته وکتل داسې لکه چې شماري یې، پسې زیاته یې کړه:

ـ هو ماته وښیه چې سړی څرنګه کمونیس کیدای شي، څرنګه د ګناوو په کولو کې بې باکه واوسي.

بندي په ټیټ غږ وویل:

ـ زه والله که پې پوهیږم څه به درته ووایم.

ـ والله که پوهیږم، والله که پوهیږم د سپي زو، زه درته وایم ماته لاره راوښیه او ته ځان خلاصوي.

بیا ورنږدې شو سترګې یې تنګې کړې لاس یې د هغه په اوږه کیښود.

ـ ماته لاره راوښیه، چې سړی څرنګ کمونیس شي، څرنګ بې خوده شي او په دې باور پیدا کړي چې نه سوال شته نه ځواب، لکه چې دلته پوښتنه نشته هلته هم نشته.

چې بندي څه ونه ویل، دی شاته ولاړ دیوال ته داسې ودریده لکه یوم، متې او سر یې په دیوال پورې ننښتې او پښې یې له دیواله لرې ایښې وې په ارامه لهجه یې وویل:

ـ ووایه مه ډاریږه، ستا غږ له ما پرته هیڅوك هم نه اوري، په ما باور وکه، ما جذب که، ماته قناعت راکه. داسې څه راته ووایه چې زړه مې پې قرار شي.

له دیواله بیرته د کوټې د غولي منځ ته راغی، د بندي په اوږو یې لاس کیښود ویې ویل:

ـ ترتا مې قربان کړې، هیڅ چرت مه خرابوه، څوك به چې هم درته ونه ګوري، هغسې چې زه درسره کمك کوم ته هم کمك را سره وکه ما له دې عذابه وباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بندي په تعجب او پوښتنې په ډول ورته وکتل ده ورته وویل:
هو دا څو شپې مې یوناپېژندل شوی عذاب ځوروي. خلك ما یو بختور سړی بولي. چې قدرت لرم. پیسې لرم. ښځې لرم. او هرڅه لرم خو دوی خبر نه دي چې په ما څه تیرېږي.
په ژړغوني غږ یې پسې زیاته کړه:
- دوی څه خبر دي چې په ما کې وینه وچه ده. ورځ خو لا ښه ده، اوف زما شپه دي خدای نامې بنیادم ته نه وروینې. دا هم زما ګناه ده یو وخت مې ویل کاشکې ورځ نه وای سر او کال شپه وای، هغه وخت مې د شپې کارجوړ و، دا قدرت او هستي چې وینې ټول مې د شپې په لاس راوړي ځکه مې شپه خوښیده.
خواوس، اوس چې شپه رانږدې کیږي زه وایم کاشکې مړشوی وای.
بندي ته یې د کیناستو اشاره وکړه پخپله هم بندي ته مخامخ کیناست لکه چې خبره یې هیره کړې وي، تندی یې په لاس ټینګ ونیو څو شیبې چوپ و، لکه چې یوڅه ورپه یادشوي وي.
سریې را پورته کړ:
- هو ورځ ، ورځ ښه وي. دا ژوندي خلك وینم او ددنیا له شرمه زه هم ګرځم. امرونه کوم. پیسې ګټم. او د ژوند لپاره نوي فکرونه کوم.
خوشپه. اوف شپه.
ښی لاس یې موټی کړاو تندي ته یې تکیه کړ:
- د شپې بل وړ خوبونه وینم. داسې ځورونکي خوبونه چې خدای دې ترې وساته.

ددروازې خواته ولاړ دروازه یې خلاصه کړه. چې وې لیدل څوك نشته بیرته یې وتړله. ګلان ته نږدې کیناست په ټیټ غږ یې ورته وویل:
خوبونه نه دي خپسې دي. تمامه شپه مې په خوله بلا لاس را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایښــی وي، چیغـې مـې څـوك نـه اوري رنـګ رنـګ بـلاوې ویـنم. ډاریـږم. زړه مې چوي.

بندي چوپ و. هیڅ یې نه ویل. قوماندان هاشم ته ځیر و.

د هاشم ده تـه پـام نـه و، پـه کوټـه کې یـوې بلـې خواتـه ګرځیـده، بیرتـه راغی د بندي مخې ته په پلتری (چارزانو) کیناست:

ـ پخوا بـه خلکو ویـل ښیښکې دینداره او ښـه خلـك ځـوروي، نـو تـه وو ایه چې دینداره خلك ځوروي نو بیا له ما څه غواړي ما ولې نه پریږدي؟

بندي سر وښوراوو، چې نه یې د نفې مانا لرله نه د تائید.

قوماندان لګیاوو:

کاشکې یوازې ښیښکې وای رنګ رنګ بلاوې په رنګ رنګ جامو کې راځي.

مـلا صـاحب وایـي چـې دا د دغـو مـړو ارواوې دي چې مـا وژلـي دي، چې ورته وایم څه وکم، وایـي خیراتونـه وکـړه، خیراتونـه مـې وکـړل غـوایي مې حلال کړل پسونه او وزې مې حلالې کړې.

بلاوې کمې نشـوې اوس خـو لا د غویـو او وزو پـه جـامو کـې هـم راتـه راځي.

قوماندان له جیب څخه د نسوارو ډبی راویوست په کیڼ ورغـوي کـې یې واچاوو د ښې لاس په یوه ګوته یې له شاو خوا سره راټول کړل:

ـ ملا هم ریښـتیا وایي. هغه خلك چې مـا وژلـي دي. د شـپې ډلـه ډلـه راځي، چیغې وهي نه پوهیږم څه وایي. څه غواړي؟

نسوار یې خولې ته واچول په ډکه خوله یې وویل:

ـ مړه خوڅه کوي. هغه ژوندي چې د ورځـې مـې لـه سـیوري ډاریـږي د شپې هغه هم راځي او ما ځوروي.

نسوار یې یوې خواته تف کړل وې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بيګا د ولي محمد مور په تورو کالو کې راغله ترستوني يې ونيولم چې هرڅومره زور مې کاوو ځان مې نشوای ترې خلاصولی.

نه پوهيږم په هغه جان (جهان) به مې څه حال وي.

په دې دنيا خو د هيڅ شي په خوند پوه نه شوم. نه ډوډۍ نه ميوه هيڅ شی خوند نه راکوي بس هسې خيټه ډکوم.

دا بله ښځه مې هم اوس ترپام بده ده. بس لکه بلا چې وينم.

قوماندان همداسې لګيا و. دې ته يې پام نه و چې مخاطب يې خبرې اوري که نه. بس داسې ګڼه و لکه چې د عمرونو عمرونو ورك شوی دوست يې پيدا کړی وي ورته د خپل زړه غوټې پرانيزي.

په شونډو يې نرۍ موسکا ښکاره شوه ګلان ته نژدې شو وې ويل:

ـ هو ريښتيا په دې ټولو تيارو کې يوه رڼا هم شته که يې لاس ته راوړم شپې به مې رڼې شي.

قوماندان خوله په خوند سره خوځوله. داسې لکه چې په خوله کې يې شيريني يا بل خوږ څه وي، ژبه يې په دواړو شونډو راتيره کړه وې ويل:

ـ يو وار مې ليدلې ده. زړه مې پسې تللی دی څرنګه يې چې نوم خماره ده. هغسې خمارې سترګې لري. جمعه الدين مې مخې ته نشي دريدلای. حتماً يې لاس ته راوړم که نه وي....

خپله خبره يې همدلته پرېښوده . ګلان ته يې نيغ وکتل:

ـ ولې څه نه وايې؟

څه ووايم صيب.

قوماندان يې سترګو ته ځير شو

ـ دا ووايه چې ته هم لکه زه داسې ډاروونکي خوبونه وينې؟

ـ يه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان هاشم په ناباوري سره وویل
ــ رښتیا وایې؟
ــ دغسې خوبونه مې تر اوسه ندي لیدلي.
ــ اپرین، ولی دې نه دي لیدلي؟
ــ نه پوهیږم.
ــ قوماندان خپل څټ وګراوو، په خوشحالی یې وویل
ــ زه پوهیږم، زه پوهیږم ته ځکه دا خوبونه نه وینې او ځکه نه ځوریږې چې ته بې باوره یې. که باور هم لرې هغه د بلې دنیا په نشتوالی باور دی.
بیایې وپوښتل:
ــ دغسې نه ده؟
ــ یه.
ــ تا څومره خلك وژلي دي؟
ــ ما؟
ــ هو ووایه څو کسه دې تر اوسه وژلي دي. شمیر یې درته معلوم دی که زما غوندې یې؟
بندي په زاریو وویل:
ــ والله که مې څوك وژلي وي.
ــ زه له تا تحقیق نه کوم تحقیق داسې نه وي. هرڅومره دې چې وژلي دي هغه ستا کار دی ماته دومره ووایه چې د چا اروادې ځوروي که یه؟
بندي سرټیټ اچولی و لنډ ځواب یې ورکړ:
ــ یه.
ــ بس ما ته همدا راوښیه چې څنګه سړی ځان له عذابه خلاص کړي.
بیایې په زاریو ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملايانوته ورغلم. زيارتونو ته ولاړم. خيراتونه مې وکړل په شپو شپو ويښ پاتې شوم. بيا هم هغه عذاب هغه توري بلاوې. اوس يوازې ته پاتې يې

بندي پوښتنه وکړه:

ـ نو زه غريب به څه وکم؟

ـ ته راسره کمك وکه ما له عذابه خلاص کړه داسې لاره راوښيه چې ستا غوندې نور زه هم بد بد خوبونه ونه وينم.

بندي وويل:

ـ زه به څه ووايم؟

قوماندان بد بدورته وکتل. لکه چې په کتلوکې وايي:

ـ له تا هم څه شي جوړ نه شول.

خودا خبرې يې له خولې را ونه وتلې. بندي يې تر ګريوان ونيوله ځايه يې په شدت سره راپورته کړ په بل لاس يې د هغه ستونی ټينګ ونيو:

ـ ووايه ژر راته ووايه. ولې سم دم نه راته وايې؟ دا هم ټول له بې غيرتي نه وايې په زړه کې ډيرې خبرې لرې.

بندي هيڅ ونه ويل. آن د هغه له لاسونو څخه يې د خپل ستوني د خلاصولو هڅه هم ونه کړه هماغسې غلی ولاړ و. هغه د چا خبره چرت يې هم نه خراباوو. خو قوماندان يې په دواړو لاسونو په ستوني زور راووست:

ـ وايې که نه ها؟

له دې سره يې د ګلان سر په سختۍ سره په ځمکه وويشت په خېټه يې پښنه کېښوده. غړيې نور هم قهرجن شو داسې چې ګلان ته يې پوهيدل هم ګران و. بله پښنه يې د هغه په ستوني کېښوده د ګلان سترګې زيږې راوختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین پړی یې چې څو شیبې د مخه د بندي لاسونه او پښې ورباندې تړل شوې وې راواخیست. قات یې کړ. د بندي په وهلو یې پیل وکړ. کله به یې په ملا کله په پښو واهه. بندي یوازې زګیروی کاوو.

چې ښه ستړی شو پړی یې لرې وغورځاوو د دروازې خواته ولاړ بیرته راوګرځید ګلان یې ترستوني ونیو راجګ یې کړ:

ـ نه وایې ها؟

له دې سره یې د سوکانو او لغتو په وهلو شروع وکړه. ترګریوان یې ونیو د کوټې له دیوال سره یې وواهه.

ـ غیږ یې ورکړه په ځمکه یې راوویشت.

بې له ځنډه یې بیرته راجګ کړ په ټول قوت یې سوک ورخطا کړ په پوزه یې وواهه. د بندي له پوزې وینو داره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوارلسم څپرکی

د وانه ښارګوټي په اډه کې موټر نه ول. ملوك يوه هوټل ته چې د لرګيو په تختو او سطرنجيو پوښل شوی و، ورغی. چای يې راوغوښت. د څنګ سړي له خبرو پوه شو چې هغه هم په خپل موټرکې وطن ته ځي. تري ويې پوښتل:

ـ د لارې ملګری دې پکار نه دی؟

ـ ولې نه خو ....

ـ خو مو مه پکې پيدا کوه. که په موټر کې ځای لري زه به هم درسره ولاړشم. چې ډيره مې سودا ده.

ـ ځای شته. خو خبره داسې ده، چې له ما سره په موټرکې مړی دی شپه په لاره کوم. د حکومت طياري ګرځي چې موټر ووينې بمباري پرې کوي که ته راسره ځې دا خو به لاښه شي.

د چای له څښلو وروسته يې، تابوت د موټر په شاتنۍ برخه کې کېښود او روان شو[illegible] ملوك لومړی خبرې نه کولې. خو د قوماندان سيد محمد له خبرو پوه [illegible] چې له مړي سره د خپلوي اړيکې نه لري يوازې د هغه د ګروپ راکټ[illegible] چې خو ورځې د مخه په جګړه کې ټپي او بيا د پاکستان په يوه ر[illegible]ن کې وفات شوی دی.

ملوك له جيب نه د سګريټو قوطي راويوست سيد محمد ته يې ونيو. سيد محمد ورته وخندل سګريټ دی که سګرټی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یه سګریټ دی زه د سګرټو عادت نه لرم. یوازې په سفرکې مې سات پرې تیر وي. سید محمد له جیبه د چرسو ټوټه ورکړه ملوك د چرسو تلی میده کړ سګریټ یې ترې ډك کړ. اوس نو تیاره مابنام و او ددوی ډاټسن (پایکپ) موټر د لویو غرونو په منځ کې لاره وهله. قومندان سید محمد هم په لاره د شپې کولو خبره هیره کړې وه. د موټر ټایپ سندره غږوله. دوی دواړو نور دا هیر کړی و. چې شاته د مړي تابوت پروت دی او هغه هم یو وخت ددوی د مورچل ملګری و. ټوکې وې خنداوه د چرسو دودونو د موټر سیټ په سر اخیستی و. قوماندان سید محمد خو به نسوار هم تر خپلو پښو لاندې توکول. ده ویل که د موټر ښیښه خلاصه کړې لوګی وزې او بیا به په د غو لږ چرسو نښه نشي.

ده ژر ژر خبرې کولې ملوك ته یې د خبرو نوبت نه ورکاوو. په جګړه کې په خپلو کارنامو غږیده بیایې ورو ورو خبرې شخصي کیسو ته ورسیدې هریوه خپلې خاطرې بیان کړې سید محمد د خپلې زوړرتیا بیلابیل داستانونه بیان کړل بیایې په دغو نږدې غرو کې په لومړي مرکز کې د خپلو زړورتیاوو په باب ډارونکې کیسې وکړې

ـ څه څه مو ونه لیدل په اول کې زمونږ مرکز ددغه غره په ډډه کې په یوه پخوانۍ زړه کلا کې و. په هغه وخت کې زه د اوس غوندې قوماندان نه وم د شپې مې پیره کوله نیمه شپه وه توره تیاره وه یو تور وزګوری راغی خدای شته ډیر ترې وډار شوم یوځل خومې زړه و چې ډزې پرې وکړم

ـ ښه نو بیا؟

ـ بس خو ورمنډې مې کړې وزګوری مې په غیږ کې را واخیست او شاته مې واچاوه. د مرکز په لوري راروان شوم په لاره ښه خوشحاله وم سبا ته به یې حلال کړو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ افرین بیا مو حلال کړ؟

ـ ته صبر دومره اسانه یې هم مه بوله په دې وخت کې که ګورم د وزګوړي پښې په ځمکه ښکېږي ګڼې، وا خیستم چې شاته مې وکتل وزګوړې نه وو. یوه لویه توره بلا وه.

ـ وای!

ـ بس نو په هغه سات مې خوشې کړ او په منډه د یوې ډبرې شاته کیناستم که ګورم چې یوه توره بلا د یو جګ سپیدار غوندې زما په لوري راروانه ده.

ـ توبه مې دې وي خدایه.

ـ کلاشینکوف ته مې مرمۍ تیره کړه او په ضربه مې ودراو. بلا زما په خوا راروانه وه له تا یې څه پټه کم د شا په خوا مې را چاریار کړل ژبون مې وهل شوی و. نور مې په پښو کې د تللو توان نه و. د یوې بلې ډبرې شاته پټ شوم. خو بلا سوکه سوکه زما په لوري راروانه وه. کله به وړه شوه کله غټه. توره شپه وه نور اندېیوالان ټول ویده وه. له ځانه سره مې وویل چې ترې خلاصیدای خو نشې نو کلاشینکوف مې پې ضربه کړ...

ـ افرین د نر زو.

ـ بس چې کلاشینکوف مې پې ضربه کړ د بلا له خولې داسې چیغه ووتله چې تر اوسه مې په ټول ژوند کې نه ده اوریدلې بلا نوره هم پسې اوږده شوه یوې بلې خواته تاو راتاو شوه...

ـ په دې وخت کې (ملوك) د موټر د شا له ښیښې نه وکتل چیغه یې له خولې ووتله.

سید محمد په وارخطایي پوښتنه وکړه

ـ څه خبره ده لکه چې وډار شوې؟

ملوك چې د شا ښیښې ته یې کتل وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ م... م. م. م مړې...

سيد محمد چې د موټر باډۍ ته وکتل له خولې يې چيغه ووتله:

ـ خير خدايه دا خو مړی را پورته شوی دی اوس به څه کوو؟

ـ هله موټر تيزکه.

ـ د موټر ښيښه پورته که چې له دې خوا را نه شي.

موټر يې نور هم تيز کړ نور يې د سرك لوړو او ژورو ته پام نه کاو (ملوك) د موټر دروازه ټينګه نيولې وه. موټر دومره تېزو چې ځان يې نشوای تکيه کولای. يوځل خو موټر له سرکه بلې خواته شو او نږدې و چې چپه شوی وای خو بيرته يې سرك ته سم کړ.

(ملوك) شاته وکتل مړی نور هم ددوی خواته رانږدې شوی و. د لاس په اشاره يې سيد محمد وپوهاوو. موټر نور هم تيز شو. د موټر د مينځ د څراغونو اشارې يې مړې کړې.

(ملوك) د سترګو له کونجونو بيا شاته وکتل مړی ولاړو. او په دواړو لاسويې د موټر د سيټ بام نيولې و. په دواړو خولې را ماتې وې. يوځل خو د (ملوك) سر د موټر له چت سره ولګيده.

شاوخوا تپه تياره وه اوس دوی د غره له تنګي راوتلي ول. څه شيبه وروسته (ملوك) وويل.

ـ ترڅوبه په دشتوکې منډې وهو تراوسه لا مانښام دی ګهيځ هم ډير لرې دی.

ـ نو څه کوو؟

ـ نه پوهيږم.

ـ نه پوهيږې نور مې په لاسوکې دمه نشته. موټر دې زده دې؟

ـ نه.

له دې سره يې موټر نورهم چټك کړ خو د ملوك زړه طاقت ونه کړ بيا يې ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اخیر چیرې ځې؟ چې موږ ځو مړی هم را سره ځي. چیرته به تـرې خلاص شو.

سید محمد ورته وویل:

ـ اخیربه انشاء الله موټر یوځای چپه شي او که خدای کـول دواړه به پکې مړه شو.

له دې سره یې موټرته بیا ایکسلیټر ورکړ موټر داسې و، لکه چې پـه هوا ځي. ملوك چیغې وهلې:

ـ مه مه مه تـه څـه کـوې؟ ځـان دې لـه غـاړې دی کـه څـه؟ اوس بـه مـوټر ګړنګ ته واچوې.

ـ څه وکم اخیرڅه لاره لرو؟ بیا یې سوړ اسویلی وایست: هی هی څه بې ځایه مړشوم.

څو شیبې غلې و بیا یې په ډك ستوني وویل

ـ بې عقل یم خر یم. په شپه کې څوك مړی بل ځای ته وړي؟

د موټر د سیټ بام په هیبت ناك آواز ودربیده. ملوك په لړزیدلي آواز وویل:

ـ مړی بام ټکوي. بل کار به وکړو.

ـ څه کار؟

ـ وبه تښتو.

ـ سیدمحمد ترخنګ ورته وکتل:

ـ د خدای سـاده ځـان پـه دغـو خبرو خوشـحاله وه. لـه مـړي تښـتیدی شې؟ چیرې به ځې؟

ـ د مـوټر دروازې بـه خلاصـې کـړو پـه رفتـار کـې بـه دواړه ځانونـه غورځار کړو او په یوه خوابه منډه کړو.

ـ هوم دا خو دې بده خبره ونه کړه. خو دلتـه نـږدې کلي نشـته. تـردې کنډو چې واوړو دغه چل به وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د سیټ بام هماغسې په درزا و.
چې له کنډو تیر شول دواړو په یوه وار له موټره ټوپ کړل. شاته یې ونه کتل د شمال په لوري یې منډه کړه. سید محمد شاته وکتل له خولې یې چیغه ووتله هغه لیدل چې مړی کفن په سر په دوی پسې منډې وهي. د سید محمد له پښې یوه څپلۍ لویدلې وه بله ده پخپله وغورځوله. دوی نور شاته نه کتل. کله به ولویدل بیرته به راپورته شول په کلي کې د سپو غپا ددوی لپاره لوی زیری و. چې کلي ته نږدې شول په زوره زوره یې چیغې کړې.
ـ مسلمانانو د خدای پار دی.
خود کلي له خوا کوم ځواب نه اوریدل کیده. دوی هماغسې په منډو ول او چیغې یې وهلې. د کلي منځ ته رسیدلي ول. له شاو خوا کورونو سپو ورته غپل.
کلیوال راووتل یوې بلې خواته چیغې شوې. د یوې کلا له برج نه خو چا ډزې هم وکړې سید محمد د خلکو منځ ته ورمنډه کړه.
ـ مه مه مړ م مړی....
د کلي خلك پرې را ټول شول. خو دده له خولې نامفهومه خبرې راوتلې. چې څوك نه وربانده پوهیدل. په دې وخت کې ملوك هم را ورسیده. خلك په هغه ورټول شول په وارخطایي یې ورڅخه پوښتنې پیل کړې.
ـ څه خبره ده؟
ـ له کومه راغلئ؟
کلیوالو پرله پسې پوښتنې کولې.
ـ تاسې څوك یاست؟ چېرې ځئ؟
خو په ځواب کې یې یوازې ام. م. م. ړ. ړ. اوریدل چې هیڅوك نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورباندې پوهیدل. د ملوك هم زبون وهل شوی و. ترخوله یې غړ نه خوت یوازې یې شاته اشاره کوله.

له هغې خوا مړي منډې راوهلې. خو اوس یې کفن نه و اغوستې یوه کلیوال ځوان پرې ډزونه وکړل. مړی په ځمکه ولوید. خلك ورغلل له نورو کورونو هم څراغونه راووتل. نږدې ټول کلیوال راوتلي و. ټول د مړي په خوا ورغلل. هغه د کلي مخ ته په وچه ویاله کې پروت و. معلومه شوه چې په کینه پښه لګیدلی دی.

څو کسو راواخیست او جومات ته یې یووړ. سید محمد او ملوك جومات ته نه تلل. سید محمد د شا په خوا زورونه وهل:

ـ نه نه هغه هغه م، م مړی دی.

یوه کلیوال په غوصه ورته وویل:

ـ وشه مړ نه دی. هسې مازې په پښه لګیدلی دی.

ـ نه. نه. نه مه مه مړی .... دی ز ززه نه ....

خو خلکو په زور د جومات په خوا ټیله کړل. دواړه .... د جومات د دروازې ترڅنګ پریوتل.

یوه د زخمي پښه تړله. زخمي زګیروی کاوو. دوی دواړو په ډار ډار ورته کتل. ملوك او سید محمد یو بل ته کتل او په کتلو کتلو کې یې له یو بل نه د پیښې وضاحت غوښت. نه پوهیدل چې څه پیښ شوي دي. سید محمد زړ نازړه. د زخمي خواته وروڅکیده. له لرې یې پرې ژغ کړ:

ـ روزي خان یې؟

چا ځواب ورنه کړ. سید محمد بیا وویل:

ـ زوی مړیه ته خو مړوې.

زخمي په غوصه وویل:

ـ پلار به دې مړ وي. مړی په موټر کې پروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیري زخمي ته مخ ور واړاوو:

ـ نا، ته له دوی سره نه وې؟

ـ ولې نه وم ددوی په موټر کې وم.

ملوك ورته وویل:

ـ دا ته څه ګډې وډې وايې کله له موږ سره وې.

ـ ما په هغه بل کلي کې لاس درکړ. خو تاسې موټر ونه دراوو، د هغه پټم خواته تاسې موټر سوکه کړ ما هم د موټر منځ ته درټوپ کړ.

سید محمد وویل:

ـ په موټر کې مړی و.

ـ هو زه هم د مړي خواته کیناستم.

ـ ښه نو بیا؟

ـ بیا چې تاسې موټر تیز که. زه هم وډار شوم چه ونه لویږم. چې هرڅومره مې تاسې ته چیغې وهلې او موټر مې ودرباوو تاسې په لا موټر تیز که.

ـ چې موږ موټر ودراو او دې خواته م رامنډې کړې تا ولې منډې راپسې وهلې؟

ـ نو تاسې ولې منډې وهلې؟

ـ موږ له تا منډې وهلې. موږ ویل مړی را ژوندی شوی دی.

زخمي وخندل:

ـ ما ویل تاسې کوم څه لیدلي دي ما هم له همدې ویرې منډې وهلې.

ټولو وخندل.

سید محمد څټ وګراوو. په جومات کې په پرتو سل[۱] وښویې ځان بوخت کړ. له ځان سره وبونګیده.

---

[۱] سل وانبه د شولو وانبه دي چې ځینې په جومات کې د فرش کار ترې اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوک لړپه غوصه ورته وویل:

ـ نو تاڅه بلا غوښتله چې له موږ سره په موټر کې سپریدې؟

ـ زه د خپلې خور کره تللی وم. بس ما ویل چې خپل کلي ته ځان ورسوم.

سپین ږیري په ډاډینه ورته وویل:

ـ خیردی بلا وه برکت یې نه و.

د ډوډۍ له لوښسر سره یوځای د چای پتنوسونه هم راوړل شول او دوی غلی د ډوډۍ په خوړلو لګیا شول.

☆ ☆ ☆

د ملوک د ماما کلی د غره په لمنه کې و. دی په اټکل تر دې ځایه را رسیدلی و په یوه نیم کورکې د سپي غپا اوریدل کیده. خوشبېې د کاریز په غاړه کېناسته بېرته د باغچې له دیوال سره روان شو. د سهار رڼا په خوریدو وه د آغا محمد د کلا مخې ته د لوخ کاریز په غاړه ودریده نه پوهیده څه وکړي. که دروازه وټکوي او ناڅاپي ورسره مخامخ شي څه به ییني شي. خوشبېې وروسته د لويې دروازې د شا ځنځیر د خلاصیدو غږ واوریدل شو. یو د ټیټېې ونې سړی راووت. په لاره داسې روان و. لکه چې بوټونه یې په پښو کې آزاد وي او کوښښ کوي له پښو یې ونه ایستل شي. ملوک وپیژاند. له ځانه سره یې سوکه وویل آغا محمد ماما. آغا محمد دده په لوري راروان و. ملوک د کاریز د پاټ بلې خواته کیناست آغا محمد ګودر ته کوز شو. اودس یې وکړ. په څادر یې خپل مخ او لاسونه وچ کړل. له جیب نه یې ساعت راویوست په لاس یې وتاړه.

ملوک هم ورو ورو دده په لوري ور روان شو. چې ورنږدې شو پرې غږ یې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما ما!

آغا محمد یوې بلې خواته وکتل. ملوك یې ولید خو ویې نه پیژاند

ملوك چې ورنږدې شو ژړا ته په نږدې غږ یې وویل:

ـ ما ما ما ته یې؟

ـ ته څوك یې ها ګوا مانا څوك یې؟

ملوك له هماغه ځایه پرې غږ کړ:

ـ زه ملوك یم ما ما!

آغا محمد په وارخطایي او شكمن انداز ورته وویل:

ـ ملوك؟ کوم. کوم ګوا مانا څه وایې کوم ملوك؟

ـ زه یم ما ما ولې مې نه پیژنې:

او له دې سره یې په آغا محمد غېږ را تاو کړه.

آغا محمد زړه نا زړه غېږ ورکړه په روغبړ کې یې په وارخطایي ورته وویل:

ـ والکه ته څوك یې. دا څه سره وایې؟

ځان یې لږ ترې لرې کړ او څیرې ته یې ځیر شو.

ملوك ته ژړا او سلګیو د خبرو مجال ورنکړ یوازې یې وویل:

ـ ما ما. ما ....

آغا محمد رڼ رڼ ورته کتل.

ملوك خوریی یې؟ خدایه دا څه وینم.

ـ ما ما!

آغا محمد بیا نښکته پورته ورته وکتل.

ـ توبه مې دي وي خدایه ته خومې وې. لا اله الاالله محمد رسول الله.

دا څه وینم.

او له دې سره یې ملوك بیا ټینګ په غېږ کې ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ساعت دواړو په غيږو کې سره نيولي ول. خبرې يې نه کولې يوازې يې د سلګيو آواز اوريدل کيده.

آغا محمد ورو ورته وويل:

ـ يا خدايه پاکه دا څه وينم.

بيا يې په ځير ځير ورته وکتل:

ـ راځه راځه چې کورته ولاړ شو.

دواړه د کور په لوري روان شول.

ميرمن يې په دالان کې د چاى په تيارولو بوخته وه چې له آغا محمد سره يې بل سړى وليد د تناره په غاړه کيناسته مخ يې پټ کړ.

په نيمکش پلو يې ددوى خواته راوکتل. حيرانه وه چې خاوند يې ولې ونه ټوخيده هسې نه چې کوم خپلوان يې وي.

دا په دې سوچونو کې وه چې آغا محمد پرې غږ وکړ:

ـ ښځې زيرې مې درباندي...

خوناڅاپه يې خپله خبره پرې کړه. پخپل ذهن کې په مناسبه خبره پسې ګرځيده هسې نه چې د ملوک ژوند يتوب او راتلو يو له يوه غږ ورباندې بل ډول تاثير وکړي.

خپله خبره يې داسې پسې تکميله کړه.

ـ راځه کوټې ته راځه چې له نوې خوشحالي دې خبره کړم ميرمن هماغسې د تناره په غاړه ناسته وه.

په دوى پسې راغله خود دالان په وره کې ودريده. آغامحمد په بيړه بيرته راووت.

او په آرامه لهجه يې وويل:

ـ ښځې چه نه اورې هغه به واورې

ـ څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملوك خوريې ژوندی دی.

ـ دا څه وایې؟

ـ راځه وې ګوره.

میرمن يې هيڅ ونه ویل ځای په ځای کیناستله.

آغامحمد منت پرې وکړ:

ـ جګه شه ولې دې ويانې ووتې؟

ـ وی، سړيه

ـ څه بلا ووهلې جګه شه ګوا.مانا ورشه پوښتنه ورسره وکه.

ښځې په ناباوري وويل:

ـ ريښتيا وايې دا ملوك دی؟

ـ نو څه غلطوم خودې نه.

ښځې په ساده ګي وويل:

ـ ابله ورځ يې قبر ته ورغلې وم قبر يې روغ جوړ و.

آغا محمد په غوصه ورته وويل:

ـ ډيرې خبرې مه کوه ګوامانا ورشه پوښتنه ورسره وکه ګوا مانا مړ راژوندی شوی دی.

چې په کوټه راننوت په موسکا يې ملوك ته وويل؟

ـ هيڅوك نه منې چې ګوا مانا ته ژوندی يې. مامی دې هم هکه يرانه سوه.

میرمن يې راغله له ملوك سره يې روغبړ وکړ.

په لړ شيبه کې د شيدو چای او په پلاستيکي قاب کې کوچ راوړل شول خو ملوك ونه خوړل يوازې يې يوه پياله خوږ چای سور کړ.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك له خوبه را پاڅیدلی و. لوڅ سر پخپل ځای ناست و. یوځل بیا یې کوټه ترنظر تیره کړه. مخامخ د یوې ګردې هنداري ترڅنګ د آغا محمد د ځوانۍ عکس راځړېدلی و چې کینږ لاس یې په سینه ایښی و. او د کورتۍ په جیب کې یې قلم او یو بل لرګی چې ښایي مسواك به و. له ورایه معلومیدل. د عکس د چوکاټ په لرګي د وریښمو سره شنه ژیړ ګلان ټومبل شوي ول.

ترې لاندې دوه صندوقونه ایښي ول یو یې ساده کوچنی و. او بل یې تر هغه لوی ښکلی و. چې څو کاله د مخه آغا محمد له هندوستانه راوړی و. د کوټې په بل دیوال جای نماز او ترڅنګ یې یوه رپیده او شکور چې منځ یې د وریښمو او زرتارو په ګلانو ښکلی شوی و. دا د آغامحمد د میرمنې د واده یوازینۍ نښه وه. هغې به د کوټې له جارو کولو وروسته یوځل د خپل پلو پېڅه پرې را تیروله.

ملوك دیوال ته ډېره ووهله او د شکور او رپیدې په ګلانو کې یې سترګې خښې کړې وې. سوچونو پسې واخیست د فکر باز یې لرې لرې غرونو ته پرواز وکړ.

لکه چې د شکور او رپیدې لیدلو یې بیا پخوانۍ خاطرې وریادې کړې هغه وختونه ورياد شول چې په زړه کې به یې له خمارې سره د واده ګوړې ماتولې.

ترخه موسکا یې وکړه ځان ورته ساده معلوم شو په اسویلي یې وویل.

بنده لرې ننبلولې مرګي لار ورته نیولې

دی په همدې سوچونو کې و. چې دروازه خلاصه شوه. آغامحمد و. ملوك تر بالښت لاندې سپینه خولۍ راواخیسته په سر یې سمه کړه آغا محمد له دروازې پرې غږ وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خوريې ګله خوب دې وکړ؟

ـ هو داسې ويده وم چې په دنيا هم خبر نه وم.

ـ ښه شو چې را وينښ شوې ګوا مانا ډوډۍ تياره ده. زموږ زړه نه کيده چې راوينښ دې کړو.

په لږ وخت کې ډوډۍ راغله او ټول د ډوډۍ په خوړلو لګيا شول آغا محمد به ملوك ته په ځير ځير وکتل بيابه يې سر وښوراوو لکه چې اوس يې هم باور نه وي چې ملوا، دې ژوندی وي بې واره يې وويل:

ـ رښتيا چې څوك خدای پاك نه وي وژلې ګوا مانا نه مړکيږي.

د ډوډۍ په سر آغا محمد ورڅخه پوښتنې پيل کړې.

ملوك په خبرو راغې.

ـ زه هم دې ته فکر وړې يم، چې ولې يې وژلم، اوڅنګه ژوندی پاتې شوم.

ـ ګواه ما نا چې تا هغوی وژل، خود به هغو ته هم وژلې، خو دا را تـه ووايه چې څنګه ژوندی خلاص شوې او تر پاکستانه څنګه ورسيدې؟

ملوك شميرلې شميرلې خبرې کولې:

ـ خبره داسې ده چې زه دښمن نه يم ويشتلی.

آغا محمد په حيراني پوښتنه وکړه:

ـ نو چا وويشتلې؟

ـ مداشم.

ـ دا څه وايې رينتيا؟

ـ هو نوڅه درواغ خونه وايم.

ـ آغا محمد په ناباورۍ او تعجب وويل

ـ دا څنګه نوولې؟

ـ نور زه هم نه پوهيږم. که رښتيا درته ووايم زما هم جنګ تـه چندیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه کیده. څه روسان خو نه ول. دوی هم مجاهدین ول. او مور هم. اخیر جنګ و. که مې زړه و. که نه. جنګ مې کاوو. مور بیخي سره نږدې شوي و. زه او هاشم دیوه دیوال شاته پټ وو.

آغا محمد چوپ و. سر یې ټیټ اچولی و. ملوك وویل

ـ له هرې خوا ګولۍ اوریدې. جنګ زیاتي ختمیده د ګولیو ډزونه لږ شوي ول. هاشم له مانه لرې شو پخپلو ګناهګارو می ولید چې لاسي بم یې زما په لوري ګوزار کړ. نور زه ونه پوهیدم چې څه پیښ شول

ـ بیا نو بیا؟

چې په هوش راغلم په موټرکې وم. ټول وجود مې په وینو ککړ و. موټر د غرو په منځ کې روان و. له خولې مې چیغه ووتله. یو چا مې په سر لاس کیښود چې سترګې مې ور واړولې د جان محمد زوی محمد خان و. راته وې ویل آرام وکه ښوره مه. چې وینه دې زایه کیږي. تر شفاخانې پورې لږ ځای پاتې دی.

ـ مور ویل چې هغه هم له هغه جنګه وروسته بیا چا ونه لیده ښه کیسه کوه.

ـ په شفاخانه کې محمد خان ټوله کیسه راته وکړه. هغه هم هاشم لیدلی و. چې بم یې زما خواته راګوزار کړی و.

چې نورمجاهدین تللي ول. ده زه د هغه کلي په ډاټسن کې پاکستان ته ورسولم

آغامحمد په نصیحت سره وویل

ـ ګوره هلکه دمحمد خان خبرې مه منه. هاشم به ولې داسې کار کوي چې ګوامانا خپل ملګ ی پخپله مړ کړي. محمد خان پخپله له هاشم سره جنجال لري. څو وا . هاشم په کور کې لیدل شوی دی

ملوك وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ماما. هاشم ما پخپلو سترګو ولید چې بم یې زما په لوري راګوزار کړ.

آغا محمد په نا باوري وویل:

ـ عجیبه ده. ته وا هاشم به ولی دا کار کړی وي؟

ـ نه پوهیږم.

ـ آغامحمد یوه ټوټه ډوډۍ په لوښي کې لمده کړه او پیشو ته یې واچوله وې ویل:

ـ په هغه ورځ خو دی تر ټولو زیات خواشینی مالومیده.

ـ ما ما دا ته نه پیژنې. ما ډیروخت ورسره تیرکړی دی محمد هاشم لکه ګیدړه داسې دی.

په دهلیزکې له زانګونه د ماشوم د ژړا غږ پورته شو د آغامحمد میرمن زړه نازړه له کوټې ووتله.

آغامحمد وویل:

ـ اوس د خبرې بیخ ته ورسیدم چې ګوامانا هاشم ولی دا کار کړی دی. جامه دین غریب یې تر دوو سپیږمو رسولی دی.

ملوك د پوښتنې په ډول ورته وکتل.

آغامحمد زیاته کړه:

ـ د جامه دین دې کور ودان وي نه زور ته تسلیم شو نه زرو ته. جنګی هم مرګ مني خودی نه. یو وار خویې زهر هم خوړلي ول خو خدای ژوندی پاتې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم څپرکی

ددوی د لیدو وعده غرمه مهال تاکل شوې وه خو ملوك لاڅان سهار وختـي چې ټول خلك په درانده خوب ویده ول د جمعه الدین باغ تـه را رسولی و.

ده پرون د خپلې ماما د لور په وسیله خمارۍ تـه د خپـل راتـګ احوال رالیږلی و، هغې هم نن په باغ کې د لیدو وعده ورکړې وه.

د جمعه الدین باغ چې له کلا سره یې ګډ دیوال درلود نسبتًا لـوړ لـوړ دیوالونه یې لرل. سره له دې چې د انګورو زیاتره تاکونه یې وچ شوي ول او یوازې څو د زردالـو او منې ونـې او لـه دریـو دېوالونو سره د سپیدارو ونې پکې ولاړې وې. خو جمعه الدین یې د پخوا په څیر کلکه ساتنه کوله د پخوا په شان یې وره ته اوسپنیز زوړ قلف اچول شوی و. دديوال پـه هغـو ځایونو چې سرونه یـې وران شـوي او ټیـټ شـوي ول. د سنځلې او نـورې اغزنې لښتې لکې کړې وې.

باغ ته د اوبو د لارې په سوري کې یې هم لرګي درولـي ول. د بـاغ پـه دروازه کې یوه کوټـه جوړه شوې وه. دا کوټـه پـه اصـل کـې د بـاغ د ساتنې لپاره جوړه شوې وه ... ې دوی به ځاله بلله. خو له جګړو د مخه دا کوټـه یـو ستر دوکان و. چې جمعه الدین به له همدې ځایه انګور. زردالـو او منې پـه نورو دوکاندارانو باندې پلورل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك د همدې کوټې د بام له لوري د شپې باغ ته ورواوښت او د باغ په شمال ختیځ کونج کې د انګورو د یوه زاړه تاك ترڅنګ چې شاوخوا یې څو د مېوو او سپیدارو ونې ولاړې وې غلی کیناست.

او د خمارې د راتلو شیبې یې شمارلې، ده ته دانه وه معلومه چې د کلا د باغ د لوري په دوو پوړې بامونه نشته. ځکه خو یې ډېر کوښښ کاوه، چې له هغې خوایې څوك ونه ویني او خپل د ناستې ځای یې هم د ونو بل پلوته جوړ کړې و.

ده ته لاپرون د ماما د لور په وسیله ډاډ ورکړشوی و، چې باغ ته هیڅوك هم نه ورځي، یوازې مازدیګر مهال د خمارې کشر ورور پسونه او وزې باغ ته وروړلي او له ونو څخه پاڼې ورته راتویه وي، غرمه لا نه وه رارسیدلې، چې د باغ د کوټې د وره د ځنځیر غږ یې واوریده، د ملوك زړه په ټوپونو شو. نه پوهیده څه وکړي، مخې ته ورمنډې کړي او خماره په غېږ کې ونیسي او که ځای په ځای کیني.

له یوه عجیب حالت سره مخامخ شوی و، چې نه یې د خوشحالۍ نوم ورکولې شو او نه د خواشیني، د زړه درزا یې پخپله اوریدله بهتره یې وبلله په خپل ځای کیني. د ونو له شایې دواړه سترګې د باغ په وره کې خښې کړې وې.

له بنګړو ډك لاس یې ولید چې د باغ دوهمه دروازه یې خلاصه کړه.

خماره وه، چې د باغ په وره کې هکه پکه ولاړه وه. که څه هم له ملوك څخه لرې وه. خو هغه یې په خیره کې د ژور بدلون نښې ولیدلې. ونه یې ترپخوا لوړه ورته ښکاره شوه او نرۍ غاړه یې نوره هم نرۍ ورته ښکاره شوه.

د سترګو ښکلا یې د پخوا په څیر نه وه. غټې غټې سترګې یې لویدلې وې جګه او نرۍ پوزه یې نوره هم جګه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملوك په سترګو كې اوښكې راغلې. زړه يې و . د خمارې مخ ته په چيغو چيغو وژاړې.

د هغې ځای په ځای دريدو يې په زړه كې شك پيدا كړ. هسې نه چې له شايې نورڅوك وي. كه ځان څرګند كړي ښايي بل څوك يې هم ووينې. هماغسې پخپل ځای كې ناست و.

خو خماره هماغسې ځای په ځای ولاړه وه. لكه چې د هغې زړه هم نه منله چې مړ يار دې يې راژوندی شوی وي . دده په لوري را روانه شوه. څو ګامه مخ ته راغله بيا ودريده.

د ملوك زړه طاقت ونه كړ. له ځايه را ولاړشو او ورو ورو د هغې په لوري رهي شو. ويريده چې خماره به دده په ليدو له خوشحالۍ چيغه وكړي او ټول به خبر شي.

خمارې دده په ليدو يوازې وويل:

ـ ته ؟

ـ هو خمارې زه يم. د مينې فيصله پخپله مينه كوي. خدای پاك دتا لپاره نه يم وژلی.

خو د هغې خبرې ځای په ځای هك حيران ودراوو:

ـ چې مړ وای تردې به ښه وه.

خمارې په ټيټ غږ دا وويل او مخ يې بلې خواته واړاوو.

ملوك هيڅ ونه ويل. خمارې بيا په ډك ستوني وويل:

ـ ته ته څه خبريې چې په. په ما . ما... څه ...

خو ژړا د خبرو مجال ورنه كړ. خبره يې په سلګيو كې وركه شوه.

ملوك ورو وويل:

ـ خمارې داسې مه وايه زما اړيكې اوس هم له مرګ سره نه دي شليدلې هسې د ژوندو روزي تماموم كنې لا پخوا مړيم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خمارۍ پټ پټ ژړل
ملوك بیا وویل:
- اوچې ته هم داسې خبرې راته وکړې نو بیا به دې توفانو ته ځنګه تم شم.

دواړه د باغ په کونج کې دونو شاته کیناستل.
چوپ ول. ملوك په ځیرځیر او حیرانۍ ورته کتل خو خمارۍ په لرګي ځمکه ګرواله دی د هغې چلند هك پك كړی و. نه پوهیده له کومه ځایه یې شروع کړي. اوڅه ووایې. داسې معلومیده لکه چې پخپل راتګ پښیمانه وي.
د دواړو زړونه له بې شمېره ګیلو ډك ول. خو په سترګو کې یې د دیدن تنده وه.
ملوك ورو وویل:
- څه خو ووایه ولې داسې غلې ناسته یې.
خمارۍ چې ځمکې ته یې کتل په شرمناك غږ وویل
- څه به ووایم. ما خپلې خبرې له اوښکوسره کړې دي.
ملوك لکه چې ددې خبرې د اوریدو هیله نه لرله. نیغ ورته وکتل پخپله بې وسې یې ژړا راغله سترګې یې تنګې کړې. لاندې شونډه یې په غاښ وچیچله.
خمارۍ وویل:
- شکر چې ته ژوندی راغلې
ملوك د انګور له وچ تاك نه کوچنۍ لښته را پرې کړه دوه درې ځایه یې ماته کړه. دوه ټوټې یې ایسته وغورځولې په بله یې په ځمکه کې کرښې وړې کرښې راوایستلې. کرښو ته یې په ځیرځیر کتل. لکه چې خپل فال پکې ګوري بیرته یې سر راجګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خمارې ما نیت کړی دی چې دواړه ولاړ شو.

ـ چیرې؟

ملوك په پریکړو الفاظو وویل:

ـ هلته چې ډار نه وي، هلته چې وکولای شو له یو بل سره مینه وکړو، له دې ځایه ډیر لرې.

خمارې په حیرانۍ وپوښتل:

ـ ته څه وایې؟

ـ په ما او تا ټولې لارې بندې دي، دواړه پاکستان ته ځو او هلته نوې ژوند شروع کوو.

ـ له واده وروسته؟

ملوك وویل:

ـ هی هی سر دې سوی بوی یې نه دی درغلی، هغه زما په سیوري پسې ګرځي، که خبرشي چې زه ژوندی یم او دلته راغلی یم وینه به مې ځمکې ته پرې نه ږدي. په دې حال کې واده کیږي؟

ـ ستا زړه دی چې په سپینو پایځو درسره ولاړه شم؟

ـ هو نو څه، له پردي سره خو نه ځې. نکاح شوېده او زما په نوم یې.

خمارې مخ بلې خواته واړاوو او وې ویل:

ـ تر اوسه هم داسې شوي دي، چې پښتنه پیغله دې په تورپیکي په سپینو پایځو د پلار له کوره وتلې وي؟

ـ ملوك په نصیحت وویل:

ـ ګوره مجبوریت هرڅه کوي. که زه او ته له دې ځایه ونه تښتو هاشم به نورې بلاوې په موږ راولي. آبا دې هم له هغه ډاریږي او هیڅ نشي کولای.

ـ نو هلته به ترې خلاص شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ توکل په خدای. پاکستان ته ځو. هلته د تنظیم په دفتر کې د ما ناسکه ماما کار کوي. له هغه وسلې اخلم او دلته بل مرکز جوړوم بیابه ته هم ووینې چه څه کوم.

او چې خمارې څه ونه ویل. پسې زیاته یې کړه:

ـ بس نن شپه له خیره ځان تیار کړه.

ـ نن شپه؟

ـ هو.

خماره زړه نازړه وه، ښه شیبه غلې وه.

د ملوك په غږ لکه چې له خوبه را پاڅیدلې وي، له واره یې وپوښتل:

ـ تا په دې باره کې سوچ کړی؟

ـ وایې نشته داسې لوری چې وروتښتي کمزوری په موږ ټولې لارې بندې دي.

ـ ښه نو بیا بله شپه.

ـ سمه ده بله شپه به زه د باغ شاته د ګنهو ونو خواته درته انتظاریم.

دوی په دې باره کې چې څنګه او له کومو لارو پاکستان ته اوړي خبرې وکړې.

د خدای پامانې په وخت دواړه خوشحاله معلومیدل داسې لکه چې خپل ارمان ته رسیدلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړسم څپرکی

په هغه ماښام خماره په عجیب حالت کې وه. هغه د چا خبره نیمه وینښه نیمه ویده وه. غیر عادي کارونو یې مور هم شکي کړې وه د غوا رالوشل یې هیر کړي و.

په وړو ماشومانو یې تر بل هر وخت زیاته مینه کوله. کوچنی ورور یې خو ځله ښکل کړ او ورسره ویې ژړل هغه یې کوله په کوټه کې یوازې وي کله به چې یوازې شوه له ځانه سره به یې پټ پټ ژړل خو بیرته به یې ژر اوښکې پاکې کړې. او په یوه غیر ضروري کار به لگیا شوه.

کوښښ به یې کاوو له مور سره سترگې په سترگو نه شي.

ډوډۍ یې د معمول خلاف وختي تیاره کړه.

سر پرې گرځیده. لکه چې ډیره بې خوبه شوې وي پخپل ځای داسې اوږده وغځیده لکه چې غواړي ترسهاره ویده شي له سترگو یې اوښکې جاري وې. د ټیکري په پیڅه یې اوښکې پاکې کړې

له دې ویرې چې خوب پرې غالب نه شي. پخپل ځای کې کیناسته

چې یوه شوه نور ویده دي. له ځایه راولاړه شوه. د گوتو په سرو د کوټې بر کونج ته ولاړه د صندوق شاته غوټه یې را واخیسته په دروازه کې یې کېښوده ښه شیبه هلته ودریده

خپلې جامې یې ټینگې نیولې وې. د شپې په تیاره کې د مور خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله. د هغې ترسر ودریده. بیا یې د کوچنی وروړ مخ ښکل کړ داسې لکه چې په ښکاره چیرته په سفر ځي

د کوټې دروازه یې بې غږه غوړه خلاصه کړه. د ګوتو په سرو د لوېي دروازي په لوري روانه شوه.

سپی په چوتره کې کونج ته پروت و. سر یې راجګ کړ له ځانه سره وغوریده. بیرته یې سر پخپلو پښو کیښود.

آسمان شین و او چوپتیا خوره وه دا چوپتیا به کله کله د کلي د سپو غپا ماته کړه.

خمارې د کلا له دروازې یوځل بیا د کور په لوري وکتل لکه چې وروستی خدای پاماني ورسره کوي

زړه یې راډك شو. خو ویې نه ژړل. د دروازې ځنځیر یې په سختۍ سره خلاص کړ

دباندې هیڅوك نه تر سترګو کیدل. دروازه یې په ځان پسې پورې کړه شاوخوا یې وڅارله. ښه یې وبلله چې همغلته ودریږي. څو شیبې هلته ودریده ملوك یې ونه لید

څه وکړي مخ ته ولاړه شي؟ که مخ ته ځي چیرته ولاړه شي او که بیرته کورته ځي. څوك به پرې خبر شي

د ګوتو په سرو د غواوو د اخورونو په لوري روانه شوه د مخامخ ونو خواته یې وکتل وډاره شوه. د یوه اخور ترځنګ غلې کیناستله

ښه شیبه ځای پرځای ناسته وه. د کلي د یوه نیم سپي غپا به یې په زړه کې نوې هیلې راپیدا کړې

ـ هغه به راروان وي. او سپي به هغه ته غاپي

د سپو د غپا لوري ته به یې وکتل خو هیڅوك یې نه لیدل د خپلې کلا سپي یې هم وغپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله له ځایه را ولاړه شوه. ورو ورو د بڼ په لوري روانه شوه. د سپي غپا ډیره ژر غلې شوه دا پوهیده چې د سپي په زیاته غپا به څوك راویښ شي، او په شپه کې به د دوی له وتلو خبر شي خو بیا هم پرې خوشحاله وه چې سپي وغاپي او پخپله غپا د ملوك د راتلو زیرى ورکړي خو سپي بیا ونه غپل.

خماره د باغ د دیوال له کونج سره ودریده، د باغ شاته د ګڼو ونو څڼراته هیڅوك نه معلومیدل.

د شا له خوایې د چا د پښو څرپهار واوریده، شاته یې وکتل څوك نه وو، خود پښو څرپهار اوریدل کیده، شاوخوا یې وکتل هیڅوك نه معلومیدل.

په زړه یې ګبنی ګډه شوه، یخنی نه وه خودا ټوله لړزیدله، داسې لکه چې چا په ژمي کې سړې اوبه پرې تویې کړې وي.

زبون یې ووهل شو، نه یې چیغه کولای شوه، او نه هم کومې خواته تلای شوه.

ځانته یې غوصه راغله. یوې خواته د تلو وس یې هم په ځان کې نه لیده. ژړا ورغله یوځل یې بیا د ګڼو ونو په لوري وکتل.

ونې ترپخوا لوړې لوړې ورته وبریښیدې.

کلمه یې وویله ((لا اله الاالله محمد رسول الله)) یا خدایه. یا خدایه. پرده.

اوله دې سره یې د دروازې په لوري منډه واخیسته د دروازې ځنځیر یې بند نه کړ په یوه منډه یې ځان کوټې ته ورساوو. او پخپل ځای کې تسیا وسیا پریوتله.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لاره يوځل بيا پخپل تصميم كې سوچ وكړ. او راتلونكى پلان يې ترشونډو لاندې تكرار كړ. د خمارې ليدلو او د بلې شپې د ټيټنتي په وعدې سره يې د خپل جوړ كړي پلان ترسره كيدل ليدل.

له ځانه سره يې وويل:

ـ چې خماره بوځم او واده ورسره وكم. دا هم له هاشم څخه يو لوى غچ اخستل دي. نورې خبرې به خداى اسانه كړي.

ملوك لا د ترخې په دښتنه نه و ورګډ شوى چې د ماما زوى يې وليد چې دده په لورې په بيړه را روان دى، وپوهيده چې كومه بده پيښه شوې ده، خپل ګامونه يې نورهم ګړندي كړل د ماما زوى يې له لرې چيغې وهلې:

ـ مه راځه ودريږه چې څوك دې ونه ويني.

ملوك ځاى پرځاى ودريده چې سلام رانږدې شو پوښتنه يې وكړه:

ـ څه خبره ده؟

سلام په ستړې سا وويل:

ـ د هاشم كسان راغلى دي په تاپسې ګرځي.

ملوك په وارخطايې وپوښتل:

ـ تا وليدل؟

ـ يه ما نه دي ليدلي لا لا ويل چې دوه كسه راغلي ول. له حسن نه يې د تا پوښتنه كړې وه

ـ دا څه وايي؟

ـ هو لالا ويل چې دلته مه راځه. د تا له راتګه خبر شوي دي ځان يوې خواته وباسه.

ملوك او سلام دواړه د كاريزونو د سپرغو په خوا روان شول څو شيبې يې هلته دمه جوړه كړه.

ملوك سلام ته مخ راواړاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چې داسې ده. نو ته ځان کورته رسوه. ماما ته ووایه چې زما اندېښنه مه کوه زه شپه د شیرینې ابۍ کره رسوم.

کلاشینکوف یې له ځمکې راپورته کړ په زنګنو یې کېښود.

ـ ماماته ووایه چې دا هم راسره ورم. نور توکل په خدای. کلي ته راتلای نه شم.

ملوك نیت وکړ چې شپه د خپلې ترور کره چې له دې ځایه نږدې ۲۰ ـ ۲۱ کیلومتره لرې وه تېره کړي او سبا شپه خپل پروګرام عملي کړي.

خو ښه یې وبلله چې د ترور کره د غره له لارې ځان ورسوي.

د کاریز ترخنګ د غره په لوري روان شو. مازدیګر مهال غره ته ورسیده

درې تنه وسلوال کسان یې ترسترګو شول. د یوې ډبرې شاته کیناست. وسله وال کسان یوې کندې ته ښکته شول. ملوك بیرته له ځایه راولاړ شو. څو ګامه لانه و تللي چې یوبل وسله وال یې ولید. وسله وال د ډبرې شاته هغې نرۍ لارې ته ځیر و. چې د غره په منځ کې تېره شوې وه. او د ملوك دوی ګروپ به له هماغې لارې په خرو او کچرو وسلې راوړلې.

ملوك هم د یوې ډبرې شاته کیناست. ناپېژندل شوي وسله وال د ډبرې ترخنګ مورچل نیولی و. ملوك جرأت ونه کړ چې نږدې ورشي هسې نه چې د هاشم له کسانو څخه وي.

لاره یې چپه کړه. او د غره په ډډه کې مخ ته ولاړ.

نرۍ لارې ته نه ورسیدلی چې له لوېدیځ لوري پرې ډزې وشوې یوه ګولۍ یې خواته په ډبره ولګیده.

ملوك ژر د یوې وړې ډبرې خواته کیناست. نورې ډزې هم پرې وشوې. ملوك چیغې کړې

ـ های څوك یاست ډزې مه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پوهیده چې دلته دحکومت کسان نه راځي
سره له دې چې دا د بل قوماندان ساحه وه. خو له ده سره دا ویره وه هسې نه د هاشم کسان په ده پسې راغلي وي ده خپله خبره تکرار کړه خو چا ځواب ورنه کړ او ډزو هماغسې دوام درلود.
ملوك نږدې شا وخوا وځارله. کینې خواته یې په لس متري کې یوه لویه ډبره وه. خو ورتلای نه شوای ځکه له هر خوا ګولۍ بادیدلې.
ملوك د همدغې ورې ډبرې ترڅنګ ناسته خوره وبلله.
څو شیبې وروسته د ډزو شدت کم شو. اوس نو خال خال ډزې کیدې ملوك نه پوهیده ډزې وکړي که نه. که ویې کړي په چا ډزې وکړي.
ده نه پوهیده له چا سره مخامخ دی. تراوسه ټول هغه وسله وال کسان چې ده لیدلي و. په شخصي جامو کې و. نو ښه یې وبلله چې ډزې ونه کړي. هسې نه چې ټوپك پخپلو وچلوي.
ملوك د لویې ډبرې په لوري منډه واخیستله څو ګامه نه و تللي چې له ښکته بیا ډزې پرې وشوې ځای په ځای کیناست. د پټیدو هیڅ ځای ورته نږدې نه و. بیرته یې د ډبرې په لوري منډه واخیستله. د ډبرې تر شاه پټ شو. په ډبره یې دا لیکل شوې لنډۍ ولوستله.

وطــن نیــولــی رانه. نــشــې
روسیه ولی ورانوې ودان کورونه
تردې لاندې په هماغه لیك لیکل شوي و:
اخــیـربــه تــه هــم ورتــه وایــې
للوللوشه افغانان راغلي دینه

د ډبرې درې خواوې بندې وې یوې خواته یوه بله ډبره وه. بله خوایې د غره هغې ډډې ته وه. چې ددښمن د راتلو ویره نه وه
ملوك دا ځای ښه وګاڼه او مخ ته نه ولاړ. خو ډزې هماغسې روانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. دا ډزې یوازې په ده نه کیدلې. ده لیدل چې د غره په مخامخ ډډه کې هم ګولۍ لګیږي.

ملوك نه پوهیده څه وکړي. د وسله والو کسانو پیژندنه ګرانه وه. یوازې یې شا وخوا څارله.

د غره په کوزه ډډه کې د بردیم زرهپوش او سرتیرو په لیدو وپوهیده چې راغلي وسله وال د حکومت کسان دي.

بې له دې چې پوه شي دښمنان چیرې ورته پټ دي، په ډزو یې پیل وکړ.

له ډزو سره جوخت له هرې خوا پرې د مرمیو باران جوړ شو، لکه چې په وروستیو ډزو سره یې نورو ته د پټیدو ځای معلوم شوی و.

ملوك د کلاشینکوف شاژور بدل کړ، اوس یې نو یوازې په ختیځ لورې چې زیاتو بوټو او ځلرګو ددښمن د لیدو مخه نیولې وه ډزې کولې.

خو ډزې یې هم په حساب کولې، کله کله به یې نورو خواو ته چې د ډزو ځای به ورته معلوم شو ډزې کولې.

ویې لیدل چې له مخامخ لورې دوه کسه کوښښ کوي چې دده د مورچل په لورې راوخیږي، ملوك ډزې بندې کړې، دوه کسان چې کله به پټ شول او کله به ښکاره اوس نو دده مورچل ته رانږدې شوي و.

کله چې د کوچنۍ ډبرې له شا راپورته شول او دده په لورې یې منډه راواخیستله، کلاشینکوف یې پرې ضربه کړ، دواړه ځای په ځای ولویدل.

ملوك ته اوس دوه شاژوره مرمۍ پاتې وې. له دریم شاژور نه یې یوه ګولۍ وایستله، په جیب کې یې واچوله.

له څلورو خواو کلابند شوی و. د وتلو لاره یې هم نه وه.

ملوك اوس یوازې یوې خواته ډزې نه کولې. په وار سره یې هرې خواته شمیرلې شمیرلې ډزې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاندې لورې یې یو تن ولید. چې دده د مورچل په خوا د راختلو هڅه کوي، چې ښه ځیرشو. ترشا یې دوه کسه نورهم ول. او د هغوی له شا دهشکې دده مورچل تراورلاندې نیولی و.

ملوك دا کسان ولیدل. خو ډزې یې پرې ونه کړې. دهشکې د سر پورته کولو مجال نه ورکاوو. په همغه لورې یې څو اتکلې ډزې وکړې.

ددوهم شاژور مرمۍ هم مخ په خلاصیدو وې. خپل ځای یې بدل کړ، د همغې لویې ډبرې څنګ ته پریوت. سره له دې چې د بوټو او ځارګو له خوا یې د ویشتل کیدو امکان لرې نه و. خو اوس یې کولای شول، چې خپله مخه وڅارې.

هغه درې تنه چې دده د مورچل په لور راختل اوس نه معلومیدل. ښایي کوم یو یې وژل شوی وي او یا هم بیرته شاته تللې وي.

دهشکې دده مورچل هماغسې تر اور لاندې نیولی و.

یو تن یې بیا ولید چې د مورچل په لورې د راختلو هڅه کوي. نشان یې برابر کړ. په یوه ډز سره یې په ځمکه وویشت له دې سره یو ځل بیا د مرمیو باران پرې جوړشو. ملوك لږ را په څټ شو. له جیب څخه یې هغه یوه مرمۍ چې ساتلې یې وه را وایستله او په یو تش شاژور کې یې کینښودله. شارژور یې مخې ته کینښود. وروستی شارژور یې راواخیست او بیایې په ډزو پیل وکړ.

له هرې خوا مرمۍ پرې اوریدلې. بیرته را په شا شو. او له خپل پخوانې ځای څخه یې ډزې شروع کړې.

اوس یوازې یوې خوا ته متوجه و. خو یو یو ډز یې هرې خواته کاوو. د شا له خوا قهرجن غږیې تت ووت یو کړل.

ـ لاس پورته کړه.

ملوك چې شاته وکتل. یو بریتور افسر یې شاته ولاړ و. افسر بې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنډه په ده حمله وکړه، کلاشینکوف یې له لاسه وغورځاوو. افسر په دې بسنه ونه کړه. په خیټه کې یې په لغته وواهه. ملوک په ډبره برسیره ولویده، سر یې په ډبره ولګید.

افسر او یوه بل عسکر بیرته له ځایه راجګ کړ، لاسونه یې پرې وتړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه لسم څپرکی

ملوك د شکور د ظلمونو ډيرې کيسې اوريدلې وې ځکه خو يې د اسير کيدو په لومړيو شيبو کې يوازې د هغه نوم په ذهن يرغل کړی و.

مليشو او افسرانو هغه تر ۶۶ گاز موټر پورې په وهلو، وهلو راووست.

د ملوك لاسونه شاته تړلي ول، او د سر لوڅي موټر په لرگينه چوکۍ د څوتنو ترمنځ ناست و، د موټر په جمپ سره به نورو ځانونه د موټر په رينگرارن باندې تم کړل خو ملوك به د موټر منځ ته را غورځار شو، نورو به په منت بيرته لرگيني چوکۍ ته پورته کړ.

خودده ويره يوازې له شکور څخه وه. په لاره کې يوازې د هغه په فکر کې و، په ذهن کې يې د هغه خيره مجسمه کوله. سرې سترگې، سور مخ، په خوله کې پراته اوږده اوږده بريتونه.او له شکور سره د مخامخ کيدو فکرخو د ډار سخته لړزونکې څپه پرې راوسته.

په موټر کې د ناستو کسانو خبرو ته يې غوږ نيولی و.

هغوی د ننني جگړې په باب خبرې کولې. هريوه د خپلې زړورتيا کيسې کولې.

ملوك له ځانه سره وويل:

ـ خدای مو خوار که. با فسلطين مو فتح کړی دی. ټول له يوه کس سره جنگيدئ. هغه مو هم په چل کې ونيو.

ملوك غوښتل ددوی له خبرو پوه شي. چې له ده سره به څه چلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي. خو هغوی خپلې شخصي کیسې کولې. هریوه ځان د ننني جګړې اتل باله.

دوی داسې پخپلو منځو کې په خبرو ګرم ول. چې ملوك یې یومخ هیر کړی و. ملوك شا وخوا وځارله. موټر په بې لارو لارو په تیزۍ سره روان و.

ځان یې سره سم کړ، چې له موټره ځان وغورځوي دی ویریده هسې نه چې مړ به یې نه کړي او ژوندی به یې عبدالشکور ته ورسوي.

موټر له کلیو لرې په یوه لویه دښته کې لاره لنډه وله. ملوك ښه وبلله چې چیرته د کوم کلي خوا ته ځان له موټره غورځار کړي له ځانه سره یې ټولې لارې وسنجولې. له موټره لویدل دوه ګټې لري، یا به دوی وربانديې ډزې وکړي او وبه وژل شي. یا به په کلي کې ترې ورك شي. کلي ته بیا د حکومت کسان په اسانه سره نشي ننوتلای. خو موټر لا هماغسې په لویه دښته کې روان و، او دا ویره موجوده وه چې ژوندی یې ولایت ته ورسوي.

موټر د دیبانو د کاریز خوا ته ورسیده. ملوك همدا مناسب ځای وګاڼه. او نیت یې وکړ چې له موټر څخه د لویدلو سره سم ځان د کاریز سپرغې ته غورځار کړي.

له ځایه راولاړشو. مخ یې بلې خواته واړاوو. خو د شا له خوا چا په قنداغ وواهه:

ـ کینه د سپي زو، تا ....

یوبل وویل:

ـ مه یې کوه بې چاره سیل کوي.

ـ د سیل وخت یې لا پاتې دی.

اوله دې سره یې بل قنداغ هم وواهه. د موټر په شاتنۍ برخه کې ناست د ژیړې لونګۍ وال په سرتیري سترګې ور برګې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بس چې نور یې ونه وهې.

ـ د تا څه خیال دی په اوږو یې سپور کم ها.

ـ رشید ګله دا د تا کار نه دی.

رشید په زوته وخندل.

ـ واه واه دا ټوپك مې لکه چې د میلو لپاره په غاړه کې اچولی دی.

چې هغه څه ونه ویل په نصیحت سره یې ورته وویل:

ـ ګلاخانه وروره چې ټوپك، دې په اوږو وي یا به بل وژني یا به بل تا وژني. ددې لپاره چې تا سوك (څوك) مړ نه کړي نو اول وار ته کوه.

ـ دا د نارینه کارنه دی.

رشید په پسخند وویل:

ـ نو تا ښزې (ښځې) لیدلې دي چې ټوپك یې په اوږه کړی وي.

ګلاخان د کرکې په ډول مخ بلې خواته واړاوو:

ـ ښځې رحم لري خو ته یې نه لرې. د چا په ګوګل کې چې د غوښې زړه وي هغه ټوپك نه اخلي او اول وار هم نه کوي.

ـ نو بیا دې ولې په اوږه کړی دی؟

ـ دا هم مجبوریت دی.

رشید ملوك په مخ وواهه:

ـ سم کینه د خره زویه.

یوه بل بریتور ځوان چې د موټر په مخکینۍ برخه کې ولاړ و مخ را واړاو:

ـ ګلاخانه څې کوې. چې تا اوس له ځانه وکیل مدافع جوړکه.

ګلاخان خپله رنګه شوې پګړۍ سمه کړه ویې ویل:

ـ تربور ورور وي د هیچا سپکه نه پې لوریږي. نه دې دي اوریدلي چې تربور مړکه لمر ته یې مه پریږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لومړي ځل ګلاخان ته وکتل، پخپل ذهن يې فشار راوړ، ويې پيژاند:

دا خو دعبدالمنان اکازوی دی، وايي پلاريې په کوم مارش (لاريون) کې د تره کي عکس نيولی و، او په هغه جرم يې خو شپې وروسته وواژه. ګلاخان او بل مشر ورور کلاخان يې د عثمان خيلو په کلي کې د ماما کورته وتښتيدل او له هغه ځايه حکومت ته ولاړل.

که د ګلاخان نوم چا نه واى اخيستى او هغه نه واى ويلي چې ترېور ورو وي او د هيچا په سپکه نه لوريږي نبايي ملوك هيڅ نه واى پيژندلی.

ملوك د هغه په ليدو ډيرخوشحاله شو، زړه يې و، ورو لاړ شي او په غيږ کې يې ونيسي، ورسره وژاړي.

ددوی دواړو پلرونه يو وخت نښه انډيوالان ول، په ژمي به دواړه يوځاى پنجاب ته د مزدوري لپاره تلل او پسرلی به دواړه يوځاى راتلل. ملوك او ګلاخان ته به يې نوې جامې راوړې.

ددوی کلي سره جلا ول، خو پټي يې پوله په پوله ول، دواړو به درمندونه يوځاى اچول، د شپې به په درمندونو کې ويده کيدل او ګډې سندرې به يې ويلې.

ـ اه څه وختونه و، خو ارمان چې قدر يې سړي ته نه معلوميږي.

تير خواږه وختونه يې د فلم د صحنو په څير د سترګو په وړاندې تيرشول.

ملوك دومره په تيرو وختونوکې لاهو شو، چې خپل ځان ترې هير شو، يو ډول پټ هوس يې په زړه کې په ټوپونوو.

د خوږو وختونو په باب فکر هم، د ښکلې خيرې او ښکلو منظرو د ليدو په څير سړی خوږو وختونو ته بيايي، او له زړه يې تولې انديښنې او کينې لرې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك هم په يو عجيب حالت کې و. د جومات د ملاصاحب خبرې ورياد‌ې شوې، فکر يې وکړ ښايي هغه حالت او کيفيت چې شهيد يې د مرگ په وخت کې د رڼا د يوې ځړيکې په څير ويني اوس رارسيدلی وي.

د موټر له سيټ څخه د ټايپ سندرې بيرته اوسني وخت ته راستون کړ:

ای سربازه ياره خيره په مورچل باندې

بيابه دې ويده کړمه سيوري د اوربل لاندې

ترڅنگ ناست کس يې په ټرکه وويل:

ای سربازه ياره پټ شه تر بيلر لاندې

بيابه دې چوختو کمه ټاير د موټر لاندې

څوتنو په ټکي وخندل، خو بيرته ژر غلي شول يوبل ته يې وکتل يوه ژبه راويستله لکه لويه غلطي چې ترې شوې وي.

يوه بل پرې غږ کړ:

ـ تاجيه اوس لکه چې شاعر هم شوې.

ـ شاعر ماير خو نه يم، هسې مې خولې ته راغله. شعرونه خو هغه څوك وايي چې ټوپك پيژني هم نه.

ټوپك ته يې په کرکه وکتل د دواړو ځنگنو ترمنځ يې پټ کړ.

گلاخان غلي ناست و. نه يې د تاج محمد سندرې ته وخندل او نه يې هم دبل په خير نارضايتي وښودله. هغه د چاخبره ځان يې ناگومانه واچاوو.

ملوك دواړه سترگې په گلاخان کې خښې کړې وې. خو هغه يوځل هم ورته ونه کتل.

د هغه وروستی خبرې يې زړه گرو کړی و. څو واره يې په زړه کې وروگرځيدل. چې غږ پې وکړي.ورته ووايي زه ملوك يم ستا ملگری يم. که زما لاس ترلي ته خو ازاد يې. راشه راشه په غيږ کې مې ونيسه راشه راسره وژاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا موږ سره بیل کړي یو. راشه چې د خپلو پلرونو ارواوې خوشحاله کړو. د خپلو پلرونو په خیر ملګرتیا وکړو. ګډه مسافري وکړو. ښه کورنګ آسان واخلو او د پلرو په څیر سانګې ووهو. ډولونو ته وناڅو. په درمندونو او پالیزونو کې سندرې ووایو. شین خالی وستایو. نیم کښ پلونه یادکړو. ګودرونه وستایو خیردي که توره شپه ده. توره خونه. شین خالی نه ده مالومه.

توره شپه به خدای سبا کړي

شین خالی به خدای پیدا کړي

راشه راشه غیږ راکړه. راشه چې بیرته د مینې او محبت ژوند شروع کړو.

د ټوپك له میله مه راته ګوره، سم راته وګوره. پخپلو سترګو راته وګوره.

ملوك یوځل بیا هڅه وکړه چې خپل لاسونه خلاص کړي لاسونو یې درد وکړ.

لکه نوی یې چې ځان ته پام شوی و. ځان ته یې وکتل او بیا یې ګلاخان ته وکتل. عجیبه ده د شیرخان د زوی لاسونه تړلي دي. او د منان د زوی په لاس کې ټوپك دی. د ژولیا خبرې وریادې شوې. عجیبه ده. عجیبه ده په دې وطن کې د څومره انسانانو لاسونه تړلي دي او څومره انسانان ټوپك په لاس مخامخ ورته ولاړ دي.

عجیبه ده. عجیبه ده.

ملوك یوځل بیا ځان او بیا ګلاخان ته وکتل پخپلو تیرو فکرونو بښیماني ورغله:

ـ یه یه هیڅکله نه. زما لاس تړلي او د هغه په لاس کې ټوپك دی. که زه هغه ته د دوستي لاس غځوم دا به بې غیرتي وي. دا ژوند په دې نه ارزي چې چاته سرې سر ټیټ کړي.

اوس زما او د هغه یارانه نه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له تاسره په قدبرابر نه وي د هغه سړي په څنګ کې هم مه درېږه.
د پلار دا نصیحت چې په وار وار یې ورته کړی و. وریاد شو.
اوس ګلاخان ترما زورور دی. خیر که زه او دی او زمونږ دواړو
پلرونه سره ملګري ول. یه یه.
دا ژوند په دې نه ارزي. چې د هغه لپاره چاته سر ټیټ شي. دوه
ورځې ژوند دی چې په سپیتانه یې تیروم په میړانه به یې تیرکم.
په همدې سوچونو کې موټر د نیمه فوځي قطعې په نظام قراوول
ورننوت.
په موټر کې سپرو کسانو له خپلو جامو دوړې او ګرځونه وڅنډل.
مخې او شاته نور موټر او زرهپوشونه هم ودریدل.
د موټر ترڅنګ دوو افسرانو د ملوك په سر لانجه جوړه کړه.
یوه ویل ښارندوی ته یې ولم.
خو هغه بل نه منله. ویل یې رفیق شکور امر کړی دی چې ټول
مجرمین باید اول ده ته وروستل شي هر یوه پخپله ګټه استدلال کاوو.
ملوك چې د شکور نوم واوریده په زړه یې بیا لړزه ګډه شوه. هیڅ
امید نه و ورته پاتې. ګلاخان هم له موټره ښکته شو. هیڅ یې ونه ویل
ملوك په زړه کې خدای. خدای یاداوو. چې له شکور څخه بچ شي او
بل ځای ته یې ولیږي.
د دواړو افسرانو لانجه روانه وه. خو یو بل افسر وویل:
ـ پرنسیب باید مراعات شي. امنیت ته یې بوزئ بیابه یې ګورو.
د ملوك زړه وښوېده. له ځانه سره یې وویل:
ـ اه اخیر له هغه دوزخي سره مخامخ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم ځپرکی

د ملوك د وړاندوینې په خلاف شکور له ونې لوړ چاغ سړی و، ږیره او بریتونه یې داسې پاك خریلي و، لکه چې ویښتان یې له بیخه ایستلي وي، ځای یې د غوږو او غاړې ویښتانو نیولی و. د غاړې ویښتان به یې زیاتره دسپین کمیس ترغاړو راوتلي ول، ټیټه پلنه پوزه یې په غټ سپین مخ کې ورکه وه، خو دواړه غټې شونډې یې داسې سرې وې لکه چې د شونډو رنګ یې پرې موښلی وي.

ملوك د همدې شیبې لپاره چې له شکور سره مخامخ نه شي خو ځله له موټر څخه د غورځیدو هڅه کړې وه له ځانه سره یې وویل:

ـ خدایه چې نه دې وژلم لکه چې دا ځناور دې را لیده.

سرتیري یوازې دومره وویل:

ـ صایب دا هغه اشرار دی. چې په کمین کې مو نیولی دی.

شکور تر شونډو لاندې وویل:

ـ توره موکړېده. یوازې یونفر؟ معلومه ده چې زموږ ټول راپوروته په واقعیت بنا ندي.

سرتیری او بل افسر چې دمخه په دفترکې و. ووتل ملوك د دروازې خواته لاس تړلی ولاړ و. شکور د لوی میز شاته د کاغذونو په لوستلو بوخت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه راولاړشو. په میز یې یوځل بیا نظر تیرکړ په یوه کاغذ ورتیت شو بیایې ملوک ته مخ ورواړاوو:

ښه ته د هماغه خوني اشرار هاشم د بانډ غړی یې؟

ملوک له ځانه سره وویل:

ـ وګوره عجیبه ده غلبیل کوزې ته وایي چې ته دوه سوري لرې، ځان ته یې پام نه دی خپل ځان ورته پاکه فیروزه ښکاري.

شکور په دفتر کې یوې بلې خوا ته وګرځیده، ملوک ته مخامخ ودریده ویې پوښتل:

ـ ښه تاسې څو نفره وئ؟

ـ یو خدای و، یوزه وم.

شکور په سړه سینه وویل:

ـ ځان مه تیروه، ووایه چې نور ګروپ موڅه شو. وسلې او کچرې مو څه کړې؟

ـ زه یوازې وم.

ـ ته لکه چې ما نه پیژنې ها، دلته به اول ما ته اعتراف کوې.

ملوک خپله مخکښنۍ خبره تکرار کړه.

شکور په بم غږ وویل:

ـ زما له انسانیته سو استفاده مه کوه. په شرافت دومره دې ووهم، چې د مرګ په ارمان شې پوه شوې که نه.

ملوک له ځانه سره وویل: عجیبه ده دې ته انسانیت وایي. د شکور راوتلو سترګو ته یې وکتل په عاجزۍ یې وویل:

ـ زه رښتیا وایم تکي تنها یوازې، په ....

خود شکور بې واره سوک یې په خوله کې خبره ور وچه کړه.

ـ زه ... زه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور نورو خبرو ته پرې نښود. له ځیرې نه یې وپوهید چې په اسانه اقرار نه کوي. شکور د کشف او تحقیق په برخه کې درې کاله په شوروي اتحاد کې زده کړې کړې وې. او په دې برخه کې د تجربې خاوند بلل کیده. تراوسه پورې یې له رنګارنګ تاکتیکونو څخه په ګټې اخیستنې سره ډیر په خبرو راوستې ول. له هر زنداني سره به یې لومړی نرم چلند کاوو. که به یې اعتراف ونه کړ نو ډول ډول جزاګانې به یې ورکولې. دده تحقیق دریم پړاو هم درلود. په دریم پړاو کې به یې د خپلو او یا ترلاس لاندې کارکوونکو د ظلمونو له امله له بندي څخه بښنه غوښته. د هغه په غم او درد به یې ځان شریکاوو. آن ځینې وخت به یې ورسره ژړل هم. او بیا به یې په چل کې پرې اقرار وکړ. که به په کوم بندي دده دغو ټولو تاکتیکونو اثر ونه کړ او چوپ به پاتې شو. بیا به یې په شپه کې په دښته کې کندې ته بوت او د تل لپاره به یې چوپ کاوو. شکور به ځینو کله کله شکرودنف هم باله. معلومه نه وه چې دانوم ده په ځان ایښی و. که به خلکو له مسخرو باله.

د پخوا په خلاف نن له ملوك سره د شکور نرم چلند لنډ و. ډیر ژر دده په خبره په دا بله خوا راواوښت.

ملوك یې تر ستوني نیولی و.

ـ وایې که نه. ته لکه چې ما نه پیژنې. چې د طوطي غوندې دې په خبرو رانه ولم. خپل نوم بدلوم

د ملوك ستونی یې پرېښود. همداسې مخامخ ورته ودریده. ملوك اوږده سا واچوله شکور په نس کې په سوك وواهه.

ـ که څه ونه وایې دا مرداره خوله به دې د تل لپاره له خاورو درډکه کړم او له دې سره یې د لغتواو سوکانو شروع پرې وکړله

ملوك د دفتر د چای خوړلو په کوچنې میز ورولویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز پرسر ښیښه یې سګرټ دانی ټوټې ټوټې شوه.

شکور غوریده نور یې څوك په خبرو نه پوهیدل.

د تیلفون زنګ وویل شو. شکور د میز خواته ورغی. په تیلفون یې لاس کیښود. غوږی یې راپورته کړ. له ساه ډك و خبرې یې نه شوای کولای ورو یې وویل:

ـ بلې!

شکور د تیلفون غوږی په غوږ کې تر میز راتاو شو. پخپله چوکۍ کیناست. له هغې خوا چا خبرې کولې خوده یواځې په ((ام)) ((ام)) ځواب ورکاوو.

او د ((سمه ده بیابه خبرې پې وکو)) په ویلو یې د تیلفون ګوشي (غوږی) کیښود.

ملوك ته یې چې د اوږده کوچ خواته ناست و بد بد وکتل تر میز لاندې زنګ یې وواهه یو دنګ سرتیری رانووت. شکوروویل:

ـ دا د لارینس زوی بوزه او غلام سنایي ماته راولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسم څپرکی

د ملوك د پيدا كولو لپاره د قوماندان هاشم د كسانو هڅوكومه نتيجه ورنه كړه په لومړي سر كې فكر كيده چې هغه له سيمې تښتيدلى دى، قوماندان هاشم اغا محمد د كلا په برج كې بندي كړ اوس نو د ملوك د بندي توب او سيمې ته د هغه له راتګه ټول خبرشوي ول.

څو شپې وروسته قدوس د حكومت له خوا د ملوك د نيول كيدو خبر راوړ خو هاشم قدوس پټ پوه كړى و، نوروته وواييې چې ملوك پخپله خوښه حكومت ته تسليم شوى دى، دا خبره ډيره ژر په ټوله سيمه كې خپره شوه. سره له دې چې ملوك په مړو كې حساب شوى و، خو تربرونو يې لا تر اوسه د نجل، مال او جايداد د خپلولو هڅه نه وه كړې.

خو حكومت ته د ملوك د تسليميدو د خبرې په خپريدو سره د ملوك باغ قوماندان د ځان كړ او نور جايداد يې تربرونو په خپلو كې سره وويشه د كوز كاريز ملك يې د مخه ګرو كړى و.

د سموت په خبره د ملوك پيغله نه بلكې ځمكه كونډه شوى وه.

خماره له هغې شپې راهيسې سخته ناروغه شوه مور به يې وويل چې د شپې په ډيران ډاره شوې ده. او له هغې شپې راهيسې پيريان پې كينستي دي. د خمارې رنګ ورځ په ورځ ژيړيده. په ډيرو زيارتونو يې وګرځوله. د مونه او تاويزونه يې ورته راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواونی. يې پرله پسې روحاني بابا ته يووړه، د ډمانو د زيارت په سپرغه کې خو يې يوه شپه هم پې تيره کړه. خوحال يې تر پخوا بدتر شو

ښايې قوماندان هاشم د هغې له دې ناروغي څخه خبر شوی وي. ځکه خو يې له هغې سره د واده کولو خبره هيره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلم ځپرکی

دوو سرتيرو ملوك د شكور دفتر ته راووست. خو داخل يې لاسونه نه وو تړل شوي. سرتيري له احترام كولو وروسته ووتل.

ملوك هماغسې ژير زبيښلی په دروازه كې ولاړو. په زړه يې لړزه ګډه وه. تر سترګو لاندې يې د شكور حركتونه څارل چې په تيلفون كې يې خبرې كولې د تيلفوني خبرو په وخت يې داسې لاسونه خوځول لكه يوې لويې غونډې ته چې وينا كوي.

چې خبرې يې خلاصې كړې له ځايه راولاړ شو له ملوك سره يې په لاس روغبړ وكړ. ملوك زړه نازړه لاس وركړ.

شكور چوكۍ ته اشاره وكړه ويې ويل:

ـ كينه.

ملوك لا ولاړ و. شكور يې په مټ لاس كينبود:

ـ كينه ولې ولاړ يې. زه پوهيږم. چې له تاسره ډير بد چلند شوی دی. ته مه خپه كيږه دلته هم د هاشم غوندې خون اشام افراد پيدا كيږي. د كړكۍ خواته ودريده پسې زياته يې كړه:

ـ د هغو په ځای زه بخښنه درنه غواړم. دوی د انقلاب مطالبات په نظر كې نه نيسي موږ ستا په باره كې ټول معلومات او اطلاعات ترلاسه كړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکی شو ویې ویل:

ـ لیونیه تاخو دا هم نه ویل چې د قوماندان هاشم چاړه ستا ستوني ته هم رسیدلې ده.

ملوك له ځانه سره فکروکړ:

وګوره لیوه بیا د پسه پوست واغوست. عجیب خلك دي په هره جامه کې ځان جوړولی شي.

ترشرنډي لاندې یې د هغه ځواب ورکړ:

ـ کیږي نو، دنیاده، له کومه ظلمه به سړی وژاړي.

ـ نور نو له ظلم او ستم نه خلاص شوې، خوته به یو کار کوې.

د ملوك مخې ته ودریده ویې ویل:

ـ ودې نه ویل کوم کار؟ هغه د هاشم وژل دي.

ملوك په حیراني ورته وکتل.

ـ هو هم ځان د هغه له شره خلاص کړه او هم نور خلك ترې بیغمه کړه یعنې هم ثواب هم خرما.

په خندا یې پسې زیاته کړه:

ـ غزا دې ته وایي، تاهسې غلطه کړیده. څنګه خوښه دې ده؟

ملوك ورو وویل:

ـ که ما وژلی شوای، دې حال ته به ولې رارسیدم.

ـ لیونیه هغه وخت یوازې وې، اوس یوازې نه یې. مور ټول امکانات درته برابروو. او بیا چې په حکومت کې هم مقام او هرڅومره پیسې چې غواړې ترتا قربان. په غرور یې پسې زیاته کړه: لیونیه انقلاب له تا سره دی.

ـ زه دا کار نشم کولای.

شکور ټینګارکاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ موږ ټول فکر کړی دی، یوازې ته یې چې هاشم وژلی شې او بس پټ دې هلته لیږو، په اساني یې وژلی شې، زموږ شبکې درسره کومک کوي.

ـ زه یې نه وژنم.

شکور په تعجب وویل:

ـ ولې؟

ـ بس.

دشکور په تنده کې کرښې پیدا شوې ویې ویل:

ـ وایې خر یې چیرې کشاوو او دی چیرې ته، موږ سمه لاره درښیو او ته لا نخرې کوې.

ـ دا سمه لاره نه ده، دا د میړانې لاره نه ده، چې د قیامت یوه ورځ هم پاتې وي زه غچ ترې اخلم خو داسې نه.

شکور په نصیحت وویل:

ـ ګوره که زموږ خبره ونه منې حال به دې ډیر خراب شي.

ملوك په زړه کې وویل:

ـ اوس خو مې حال داسې ښه دی، چې خراب به شي، تردې به لاڅه راباندې کوئ مړ به مې کړئ کاشکې مړ مې کړئ.

په خوله یې څه ونه ویل، هماغسې غلی په چوکۍ ناست و.

شکور د نصیحت په ډول څو نورې خبرې هم ورته وکړې خو ملوك ونه منله. شکور تر میز لاندې زنګ ټینګ کړ یو سرتیری راغی او دده په اشاره یې ملوك له دفتره ویوست.

د زندان په دروازه کې یې ګلاخان ولید په زړه کې یې وویل:

ـ اوس راپیدا شو.

خو ګلاخان ځان ناګاره واچاوو. ملوك یې زندان ته بوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څـوشيبې وروسته ګلاخـان دروازې تـه راوغوښت. ترپوښتنې دمخـه يـې ورته وويـل:

د تره زو مه خپه کيږه، که خدای کول يوڅه خوبه وکړو. لـه شـکوره مـه ډاريږه پخپله تبديل دی نن يا سبا به ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوویشتم څپرکی

د جمعې په ورځ ماسپښین مهال یې ملوك له زندانه راویوست، او د جیب موټرپه سورلي یې د فوځي قطعې ترڅنګ میدان ته چې دوی هوایي ډګر باله یوور، ملوك د سرتیرو له خبرو پوه شو، چې په الوتکو کې یې کابل ته بیایي، د سرتیرو په منځ کې ګلاخان هم و، خو تر اوسه یې له ملوك سره خبرې نه وې کړې، افسر په میدان کې ګلاخان ته یوپاکټ ورکړ ورته ویې ویل:

ـ دا ډیره مهمه وظیفه ده، بې غورې نه ده پکې پکار، چې له الوتکې کوزشوې دا مکتوب به هلته ورکړې پوه شوې؟

ـ سمه ده.

ـ افسرپه ټینګاروویل:

ـ ډیربه متوجه اوسې، ته موځکه ورسره ولیږلې چې دا له تاسره هم کومك دی ورور به دې هم ووینې او چکر به دې هم شي.

ـ بس تاسې ډاډه اوسئ.

نږدې یو ساعت وروسته دوه هلیکوپټر له لرې را ښکاره شول هلیکوپټرو په دښته کې دوړې جوړې کړې

د کیناستو سره جوخت د ښارې بسونو په څیر بیروبار پرې جوړ شو. مسافرو سرتیرو او افسرانو او مامورینو هریوه تربل ځان مخ ته کاوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو سرتیرو مسافر له هلیکوپترو شړل. خو چا د هغوی منتونو او وهلو ټکولو ته پام نه ساته، چا به ویل: مور مې مړه ده. تیلګرام راغلی دی، چا ویل رخصتي مې دلته پوره شوه، هریوه پیلوټانو ته زاری کولې چې هلیکوپترته یې پورته کړي. دواړه هلیکوپتر له مسافرو ډك شول. ګلاخان او ملوك ونه شوای کړای چې ورپورته شي. ګلاخان هلته ولاړ افسرته وویل، افسر له دوو سرتیرو سره د پیلوټ په ملګرتیا هلیکوپتر ته ورپورته شول دري کسه یې را کوز کړل د هغوی د زاریو او کنځاوو پروایې ونه کړه ګلاخان او ملوك یې هلیکوپتر ته پورته کړل.

هلیکوپتر مازدیګر ناوخته د کابل په هوایي ډګر کې راکوز شول ګلاخان د مکتوب پاکټ له جیب څخه راویوست، په لاس کې یې واړاو را واړاو او بیرته یې په بل جیب کې واچاوو. ملوك ته یې مخ ورواړاوو.

ـ دتره زو راځه.

ملوك غلی پسې روان شو.

ګلاخان یې په مټ لاس کینبود ورته ویې ویل:

ـ خپه نشې لاسونه دې تړلي دي، خیر دی ته راځه.

دواړه په ټکسي موټر کې کیناستل، ډریور ته یې وویل:

ـ شارنو، کوچه ګل فروشي.

موټر د هغه سرای مخې ته ودریده چې د ګلاخان د ورور کوټه پکې وه. ګلاخان خپل بکس غاړې ته واچاوو ملوك ته یې وویل:

ـ راځه خدای دې وکي چې کلاخان په ځای وي. او چیرې تللی نه وي.

کلا خان او بل ملګرې یې په کوټه کې ددیګ په پخولو لګیاول.

ګلاخان یې په غیږ کې ونیو:

ـ شکر چې راغلې بیګا مې په خوب کې لیدې. ډیر په تشویش کې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلاخان تر ملوك هم غیږ راوګرځوله، خو ملوك غیږ ورنه کړه.
ګلاخان حیران، حیران ورته وکتل، پوه شو. چې لاسونه یې تړلي دي.
په اشاره یې ګلاخان وپوښت:
ـ دا بندي دی.
کلاخان وخندل:
ـ نو زما په کوټه دې د بندي خانې ګومان کړی دی؟
ـ نا دا دشیرخان اکا زوی دی.
کلاخان په ناباوري وویل:
ـ رښتیا وایې:
ملوك ته یې ښکته پورته وکتل، ګلاخان ته یې مخ وروااړاوو:
ـ نو بیا دې لاسونه ولې پرې تړلي دي؟
ګلاخان د ملوك لاسونه خلاص کړل.
کلاخان بیا غیږ ورکړه.
ګلاخان تهوله کیسه ورته وکړه.
ـ ښه ښه عجیبه ده والله.
ملوك ته د ژولیا خبرې وریادې شوې عجیبه دا نه ده عجیبه داده چې یو انسان ولې د بل انسان اسیر وي.
له ځانه سره یې وویل: عجیبه دا نه ده، عجیبه داده چې د شیرخان زوی د منان د زوی اسیر دی، لاسونه یې تړلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ویشتم څپرکی

د زون مرکز ته د عبدالشکور د تللو د لارې امنیت لا دمخه نیول شوی و، وسله وال کسان لا د شپې د لارې په سر د لنډمهاله پوستو د جوړولو لپاره تللي ول، په لاره کې د دوو غونډیو سرونو ته ټانګونه هم خیژول شوي. و دا ټول امنیتي تدبیرونه د قدوس د پروني رپوټ له مخې نیول شوي و. قدوس چې پرون په پټه د قوماندان محمد هاشم مرکز ته استول شوی و. خبر راوړی و، چې هاشم د شکور له حرکت څخه خبر شوی دی نیت لري چې د فوځي کتار لاره ونیسي.

سره له دې چې د زون مرکز ته د شکور د تلو پلان په پټه نیول شوی و، خو دا معلومه نه شوه چې هاشم څه ډول او چا خبر کړی دی.

قدوس د هغوی د کمین ځای هم ښودلی و. هغه دا هم ویلي و چې قوماندان هاشم پرون ټولو ته ویل چې که شکور له سیمې ژوندی ووت نو دی به د ښځې ټیکری په سرکوي.

د قوماندان هاشم ددغه کلك هوډ او سوګند په مقابل کې شکور کلك امنیتي تدبیرونه نیولي ول.

ده دخپل حرکت لوری له کلیو چپ کړ او یوې فوځي قطعې ته یې د هغوی د کمین پر سیمه د یرغل امر هم ورکړی و.

سهار ترلمانځه دمخه کتار وتړل شو. شکور له خپلو ساتونکو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بی بی ۶۰ ډوله زرهپوش کې چې د کتار په پای کې روان و. سپور شو په دې کتار کې مخې ته دوه محاربوي ماشینونه ورپسې له سر تیرو ډك یو ۶۶ ډوله ګاز موټر له هغه وروسته دوه جیپ موټرونه او ورپسې هم څلور زرهپوشونه شامل ول. چې سهار وختي یې په بیړه حرکت وکړ په خامه سرك د دوړو او لوګیو یوه لویه لیکه جوړه شوه. کتار له نیم ساعت مزل وروسته سرك پریښود او په دښتو سر شو. له همدې سره په کتار کې ګډوډي هم جوړه شوه. کله به یو مخ ته شو کله بل. اوس نو په یوه لیکه نه و روان.

په لاره کې د جیپ موټر ټایر پنچرشو. ټول کتار ته د دریدو امر ورکړشو.

له دې سره له مخې ته پروت کلي څخه د ډزو آوازونه واوریدل شول. څرګنده شوه. چې دمخه استول شوې قطعې په کلي یرغل کړی و. شکور ددې خبر په اوریدو سره خواشینې شو. څوتنه وسله وال یې دجیپ موټر لپاره پریښودل اوپاتې کتار ته یې دمخ ته تلو امر ورکړ.

کتارچې کله له غونډۍ واوښت د جګړې په منځ کې راګیر شو له شاوخوا غونډیو او کاریزونو ورباندې یرغل پیل شو.

ټانکونو او زرهپوشونو د پناه ځای نه درلود. په وچ ډګر وردریدل. هرې خواته یې ډزې کولې. یوه زرهپوش اور واخیست شکور پرله پسې په مخابره کې خبرې کولې. له جیپ سره د پاتې کسانو مخابروي اړیکې وشلیدلې د دویمې غونډۍ څخه چې له دې سیمې لرې پرته وه هم خواشینونکې خبرونه رارسیدل. څوتنه یې تسلیم شوي ول. په ټانك کې پاتې دریو کسو مقاومت کاوو. هغوی په مخابره کې پرله پسې چیغې وهلې.

ـ انقلاب توفان. انقلاب توفان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو شکور کلي ته د تللي قطعې له قوماندان سره په خبرو بوخت و:

ـ بلې بلې، توفان، انګار، اورم، ادامه، ادامه، توفان، انګار، انګار ادامه.

د مخابرې له بغس سره یو ځای له هغې خوا ډېر غږ واوریدل شو.

ـ انګار توفان، انګار توفان توجه، انګار ټول کلی نیولی دی، دښمن د شمال په استقامت په تېښته دی.

د بلې مخابرې چیغې دوام درلود:

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان.

خو شکور ځواب ورنه کړ د انګار په ځواب کې یې وویل:

ـ ډیرښه، توفان انګار، دښمن تعقیب کړئ، کوښښ وکړئ د اول شخص مړی یا ژوندی په لاس راوړئ.

ـ اطاعت کیږي.

شکور بلې مخابرې ته چې پرله پسې چیغې یې وهلې ځواب ورکړ:

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب، اورم توفان یم اورم، له هغې خوا د مخابرې له بغس سره یو ځای سترې آواز واوریدل شو:

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان، دښمن مورږ ته نژدې شوی دی کمک، کمک.

ـ توفان انقلاب مقاومت وکړئ کمک در رسیږي.

له هغې خوا آواز واوریدل شو:

عاجل کمک، انقلاب له....

آواز یې د مخابرې له بغس سره ګډ شو.

شکور غږ پرې وکړ:

ـ توفان انقلاب، توفان انقلا ب....

خو له هغې خوا آواز وانه وریدل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان په مخابره کې د کتار د مخې په ټانګ غږ وکړ:

- انقلاب زمری انقلاب زمری.

- بلی اورم زمری انقلاب.

- زمری استقامت ختیځ.

- له دې سره کتار حرکت وکړ.

د ۶۶ ډوله ګاز موټر ټایرونه په ګولیو ولګیدل موټر یې ځای په ځای پریښود، دوی د مرمیو په باران کې په مخ ولاړل، شکور په مخابره کې پرله پسې چیغې وهلې.

- توفان انقلاب، توفان انقلاب.

اوس نو د جګړې له ځایه ښه لرې شوي ول، شکور شیبه په شیبه په مخابره کې چیغې وهلې.

- توفان انقلاب، توفان انقلاب.

د زرهپوش له کړکینچې څخه یو بل افسر پرې غږ وکړ:

- انقلاب اور اخیستی دی.

شکور لومړی ځل له زرهپوش نه سر را اوچت کړ ویې لیدل چې د غونډۍ پر سر له ټانګ نه لمبې جګیږي. په افسوس یې سر وښوراوو بیرته په زرهپوش ننووت.

د زرهپوش په سر ناست افسر خبر ورکړ چې د سرك ترڅنګ مړی پروت دی.

زرهپوش ودریده درې تنه ورکوز شول. مړی یې زرهپوش ته پورته کړ. شکوروپوښتل:

- جسد د چا دی؟

- تورن بصیر.

- اوه ددې بې چاره خو واده تیار و. پرون یې له ما رخصت واخیست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایي د غونډۍ شاوخوا به نور مړي هم پراته ول. خو کتار په پټهو سترګو تری تیر شو، دلته په دوی هم ډزونه ونه شول.

د نږدې کلي له کورونو څخه چې د مخه پکې د دواړو خواو جګړه وه لوګي پورته کیدل. شکور له وروستي حال نه ځان خبر کړ.

ـ توفان انګار، توفان انګار، موقعیت دې چیرته دی اطمینان!

د مخابرې بغس پورته شو:

ـ بلې انګار توفان، د انقلاب ځپلي کلي په شمال ۴ کیلومتري کې امنیت تامین دی.

ـ انګار انګار د محاربې وروستي نتایج څه دي! اطمینان.

ـ کلی په کامله توګه له ضد انقلاب نه تصفیه شو. د اشرارو تلفات ۱۳ تنه ووژل شول او ۲ تنه اسیر دي. زموږ د قطعې اته تنه شهیدان دي او ۱۱ تنه ټپیان دي، د دریو تنو حالت خراب دی او یو تن د کوما په حالت کې دی، په کلي اوربل دی.

نیم ساعت وروسته ددوی کتار له لیږل شوې قطعې سره یوځای شو، بې له ځنډه یې حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درویشتم څپرکی

ملوك د کلاخان په خبرو او وعدو باور نه شوای کولای خو بیایې هم د شپې ددوی له کوټې د تیښتې هڅه ونه کړه.

یوځل بیا د کلاخان په بیګانیو خبرو راوګرځیده چې خپل ورور ته یې وویل:

_ تاسې له دنیا ناخبره یاست، هسې خوشې تشې خلك ځوروئ، وضعه معلومه نه ده. ډیرو قطعاتو ته د تسلیم امر ورکړ شوی دی.

دی سبا د خپلې خور کره ورسوه.

ملوك د کلاخان خبرې د شکور له وروستیو خبرو سره پرتله کړې له ځانه سره یې وویل:

_ کلاخان د شکور غوندې نه دی. دی داسې نه کوي، ریښتیا یې زړه را باندې خوږیږي. کلاخان بیګا داهم ویلی و. چې د ملوك د خور خاوند ګل مرجان په جګړه کې وژل شوی دی.

په کوټه کې یوڅه رڼا شوه. ملوك له ځایه راپورته شو، اودس یې وکړ. د سرای لویه دروازه تړلې وه. بیرته کوټې ته راغی کلاخان او ګلاخان هم راپاڅیدلي ول.

له چای څښلو وروسته کلاخان او ملوك په خوشحال مېنه کې د ملوك د خور د کور په نیت روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك ۱۶ کاله وروسته د خپلې خور لیدو ته ورته. هغه وخت دی لا ډیر کوچنی و، د خپلې خور خیره ترې هیره شوې وه.

لیدو ته یې هم ډیر خوشحاله نه و. د ګناه احساس ورسره ملګری و، ځان ورته د خپلې خور د خاوند قاتل ښکاریده. تیره شپه یې چې د ګل مرجان د مرګ خبراوریدلی و، په خپل ذهن کې د مړو او اسیرانو په منځ کې د هغه په لټه و، اوس چې د هغه د کور په لوري روان و، په فوځي دریځ کې جګ ښکلی ځوان یې ور په یادشو، چې د دوی ګروپ په وهلو ټکولو تر مرکزه رسولی و، سره له دې چې له هغه وروسته یې نه و لیدلی. خو یوه شپه چې بندیان له زندانه وتښتیدل، دوی ورباندې ډزونه وکړل، د کلا شاوخوا وینې ډیرې تویې شوې وې خو مړي هلته نه وپاتې، بیا وروسته چا خبر راوړ چې تښتیدلي کسان ټول جبار قوماندان په غره کې ووژل، دوو تنویې په لاره ډیره وینه ضایع کړې وه او مړه شوي ول. ملوك نه پوهیده چې ګل مرجان څه شو، خو ځان یې د هغه قاتل باله.

له ځانه سره یې وویل:

_ خلك خپلو خویندو ته پړوني ورپه سرکوي، ما یې له سرنه پړونی واخیست. ماخپله خور کونډه کړه. ماخپل واړه خوریونه یتیمان کړل ما....

ګلاخان یې په اوږه لاس کیښود:

_ څنګه یې وطنه، په کوم چرت کې تللی یې خور به دې څومره درته خوشحاله شي.

ملوك یوازې په ((ام)) سره ځواب ورکړ.

په زړه کې یې وویل:

_ هو چا چې د چا د سر پړونی اخیستی وي خود به یې لیدو ته خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون یې لاس تړلي و، او په هلیکوپټر کې د زندان په لوري روان و. خونن په ټکسي موټر کې د خپلې خور د کور په لوري روان و. په یوه ورځ کې دا ډېر لوی بدلون و. چې د ملوك په ژوند کې راغلی و، پرون دا هم معلومه نه وه، چې زندان ته به یې وړي او که پلیګون ته. نن معلومه وه چې د خور کور ته ځي.

خو ملوك په خپل ژوند کې په دومره لږ وخت کې په دغه لوی بدلون خوښ نه معلومیده.

خور ته به څه وایي، چې خاوند یې ددوی په سیمه کې ځنګه او د چا له خوا ووژل شو.

ملوك ځان ته ډاډ ورکړ: نه نه ښایي هغه په کوم بل ځای کې وژل شوی وي، ماهیڅ لیدلی نه دی، که مې لیدلی وای حتمًا مې پیژاند، حتمًا. ځنګه ځنګه به مې نه پیژاند. کوښښ یې وکړ د ماشومتوب په شپو ورځو کې د هغه د لیدو یوه خاطره را په زړه کړي، په خپل ذهن یې فشار راووست:

ـ هو هو هغه نری جګ سړی و. زموږ کور ته به په موټر سایکل راته، ډول ډول میوې به یې راوړې. کوم چې ما لیدلی دا هغه نه دی، هغه بل ځوك و. دا بل ځوك. خپلو دغو سوچونو هم قناعت ورنکړ. له ځانه سره یې وویل:

ـ ګل مرجان چې هرځای وژل شوی وي. زه پکې شریك یم، ماخپله خور کونډه کړې ده، ماخپل خوریونه یتیمان کړي دي. اوه څه به ورته وایم خور به مې....

ټکسي د یوې شین رنګې دروازې مخ ته ودریدله.

ګلاخان د ټکسي چلوونکي ته پیسې ورکولې ملوك ته یې وویل:

ـ دا ستا د خور کوردی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ماشوم ته چې د کور مخې ته يې په خاورو کې لوبې کولې ګوته ونيوله دا د ملګري ګل مرجان وروستی زوی دی.

ملوك په ماشوم ورتېت شو ښکل يې کړ. خو مخ يې بلې خواته واړاوه.

د دروازې له لومړۍ زنګ سره يو ماشوم راووت کلاخان زيری پرې وکړ:

.. ماما دې راغلی دی ورشه په مور دې زيری وکه

او پخپله د کور مخې ته له يوې ونې سره ودريده.

د ملوك او خور روغبړ يې ښه ډېر وخت ونيو، دوی دواړو سره ژړل.

په کوټه کې د ملوك نظر تر هرڅه ړومبې په کونج کې د کوچني ميز پرسر د بريتور ځوان په عکس ولګيده.

دا هغه کس و، چې د دوی ګروپ د جمعه ګل د کلا ترڅنګ نيولی و.

دا هغه دی چې د اوبو څښلو ته چا پرې نه ښود.

دا هغه دی چې اکبر غوښتل ځای په ځای يې ووژني، اوه، چې له ما څخه يې ډوډۍ وغوښتله. ما ورنه کړه او منت مې هم پرې وکړ.

کاشکې هغه وخت مې پوښتلی وای، ښايي پيژندلی مې وای. مرسته مې ورسره کړې وای، را خلاص کړی مې وای، اوس به مې خور تور ټيکرې نه و پرسر، اوس به مې خوريونه داسې سپيره مخونه نه و راته ناست. اوه خدايه. اوه خدايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلېرويشتم څپرکی

د خوراو خوريونو د څېر وپه ليدو سره ملوك هم خپله پرېکړه بدله کړه، دی پوهيده چې خور يې ورته څومره ضرورت لري، په کابل کې پاتې شو، ده که څه هم پخپله سيمه کې د ګل مرجان د ليدلو او ددوی د ګروپ له خوا د هغه د نيولو کيسه له خپلې خور څخه پټه کړې وه، خو له ځانه سره په يادېدو به يې تل ځوريده، ځان يې د هغوی پوروړی باله.

د ګل مرجان مشر زوی هيواد يې چې ښوونځي ته تر تلو وروسته به يې په بازار کې کار کاوو، نور کار ته پرې نښود. خورځه يې ورېمه چې اوس پيغلوټې شوې وه له ښوونځي څخه راوګرځوله.

ملوك به سهار وختی د کوټه سنګي په چوك کې له نورو کارګرانو سره يوځای کيناست که به چا د کار لپاره بوتلل نو د ورځې ګټل شوې پيسې به يې ماښام خپلې خورته راوړلې او که به کار ورته پيدا نه شو نو له منډيې څخه به يې سودا راوړه او تر ماښامه به يې په بازار کې خرڅه کړه.

په ښار کې حالت په څو ورځو کې بدل شو.

څو ورځې کيدې چې ملوك ښار ته نه ولاړ. هيواد. ميوند او بهير هم له ښوونځي څخه پاتې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راديوګانو يوازې د کابل خبرې کولې.

هيڅوک نه پوهيدل چې څه پيښيږي. ښاريانو د ويرې او هيلې ترمنځ ژوند تيراوو.

ملوک خوشحاله ښکاريده هرځل به يې چې خپل جاى نماز ټولاوو وروستى دعا به يې ټولو واوريده.

ـ يا خدايه مجاهدين کامياب کړې.

خو د کور نورو غړو په دې دعا کې ځانونه ورسره شريک نه بلل.

په هغه سهار ښاريان د ملا اذان پرځاى ډزو له خوبه راويښ کړل.

خو دا ډزې ژر ودريدې، داسې معلوميدله چې د برې په وياړ د خوشحالې ډزې وې.

ملوک خوشحاله و، نورو ته يې ډاډينه ورکوله:

ـ مه ډاريږئ، که خداى کول وروسته له دې به يو ډز هم وانه ورئ.

ملوک په ښارکې نابلده و، داسې څوک نه و، چې دى د برې زيرى پرې وکړي او مبارکي ورکړي.

خو زړه يې طاقت ونه کړ هيواد ته يې مخ ورواړاوو.

ـ خوريې راځه چې ووزو، نن کابل وګورو چې څومره ښکلى شوى دى. نن کابل ته پرښتې راغلې پرښتې.

موټران لږ ول. دوى پلې د ښارپه لورې وخوځيدل. په ښار کې ډلې ډلې ځنې ور وسله وال کسان ګرځيدل.

چې هره ډله به تيريدله ملوک به هيواد ته مخ ور واړاوو

ـ وګوره څومره ښه ښکاريږي څومره ښه خلك دي مانه درته ويل؟

ملوک به دا خبرې په داسې انداز کې کولې لکه ټول چې ده راوستي وي.

هيواد په ساده ګى وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يره ماما زه خو يې له ټوپکو ډير ډاريږم، هسې نه چې ....

خو ملوك به يې خبره پريكړه:

- ليوني كيږه مه نن خو اوله ورځ ده. كه خداى كول سبا ته به يو ټوپك هم ونه وينې.

ده لا دا خبرې نه وې تمامې كړې چې هيواد په وارخطايي وويل:

- وى وى هلته وګوره مړ يې كه، وى مړ يې كه.

څوتنو وسله وال د پيره كور مخې ته يو سړى د ټوپك ترقنداغ ونو لاندې كړى و، دوى دواړه ورته ودريدل، ټوپكوال سړى ترستوني نيولى و.

- وايم كيلي راوړه، كه نه وژنم دې.

- درته ومې ويل، درته، درته ومې ويل ....

سلګيو واخيست، په سلګيو كې يې خبرې هم كولې، خو لكه چې ژړا اخيستى وي خبرې يې بندې بندې كيدې څوك نه وربا ندې پوهيدل.

د شا لخوا يوه پلنګي پوش ټوپكوال په لغته وواهه:

- راوړه د ګراج كيلي راوړه ملحده، موږ پياده ګرځو تا ته موټر ولاړ دى.

سړى د يوې وهل شوې ونې په بيخې پړمخې ولويده، له خولې يې وينې جارې شوې، يوه بل چې توره كونډه زيره يې لرله او تر اوسه غلى ولاړو، ورغى سړى يې ترلاس ونيو ورته ويې ويل:

- نذيره كيلي وركړه، دا داسې خلك نه دي چې همداسې دې پريږدي.

سړي چې د لاس په شا يې د خپلو شونډو وينې پاكولې په هماغه انداز وويل:

- ورته ومې ويل: چې په كور كې څوك نشته، خودوى يې نه منې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه وسله وال دا بل ته مخ ور واړاوو:
د ګراج قلف یې مات کړه، دا د سپي زوی لاري ته نه راځي. یو بل چې کلاشینکوف یې له اوږې رانښکته کاوو د ګاراج په لوري روان شو ویې ویل:
- روکی ښه وایي اوس به بل ګروپ راشي. تیاره ډوډی به مو له خولې وباسي. او له دې سره یې د کلاشینکوف میل د ګاراج په ځنځیر کې بند کړ. قلف ، یې مات کړ.
ملوك چې تر اوسه دا صحنه په پټه خوله څارله ورغی ټوپکوال یې تر لاس ونیو:
- خیریت خو به وي څه چور خو نه دی.
- ته څوك یې چې داسې هوکي کیږې؟
- زه هم ستا غوندې یو مجاهد یم، خو غل نه یم.
دده په لیدو نذیر هم جرأت پیدا کړ رامخته شو.
- دا غله دي، که غله نه وي نو پردې موټر ....
اغاشیرین په ولیو کې د کلاشینکوف په قونداغ وواهه:
- کینه کمونیسته. چې وژنو دې نه، ته لا شکر وباسه.
ملوك چې د اغاشیرین کلاشینکوف ونیو په قهر یې وویل:
- بس چې نور یې ونه وهې.
اغاشیرین څه ونه ویل. دا نورو ته یې وویل:
- موټر راوباسئ.
بیا یې ملوك ته ښکته پورته وکتل ویې ویل:
- دکوم ځای یې؟ چې پوه شو ددوی د سیمې نه دی نو د هغه په وهلو یې پیل وکړ. څو تنو کرولا موټر په ټیله ټیله له ګاراج څخه راویوست.
نذیرهك حیران ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ملوك له وسله وال سره لاس او گريوان و.

ټوپکوالو موټر تر سرك پورې ټيله كړ. يو ټوپكوال يو قات شوى

كاغذ پرانيست د موټر د مخې په ښيښه يې سريش كړ.

هيواد تر تصوير لاندې كرښې ولوستلې:

دازادي د لارې اتل او د اسلامي....

موټر په بيړه تر كږ ليچ تير شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه ویشتم څپرکی

قوماندان محمدهاشم کابل د راتلو په دویمه ورځ د شکور د موندلو په لټه کې شو، په لومړیو ورځو کې یې څوك پوښتني ته هم نه راتلل. کله چې رئیس مقرر شو او په رادیو او تلویزیون کې یې خپل نوم واورېده نو هیله یې پیدا شوه چې اوس به په کابل کې اوسېدونکي مامورین چې له ده سره یې پخوا پیژندل دده پوښتني او مبارکي ته راشي. خو بیا هم څوك رانغلل لس پنځلس ورځې وروسته دوه کسه مامورین چې دده د سیمې ول. مبارکي ته راغلل.

په خبرو کې محمدهاشم ورځخه د شکور پته وغوښته یوه ورته وویل:

ـ هو همدلته دې یوه ورځ مې د جادې په جومات کې د محمد الدین په فاتحه کې ولید.

ـ ښه ښه نو څنگه به یې پیدا کم؟

ـ اسانه ده.

هاشم په غررو سره وویل:

ـ یو وار به یې ووینو چې اوس په څه غورو کې دی؟ بیا یې دا بل ته مخ راواړاوو.

ـ اوس آ پخوانی بابولالې وایې که یې سد سرته ورغلی دی؟

ـ نه نه اوس غریب ډیرغلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ځنګه یو وار نه ورځو؟

ـ والله ورغلي خو به وو خو ....

محمد هاشم په خبرو کې ورولویده:

ـ ولې داسې ترولی (تلولی) شوې څه خورم خو یې نه. هسې یو وار یې وینم.

موسکی شو پسې زیاته یې کړه:

ـ هغه خو زما پخوانی یار دی.

دادمحمد فکر وکړ: له خبرو یې مالومیږي چې والله که یې وینه ځمکې ته پریږدي، که دا ورسره مخامخ کړم د شکور د عمر بدي راله غاړې شوه.

دواړه میز پر سر یې چې دوړې او ګرزونه پرې پراته ول، ګډې وډې کرښې وایستلې سر یې راپورته کړ:

ـ خدای دې خیر کړي وبه یې وینې.

ـ ته عجب سړی یې زړه مې غواړي چې یو وار یې ووینم او ضرور کار هم ورسره لرم.

ـ اوس به خدای خبر هغه ....

خو محمد هاشم خبرې ته پرې نښود له ځایه راجګ شو.

ـ بس همدا یې وخت دی، یا الله ځئ چې ځو.

په موټرکې دواړه غلي ول. موټر په بیړه روان و. دا څو ورځې ښار ارام و. دادمحمد به چې له موټر څخه شاوخوا ورانو ودانیو ته وکتل سوړ اسویلی به یې له خولې ووت. بیابه یې هاشم ته چې د موټر د مخې په سیټ کې ناست و، وکتل سر به یې وښوراوو. کله کله به یې ډرېور ته لارښودله.

موټر ډېر ژر مکرویانو ته ورسیده او د یوه پنځه پوړیز بلاك مخې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودريده، وسله وال کسان ژر ژر له موټر څخه راکوزشول او شاو خوا د تيارسۍ په حالت کې ودريدل.

دادمحمد پورته د بلاك کړکيو ته وکتل په څلورم پوړ کې د شکور کور و. په برنډه کې يوکوچنی هلك چې دوی يې ولېدل په وارخطايي د کور په خوا منډه واخيسته.

دادمحمد ترمخ هاشم او يوبل وسله وال پسې پورته وختل. دروازه ماشوم خلاصه کړه.

ـ سلام

ـ واليکم السلام بچيه پلاردې کوردی.

ـ پلارمې، پلار مې، نه نه ، پلارمې نشته.

دادمحمد يې په سرلاس راتيرکړ:

ـ زويه مه ډاريږه ورشه ورته ووايه مدير دادمحمد راغلی دی.

هلك دروازه نيمکښه پريښودله ولاړ.

ښه ځنډ وروسته يوسپين کالی سړی چې خړ پکول يې په سرو، لوڅې پښې راووت، په څيره کې يې تشويش او وارخطايي له ورايه بريښيده.

ترنورو دادمحمد ورته نږدې و، خو اول يې په محمد هاشم غيږ وگرځوله بيايې له دادمحمد سره روغبړ وکړ، دابل وسله وال وردمخه شو لاس يې ورته ونيو خو دده ورته پام نه شو، ژرژر يې خبرې کولې.

ـ راځئ راځئ هرکله راشئ، راځئ کورته.

محمد هاشم په موسکا ورته وويل:

ـ لکه چې ودې نه پيژندلو؟

ـ څه ووايم ـ بيايې په وسله وال غيږ راوگرځوله.

ـ وطنه ستړی مشې. تاته خو هيڅ متوجه نه وم، ډير معذرت غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننوتو په وخت کې دادمحمد ورته وویل:

ـ دا امر صاحب محمد هاشم دی.

ـ ښه ښه، ډېر ښه. دا خو ډېر د افتخار ځای دی.

په کوټه کې غالۍ ویړې وې. او شاوخوا له دیوالونو څخه لږ لرې کوچونه ایښودل شوي ول، د کوټې په یوه کونج کې له فارمیکا څخه په جوړه شوې الماری کې ویدیو او تلویزیون ایښی ول. په بله خانه کې یې دوه کسته اوږد ټایپ ایښودل شوی و. د دروازې شاوخوا یوه ښکلې الماری جوړه شوې وه په څو خانوکې یې کتابونه ځای په ځای شوي ول.

په پورتنیو خانو کې څو عکسونه ایښودل شوي ول.

هاشم د کیناستلو په وخت کې شکور ته وویل:

ـ ناڅوانه یو وار مې پوښتنې ته هم رانغلې.

ـ یره قوماندان صاحب په شرافت که خبر وم، چې تاسې تشریف راوړی دی.

ـ خوشې بانې مه کوه ښه خبر وې.

ـ په وجدان که مې اروا هم شکه وه. که نه زه په دې جهت کې ډېر فعال یم.

ـ راځه راځه کېنه. ډېر وجدان وجدان مه کوه.

شکور له ځانه سره وویل:

ـ داغم ګوره څه بد مې وکړل چې ور ووتم تر سبا به مې د ځان چاره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږویشتم څپرکی

غونډه د ریاست په تر ټولو لوی دفتر کې جوړه شوې وه.

رئیس، سموت او څلور وسله وال د ریاست د پخواني مرستیال او د وزارت له معین سره یوځای راغلل.

نږدې و، چې د خدماتو مدیر چك چك وکړي لاسونه یې هم سره جوړ کړل خو ژر متوجه شو. ژبه یې راویسته سر یې ټیټ واچاوو. د ځنګ ملګري یې مرسته وکړه د تکبیر نارې یې پورته کړې ټولو وروسته وړاندې ((الله اکبر)) وویل چا یوځل چا درې واره او ځینو هم څلور پنځه ځله تکرار کړه.

رئیس او ورسره کسان د دفتر په پورتنۍ برخه کې په معلومو څوکیو کیناستل یوه وسله وال کس چې د عصمت الله ترځنګ ناست و. هغه ته په غوږ کې څه وویل دواړو وخندل او د نورو ناستو کسانو خواته یې وکتل. هرڅوك پوهیدل چې سره وایي:

ـ دوی ته ګوره. اوس مسلمانان شول.

ټول پخپلو ځایونو کیناستل ځینې په یوه څوکۍ دوه دوه تنه او ځینې د کوچونو په څنګلیو کیناستل خو څو کسه د دروازې خواته ولاړ پاتې شول.

د قرآن شریف څو مبارك آیتونه ولوستل شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان عبدالغفار چې د تنظیمونو ترمنځ د چوکیو په ویش کې اوس د وزارت معین ټاکل شوی و څو لنډې خبرې وکړې او نوی رئیس یې مامورینو ته وروپیژانده: محمدهاشم زمور مجاهد ورور چې د جهاد په دوران کې یو ښه قوماندان و، زړورتیایې ټولوته معلومه ده، قوماندان صاب اصلاً نظامي سړی دی خو د تنظیم پریکړه داوه چې دې دلته کاروکي.

د هاشم په مټ بې لاسن کیښود موسکی شو:

ـ زه ده ته ددې نوې وظیفې مبارکي وایم او برې یې غواړم.

معین غفار خپلې خبرې پای ته ورسولې، بې له دې چې کیني هاشم ته یې څه وویل چې نورو نه اوریدل. هاشم او ترخنګ نور کسان یې له ځایونو راپورته شول، معین څادر په اوږو سم کړ او ووت. نوی رئیس او ورسره کسان له دروازې بیرته راوګرځیدل د ریاست پخواني مرستیال د ریاست کارکوونکی یویو وروپیژندل هر یو د خپل نوم سره له ځایه پورته کیدل.

رئیس خپلې څنګلې په میز تکیه کړې غاړې یې تازه کړې هڅه یې کوله چې په بم آواز وغږیږي.

رئیس په پاکستان کې د تنظیم په دفتر کې له اداري کاره رانیولې بیا د خپلو جګړو په باب ټولې کیسې یو په بل پسې وکړې، او بیا یې ددغې نوې ټاکنې په باب وویل:

ـ دغه کارونه چې نن ماته سپارل شوي دي زما چندان نه خوښیږي خو اندیوالانو راته لازم وبلل. اوس چې دا وظیفه راسپارل شوې نو له تاسې ټولو مې هیله داده چې پخپلو ....

یوې سختې چاودنې یې آواز ورك كړ، ټول وارخطا شول د دروازې خواته د یوې میرمنې له خولې چیغه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو رئیس وپوهول چې هیڅ خبره هم نشته، یو وسله وال د کړکۍ خواته ولاړ، له کړکۍ نه یې یوې بلې خواته وکتل.

رئیس بیا خبرې پیل کړې:

ـ دلته زما پاك مسلمانان پکار دي، چا چې له کمونیس رژیم سره کار کړی دی خدای پاك دې ترې ورتېر شي زه پوهیږم چې ټول یې ملحدین نه دي، خو ....

یوې بلې چاودنې ودانۍ ولړزوله، تر مخکینۍ چاودنې دا سخته چاودنه وه داسې څرګندیده چې رئیس یې هم ویرولی وي ژر یې سر ټیټ کړ او پخپله پوزه یې لاس ونیو نور ټول له ځایونو پاڅیدل، یو دوه تنه خو له چوکیو لاندې په ځمکه ولویدل.

یوه وسله وال چې د کړکۍ ترڅنګ ولاړ و وویل:

ـ راکټ دی له کوزې خوا راوویشتل شو.

د ښار په لویدیځه خواکې د معین عبدالغفار د کسانو پوستې او پاټکونه ول.

رئیس چې په څیره کې یې ویره اووسواس ښکاریده د څنګ ملګري ته څه وویل، هغه په بیړه له دفتره ووت.

رئیس بیا خبرې پیل کړې:

ـ څو شیان چې زه ډیر پې خپه کیږم، یو یې د حجاب خبره ده، چې نور یې په دې شکل ونه وینم.

له دې سره یې میرمنو ته چې ټولې په یوه کتار کې دروازې ته نږدې ناستې وې وکتل.

دومره په ځیر ځیر یې ورته کتل لکه چې دمخه یې نه وې لیدلې او اوس یې ورته پام شوی وي.

سیما چې د یاسمین ترڅنګ ناسته وه د صادرې واردې د کتاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتنه ولیکل ((تاته ګوري.))

یاسمین نرۍ موسکا وکړه او سترګې یې ښکته واچولې سیما ښایي له یاسمین سره ټوکې کړې وي، خوهاشم چې دمخه یې خپل مخاطبین یو ازې، ناست نارینه بلل او د ښځو خواته یې نه کتل، اوس دومره د ښځو کتار ته متوجه و . چې په دفترکې نور ناست کسان یې هیر کړي ول.

لکه چې په ده هم د یاسمین شوخو سترګو اثر کړی وي په خبرو خبرو کې یې هڅه کوله چې هغې ته نیغ وګوري.

دا کاته ځو ځله رد او بدل هم شول.

خو له دوهمې چاودنې وروسته ټول د خبرو د ژر ختمیدو په هیله ول، ټولو د بل توغندي غږ ته غوږونه څك نیولي ول.

هرڅوك پوهیدل چې یوه هم د رئیس خبرو ته غوږ نه دی نیولی، جسمًا دلته او روحًا بل ځای دي، ددوی له څیرو هم داسې بریښیده چې د نورو خبرو اوریدو حوصله نه لري او د یوه پناه ځای په غم کې دي.

خو هاشم لکه چې دوی ته ښودله چې نه ویریږي خبرې یې یو په بل پسې اوږدولې.

د هاشم له خبرو وروسته فقیرمحمد هم لنډې خبرې وکړې.

د هغه لا خبرې نه وې خلاصې چې ټول له ځایونو پاڅیدل ځکه له لرې لرې د توغندیو آواز اوریدل کیده یو وسله وال له کړکۍ وکتل په بې تفاوتې سره یې وویل.

ـ د تیلو سرای اور اخیستی دی.

له دروازې د باندې دیبا ، د یاسمین جالۍ پوړونۍ کش کړ په غوصه یې وویل.

ـ یوخودې خدای ستا دا جالۍ ورکه کړي اوس هم د تاشکن ((تاشکند)) په چرت کې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې ولې؟

ـ رئیس ته دې نه کاته، څومره بد بد یې درته کتل؟

یاسمین په معنی لرونکې موسکا وویل.

ـ زه د هرچا کتل تللای (تراوز) شم.

- لیونۍ هغه نور کتل و، اوس کتل، ویل، اوریدل او هرڅه بدل شوي دي.

یاسمین یوازې وویل:

ـ غم یې مه کوه.

یاسمین د دیرشو کالو په شاوخوا کې وه، دا که څه هم پیغله نه وه خو ناسته ولاړه، تګ، ټوکو، شوخې او کړو وړو یې هغه د نویو پیغلو په کتار کې دروله.

ددې دفتربه تل د اداري لـه ښځـو ډك و، د نـورو دفترونـو نجـونو هم خپلې پیالې ددې دفتر تـه وړې وې او د چای څښلو لپاره د یاسمین دفتر تـه تلې، هـر وخـت بـه یـې هلتـه تـود بانډار جوړکړی و، ټوکې او مسخرې به وې.

دوی به د یاسمین له خواږه مجلس نه خوند اخیست.

که څه هم د پیغلتوب تر عمر ور اوښتې وه، خو هیڅ وخت یې په ځان نه راوړه چې عمر دې یې تر نورو زیات وي.

د سوانحو په دفتر کې ده یې د زیږیدو کال ۱۳۴۱ ښودل شوی و. خو دي نه مانه، ویـل بـه یـې چـې هغـه وخـت یـې د ګونـد د غړیتوب د لاسته راوړلو لپاره په لوی لاس خپل عمر زیات ښودلی و.

داداري پخواني کارکونکي پوهیدل چې یاسمین د خپل عمر په باب د نورو زیاترو ښځو په څیر درواغ وایي او عمریې ښایي تردې هم زیات وي.

خو هغه چا چې له دې سره یې نوې پیژندګلوي کیدلـه ددې د عمر په باره کې دا ډول تصورنه کاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه دا نه یوازې زړه شوې نه وه بلکې د پخوا په څیر ښکلې او جذابه وه.

په سینګار به یې ډیر وخت لګاوو. سره له دې چې تل به یې پوډر وهلی و، خو ډیرو دا فکر نه کاوو چې دا ښکلا دې د پوډرو برکت وي. د هغې په سره سپین مخ د پوډرو موجودیت هیچا نشو ای تشخیص کولای.

ځرځوغټو سترګو، نریو ورځو، کوچنۍ ټنډې اوږدو سوربخنو زلفو او لنډې زنې یې د پوزې د سر د پیړوالي بدرنګي په ښکلا بدله کړې وه.

سموت به ددې په باب ویل:

ـ که دا پوزه دبل چا وای، والله که مې ورکتلي هم وای، خودا پهو.

دا په ظاهر تل خوشحاله، شوخه او خندانه وه، په شونډو به یې تل نازکه موسکا خوره وه، چې هم پکې صمیمت پروت و او هم یو ډول جنسي جاذبه، چې هر نوي لیدونکي به ځان ورته نږدې احساساوو، داسې لکه چې له ډیر پخوا ورسره پیژني خو که سړی به یې څیرې ته ډیر ځیر شو، څو شیبې به ورسره پټه خوله مخامخ کیناست، دا ورته معلومیدا ای شوای، چې له دغې خوشحاله او شوخې څیرې څخه نامحسوس ویرونه هم اوري، داسې چې زړه به دې پرې وسوځیده، او د زړه له اخلاصه به دې غوښتل چې په غم یې ورشریک شې زړه یې را وسپړې له غمونو او دردونو یې ځان خبر کړې او د زړه له اخلاصه ورسره مرسته وکړې.

په داسې حالت کې به د هغې ښکلو مړو سترګو، راوتلیو سرو اننګو او د څیرې هرې برخې درته ژړل.

تا به ویل چې اوس به راته وایي:

ـ ولې داسې راته ګورې، ته هم غواړې له دغو اننګو خوند واخلې. ته هم غواړې په دغو سترګو کې لاهو شې او پکې د مینې جهانونه ووینې؟ خبر نه یې چې دا د ویرونو کورونه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا به ویل چې ټول لیدلي او نالیدلي غمونه به په همدغو سترګو کې وي، د ټولو غمونو او بدمرغیو هنداره به همدغه اننګي وي.

خو د هغې یوې نرۍ موسکا به دې دا ټول خیالونه او تصورات خام وخېژول.

هاشم هم له هغو کسانو څخه و چې ددې د څېرې دا خوا یې نه لیدله یوازې یې د هغې خندا او د سترګو ښکلا لیدله.

یاسمین د ښاري کورنۍ څخه وه، پلار یې له پخوانه د کابل په ښار کې اوسیده، د ملي بس په تصدۍ کې ډریورو. عظیم له خپلې کورنۍ سره چې له یوې میرمنې دوو زامنو او یوې لور څخه جوړه شوې وه، د اسمایي غره په ډډه کې په یوه کرایي کورکې اوسیده.

تنخوا یې بده نه وه، کولای یې شول چې د دوی ورځنۍ اړتیاوې پوره کړي، خو عظیم یوه میاشت هم پوره تر کوره پورې نه رارسوله، هغه به زیات وخت له خپلو انډیوالانو سره چې زیاتره یې ډریوران او کلینران ول تیراوو، خپلې دندې ته هم چندان پابند نه و، زیاتره وخت به له خپلو انډیوالانو سره په میلو او ساعت تیریو بوخت و، ګټل شوې پیسې به یې په همدغو بانډارونو او له کابل څخه دباندې په چکرونو لګولې، همدا وجه وه، چې عظیم د غره په یوه ختمین واړه کورکې چې دوه کوټې یې لرلې او کرایه یې تر نورو ارزانه وه د خپل عمر زیاته برخه تیره کړې وه.

د یاسمین مور به په کور کې جاکټونه اوبدل، خیاطي یې کوله او د کور زیات خرخ به همدې برابراوو.

خود یاسمین بدمرغۍ هغه وخت پیل شوه، چې پلار یې بل واده وکړ، واده چیرې و، بس یو ماښام عظیم له یوې بلې ښځې سره کورته راغی.

د یاسمین مور ته یې وویل چې وروسته له دې ته ددغې مزدوره یې او دا ستا باداره ده، هرڅه چې دی ویل منې به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کورنۍ تریخ ژوند د نوې میرمنې په راتلو سره لاپسې تریخ شو.

هره ورځ به یې په کور کې نوې غم جوړ و، ورځ به د دوارو ښځو په جګړه تیره شوه. ماښام به چې عظیم کور ته راغی بې له دې چې ګرم او ناګرم معلوم کړي، د خپلې پخوانۍ میرمنې په وهلو به یې پیل وکړ. عظیم نه یوازې خپله پخوانۍ میرمن بده ایسوله بلکې خپلې لور او دوو زامنو ته یې هم د اولاد په سترګه نه کتل.

خپله یوازینۍ لور یاسمین یې چې لا دښوونځی په څلورم ټولګي کې وه خپل یوه ملګري غلام رسول ډریور ته په نام کړه، ځینو به ویل چې عظیم خپله لور په قمار کې بایللې ده.

د یاسمین له کوژدې دوه اونۍ وروسته عظیم مزارشریف ته ولاړ. دا د هغه وروستې سفر و چې بیا را ونه ګرځیده او تر ننه یې پته نشته. نوې میرمن یې یوه اونۍ وروسته د خپل پلارکور ته ولاړه، د عظیم له ورکیدو دوه میاشتې وروسته د یاسمین کورنۍ بې له دې چې څوك پرې خبر شي له پخواني کور څخه راکډه شول.

د داسې بیړنۍ کډې کولو یو علت یې هم غلام رسول ډریور و، چې هره ورځ به راته او بې له دې چې د عظیم راتلو ته صبر وکړي د واده غوښتنه یې کوله.

د یاسمین مور که هرڅو مره ورته وویل چې لور یې وړه ده د واده نه ده خو غلام رسول نه منله. په هغه ورځ یې ورته وویل: که د جمعې تر ورځې پورې زما واده تیار نه شي. نو زه مې خپله ښځه په زور کور ته بیایم.

ځکه خو د یاسمین مور بیړه وکړه، پرته له دې چې په لاهورۍ دروازه کې د خپل تره زوی کره احوال ورکړي راغلل، امام الدین ورسره مرسته وکړه په کور کې یې یوه کوټه ورکړه مشر زوی یې په چنداول کې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستري سره شاګرد کړ. کشر زوی آصف او یاسمین یې بیرته په نږدې ښوونځیو کې شامل کړل.

وروسته وروسته لطیف د یوبل سره په شریکه په چنداول کې د موټرو د ترمیمولو ورکشاپ جوړ کړ.

خو د آصف په درسونو کې چندان خونده نه وه. بس یوازې به کامیابیده.

مور به یې ویل کاشکې د آصف په ځای مې یاسمین زوی وای یاسمین به په خپل ټولګي کې اول نمره اودویم نمره وه

د نوي دولت پرله پسې فرمانونو د دوی د ژوند په سمون چندان اغیزه نه لرله. یوازې اووم نمبر فرمان ته دوی خوشحاله و. ځکه چې له هغه وروسته یې بیا غلام رسول ونه لید.

آصف په سازمان کې شامل شو. هلته یې هم چندان پرمختګ ونه کړ. څه وخت وروسته له سازمان څخه هم وه ایستل شو. که څه هم له دولسم څخه فارغ شوی و خو کار یې نه و پیدا کړی. یوځل د اوبو او برښنا په وزارت کې ماموریت ورته پیدا شو په دوهمه میاشت یې نیمروز ته تبدیل کړ نیمروز ته نه ولاړ بیرته بیکاره شو

زیات وخت به یې د کوڅې له هلکانو سره په سینماګانو او پارکونو کې تیراوو. ورو ورو په چرسو روږدی شو ورځ به یې ټوله په تیمورشاهي پارك کې تیروله. له کوره هم خوابدی و. د کور ټول لګښت د لطیف په اوږو بارو. آصف به چې هر کار ته ملا وتړله هغه کار به سرته نه رسیده. نور یې له ژونده زړه تورشوی و.

خود د ژمي په یوه سړه ورځ د هغه د بخت دروازه هم پرانیستل شوه.

د ژمي دغه ورځ که ټول وطن ته د بدمرغۍ ورځ وه او ځنګه یې چې د نورو آرام ژوند په دوزخ بدل کړ د آصف سرګردانه ژوند یې هم بدل کړ.

د ښارپه واټونو کې بهرنیان ګرځیدل. په هغه یخنۍ کې چې نورو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانونه په څادرونو کې پوښلي ول، روسان به د ښار په واټونو کې په دوبنیو دریشیو کې ګرځیدل.

دوی خلکوته بد بد کتل او خلکو دوی ته، چې چا به ځیرځیر ورته وکتل، نو د کلاشینکوف میل به یې د هغوی په خوا ونیو خلك د هغوی په خبرو نه پوهیدل، یوازې یوه کلیمه به یې ترې اوریدله «دشمن، دشمن، دشمن».

د دښمنیو په دغه یخ کنګل کې د آصف د بدمرغیو کنګلونه ویلي شول، ده هم ترښي څنګل سپینه پټه وتړله. او له نورو سره یوځای د پښتونستان واټ د سرك په غاړه و دریده او په لاره ځیني تیریدونکي لارویان به یې تلاشي کول، نه خو ده ورسره ولاړ کسان پیژندل او نه هم نورو دی پیژانده. یو تن چې ترڅنګل یې پټه تړلې وه او بې قنداغه روسي‌ي کلاشینکوف یې په غاړه کې اچولی و ده ته رانږدې شو.

ـ ملګریه ته وسله نه لرې؟

آصف نه پوهیده څه ورته ووایي بې له دې چې خبره وسنجوي وویل:

ـ وسله هو وسله یو کلاشینکوف مې درلود بل ملګري ته مې ورکړ.

ـ چې داسې ده نو رادیو ته ولاړ شه له ملګری اتش کفه څخه کلاشینکوف ترلاسه کړه.

د رادیو تلویزیون په انګړ کې نور هم راټول شوي ول

داسې معلومیده لکه چې د اختر له لمانځه وروسته خلك یو بل ته اختر مبارکي وایي. یوبل یې په غیږو کې نیول. آصف نه پوهیده چاته ورغاړه وزي، هك پك ولاړ و. د نورو له خبرو پوه شو چې راغلي کسان یا زندانیان ول، یا د حکومت له ویرې پټ ول

ده هم خپل نوم د زندانیانو په لست کې ولیکه یو روسي نوی کلاشینکوف یې واخیست او د شیرعلي خان واټ د امنیت مسؤولیت ورته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آصف څو ورځې وروسته په همدې سیمه کې د امنیت د رئیس په توګه وګومارل شو. خپله خور یاسمین یې هم د سابقه لرونکو مخفي ګوندي غړو په لست کې ونیوله، خو مشر ورور مستري لطیف یې دغه باد راوړي ګوندي غړیتوب ونه مانه. چې بیا وروسته د کب د دریمې نیټې د روسانو په ضد پاڅون کې ووژل شو.

یاسمین د زده کړو لپاره تاشکند ته واستول شوه د تاشکند په هوایي ډګر کې له یو بل افغان ځوان خلیل سره مخامخ شوه.

په لومړۍ لیدنه کې یې یو پربل زړونه بایلودل. د هوایي ډګر په کانتین کې یې چای وڅښه په لږ وخت کې دومره سره نږدې شول. چې یو له بله جلا کیدلو ورته د مرګ معنی لرله.

خو چاره نه وه یاسمین باید په تاشکند کې د شپږو میاشتو لپاره پاتې شوی وای او خلیل د یوکال لپاره په کیف کې د فوځي زده کړو لپاره استول شوی و.

خلیل په مسکو کې د خپل یو دوست پته او د تیلفون نمبر ورکړل چې بیا وروسته یې له هماغې لارې د یوبل بل پتې پیدا کړې او بیا د دواړو لویه بوختیا یوبل ته د لیکونو او عکسونو استول و. یاسمین له زده کړو وروسته کابل ته راغله او د خلیل د راتلو شیبې یې شمارلې.

په دې نورې شپږ میاشتې شپږ کلونه شول.

یاسمین یو ازې د کابل هوایي ډګر ته ،د خلیل هرکلي ته ورغله.

خلیل نور خپلوان نه لرل چې هرکلي ته یې ورشي.

داسې څرګندیده چې خلیل له شوروي څخه خپل ټول کور راوړی وي ډول ډول الماریګ د خوب تخت کوچونه چاینکې او فرشونه د خلیل د کور سامان و، چې د یاسمین په مرسته یې په زړو مکرویانو کې پخپل کور کې ځای پرځای کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل په مرکزي قول اردو کې له یوې میاشتې کار وروسته رخصتي واخیستله او له یاسمین سره یې چې اوس د ښځو د سازمان رئیسه وه واده وکړ.

ددوی دواړو د نیکمرغي او خوشحالي شپې ورځې رارسیدلې وې، دومره سره ګران ول، چې د ورځې رسمي وخت به یې هم یو له بله لرې نه شوای تیرولای.

د ورځې په اوږدو کې یود بل دفترونو ته هم ورتلل او هڅه به یې کوله چې وختې کورته راشي.

خو لکه څنګه چې یې پیژندګلوي او واده زرشوی وه هماغسې ژر سره جلاشول. څلور میاشتې وروسته خلیل خوست ته واستول شو او شل ورځې وروسته یې د مرګ خبر راورسیده.

د خلیل مرګ د یاسمین زړه مات کړ، د زړه له کوره یې د ځواني ولولو کډه وکړه.

نور خپلې دندې ته نه ولاړه، او د ناروغۍ په بستر پریوتله. جنرال آصف واده کړی و، او خپله مور یې له کوره شړلې وه، مور یې له خپلې یوازینۍ لور یاسمین سره اوسیدله. د لور له زیږیدو وروسته یاسمین دولتي دندې ته ستنه شوه او د پوهنې په وزارت کې وټاکل شوه.

ظاهراً داسې څرګندیده چې یاسمین خپل پخوانی د خوښۍ ژوند بیا پیل کړ دي. ښکلې جامې به یې اغوستې او سینګار خو یې نورو نجونو او میرمنو ته د الهام منبع وه.

خوپه زړه کې یې د خلیل مینه ساتلې وه، د هغه په شوروي کې اخیستل شوي عکس یې د هغې د نورو مینانو د پرله پسې غوښتنو سره سره د میز له سره راکوز نه کړ او د نارینه ساعت به یې چې د خلیل د لاس نښه وه تل په لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوه ويشتم څپرکی

د جمعې په ورځ د بلاك مخې ته لاره سرو او سپينو ډاټسنو بنده کړې وه. د ډاټسنو په باډيو کې ګيډۍ ګيډۍ د اوږې د سر راکټونه ولاړ ول.

څو کسه ټوپکوال چې پلنګي دريشي يې اغوستې وې د موټرونو شاوخوا ګرځيدل، د بلاك مخې ته ماشومانو د نور کله په څير لوبې نه کولې. د موټرونو په راتلو سره څوك خپلو کورونو ته ولاړل او نورو هم د بازار لاره ونيوله، د بلاك په برنډو کې هم څوك نه تر سترګو کيدل. خلکو د تلاشي له ويرې پخپلو کورونو کې موجود کتابونه او نور سندونه د باندې غورځولي ول. او ځينو خو لا د خپلو ماشومانو او ميرمنو په مرسته د بلاك تکاوي کې ځای پرځا ی کړي ول.

د بلاك خواته تيريدونکو کسانو به د موټرو په ليدو بلې خواته لاره چپه کړه. يوله بله يې د وسله والو کسانو په اړه پوښتنې کولې. خو هيچا سم ځواب نه درلود

وروسته څرګنده شوه چې راغلي ټوپکوال د شکور ميلمانه دي. شکور له برنډې څخه پخپل زوی چې له ټوپکوالو سره يې خبرې کولې غږ کړ:

_ اباسينه ميلمانه راوله، تاسې په موټرو پام کوئ چې څوك ورنږدې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شکور د ځیرې په ځیر داخل دده کوټه هم بدله شوې وه. کوچونه او میزونه بلې کوټې ته وړل شوي ول. او په کوټه کې سرې توشکې چې سپین کرښې کرښې پوښونه پرې غوړېدلي ول. هوارې وې. دتلویزیون په الماری هم سپینه پرده غوړېدلې وه. دقیبلې خواته په دوریو جای نماز چې د مکې معظمې انځو پرې کښل شوی و راځړېدلی و. د الماری پر سر پخوانی عکسونه لرې کړای شوي ول. او پرځای یې په دیواله یو لوی تصویر راځړېدلی و. په تصویر کې یوه میرمن په رحیل کې د پرانستې قرآن کریم په قرأت بوخته وه. بل څنګ ته یې سپین ږیری سړی په یوه دلدل آس چې وزرونه یې پرانستي ول. سپور و په سر یې لیکلي و. «یاغوث الاعظم دستګیر مدد».

ورسره د شکور ځیره هم بدله وه. د ق هاشم سره دلومړۍ لیدنې په ځیرېې پکول په سر و خو داسې معلومېدل چې له هماغې ورځې راهیسې یې بیا ږیره نه وه خریلی. تورې او سپینې ږیرې یې ځیره هم بدله کړې وه. داسې چې ډیرو دوستانو یې په لومړي نظر نه پېژاند ویلای شو چې ږیره یې نیمه توره او نیمه سپینه وه.

په پکتیا کې د تور او سپین ګوند په باب یو روایت داهم راغلی دی. وایي چې د پکتیا خلکو د استقلال په جګړو کې انګریزان ډېر وارخطا کړي ول. نو ددوی په منځ کې د نفاق اچولو لپاره انګریزانو د سیمې خلکو ته کیشکره ښکاره کړه او ورته یې وویل چې که هرڅوك هوښیار او پوه و. نو وبه وایي چې په دې مرغه کې تورې ښکې زیاتې دي که سپینې؟

ځینو وویل تور رنګ پکې زیات دی. خو نورو بیا وویل چې نه د کیشکرې په ښکو کې سپین رنګ زیات دی.

وایې چې له هغه وروسته د کیشکرې د تور رنګ پلویان تور ګوندیان شول او دا نور یې سپین ګوندیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شکور د ږیرې په باره کې هم د میلمستون په کونج کې د ناستو میلمنو پټه مشاجره روانه وه.

یو ټوپکوال چې ټوپك یې تر کینې زنګون لاندې ایښی و. دا بل ته ورپه غوږ شو:

ـ شکور له ږیرې سره ډیر ښه ښکاریږي.

هغه ورته وویل:

ـ تور خر نه سپینیږي.

شکور چې له هاشم سره په خبرو بوخت و. ددوی خبرو ته یې پام شو. ورته یې وکتل.

سموت چې د ناستو کسانو خبرې یې اوریدلې وې شکورته وویل:

ـ والله دا ږیره خو ډیره ښه درسره ښکاري خو مطلب یو تاوان دې پکې کړی دی.

یوبل ټوپکوال له کونج نه راغږ کړ:

ـ څه تاوان یې کړی دی؟

سموت په معنی لرونکې لهجه وویل:

ـ مطلب دده اصلي خیره یې ښودلې ده.

د شکور رنګ ژیړ شو په وارخطایي یې پوښتنه وکړه:

ـ څه څنګه اصلي خیره؟

سموت موسك شو ویې ویل:

ـ تراوسه ځوان مالومیدې مطلب پوه شوې که پوه نه شوې اوس مالومه سوه چې سپین ږیری یې.

د څنګ سړي ته یې مخ ورواړاوو:

ـ که څنګه اودولا داسې نه ده.

ـ نه نه اوس یې هم په ږیره کې تور وینښتان زیات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سموت یوځل بیا شکورته ځیرشو ویې ویل:

ـ نه نه سپین ږیری شوی دی مطلب سپین ویښتان زیات دي.

یو بل د عبدالله خبره تائید کړه:

ـ یه یه نام دخدای ځوان دی ټول ویښتان یې توردي.

یوبل ددروازې له خوا غږکړ:

ـ شرط تړې؟

ـ نه سپین زیات دي.

ـ تور زیات دي.

ـ یه یه ...

خو ددوی دا مشاجره د چلمچې او بدنۍ شرنګا وشکوله لوی سور رنګی دسترخوان هوار شو. ډول ډول خواړه پې کیښودل شول. چې زیاتره یې میلمنو نه پیژندل نه پوهیدل چې اول په کومو خوړو پیل وکړي. یو بل ته یې کتل. شکور لاپه دهلیز کې و او د میوو لوښي یې راوړل، میلمنو په لویولویو ګردو مجمو کې د وریجو په خوړلو پیل وکړ. خو عبدالشکور ورسره مرسته وکړه په کوچنیو لوښو کې یې وریجې وویشلې او د هریوه مخ ته یې کیښودې.

☆ ☆ ☆

لکه چې دمخه تاکل شوې وې د ډوډۍ له خوړلو وروسته ټول پاڅیدل.

شکور او قوماندان هاشم په یوه موټرکې کیناستل. موټر د قرغې د بند په لوري حرکت وکړ خو د قوماندان نور ملګري په نورو دوو موټرونو کې ولاړل او له دوی سره یې ملګرتیا ونه کړه.

د ماسپښین لمونځ یې د لارې په یوه جومات کې اداء کړ دوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرغې د بند سیل په موټرکې وکړ، موټر یې له نورو لرې د بند د اوبو ترڅنګ ودراوو، په موټر کې ورسره ملګري سپوږمۍ رستوران ته ولاړل او هاشم او شکور دواړه د موټر ترڅنګ په شنه چمن کې وګرځیدل.

لومړۍ یې رسمي او تشریفاتي خبرې کولې. زیاتره خبرې یې د بند د ښکلا په شاوخوا راڅرخیدې، پخپلو خبرو کې یې د افغانستان د نورو ښکلو سیمو چې دوی د جګړې په وخت کې لیدلې وې یادونه هم وکړه.

هریوه خپلې خپلې خاطرې بیان کړې.

هاشم پخپله سیمه کې د هغو باغونو او منظره لرونکو کلیو یادونه هم وکړه، چې د شکور په امر بمباري شوې وې او اوس یې ښکلا بایللې ده، شکورهم بې ځوابه نه و. ده هم د هغو ځایونو نومونه واخیستل چې د هاشم په امر په راکټونو وران شوي و. ده په کابل کې د تیرې میاشتې جګړه یاده کړه چې د کابل د بابر بڼ پکې ویجاړ شو.

خو ددوی دواړو خبرو نه د ګیلو بڼه لرله او نه یې دا هڅه کوله چې یوبل ملامت کړي،بس هسې خبرې ترخبرو پورې یادیدې.

شکور په خندا ورته وویل:

ـ یره قومندان صاحب په زړه کلا کې خو دې ډیر خلك بلې دنیا ته ولیږل.

هاشم په موسکا وویل:

ـ څې کوې دتاسې خو په ګټه وه.

ـ څنګه؟

هاشم په هماغه انداز وویل:

ـ د ماله هرې وژنې سره دتاسې د تبلیغاتو د تبرڅوکه تیریدله.

شکور د تائید په علامه سر وښوراوو:

ـ هو والله دغسې خو ده، خو په شینکي کلي زه هم عمیقًا متاثره شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هاشم څه ونه ویل ده پوښتنه وکړه:

ـ رښتیا هغه دې ولې ټول داسې په یوه ځای تر تیغ تیر کړل؟ هغه مسئله مانه تل مورد د سوال وه.

ـ ورك یې كه. هغو ډیر په غوصه کړم. په هغه وخت کې مې دا د مشرې ښځې کوچنې ورور ډیر راباندې ګران و هغه یې د ځمکې په کومه معامله کې په ټولو سره وهلی و. زه هم په هغه ورځ ډیر ستړی وم غوصه راغله ټول مې ووژل

هاشم دا خبرې په داسې انداز کې کولې لکه چې د خپل ژوند یوه په زړه پورې خاطره بیانوي.

شکور وخندل

ـ ژوندی خو دې یې. ښه سیاست خو دې وچلاوو. قاطعانه برخورد چې هرڅوك ولري په صورت قطع د تائید وړ وي.

ـ پوښتنې مه کوه. د تاهم د مړو حساب یوه خدای ته مالوم دی خو دا دعا کوه چې نامعلوم قبرونه رابرسیره نه شي.

شکور د بند د اوبو په منځ کې د موټر په ټیوپ یوه سپاره کس ته په ځیر ځیر وکتل. داسې یې ښودله چې د هاشم خبرې نه اورې.

خو هاشم پریښودونکی نه و:

ـ ولې داسې خپه شوې. دا خو مې د آئینې یو کونج درنه وښود. که تول مخ یکې ووینې څه به کوې.

شکور چې هماغسې اوبو ته کتل:

ـ دا زما او ستا جګړه نه وه. دواړه اقتصادي او اجتماعي فورماسیونونه یو دبل د نابودي په جهت کې فعال و. دا چې کوم یو د متلاشي کیدو جهت لري. راهبردونه یې معلوم نه دي.

هاشم څه ونه ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په نصیحت وویل:

ـ ورك یې کړه قوماندان صاحب آئینې مه را اخله، ښه به داوي چې آئینې په ګډه سره ماتې کړو

قوماندان د روغې په علامه لاس ور اوږد کړ

ـ واچوه، دا خبره مې د ې خوښه شوه آینې به داسې زرې کوو، چې هیڅوك ځان پکې ونه ګوري

شکور وویل:

ـ پدې جهت کې موږ باید یو کامل تفاهم ته ورسیږو

دواړو لاسونه سره ورکړل. شکور په خندا وویل:

ـ د پوښتنې سړی دې خدای په دې ملك کې نه پیدا کوي جواب مواب له کومه شي، د ډیرو حقوق تلف شوي دي.

هاشم په ټوکه وویل:

ـ رښتیا په مټینګو کې دې سخت تبلغات راپسې کول چې هاشم مزدور دی، هاشم غوبه دی.... خپلو رهبرانو ته مو پام نه و. چې د بل په ټوك رالوی شوي ول.

دواړو وخندل، هاشم پسې زیاته کړه:

ـ مزدور مو سپکاوو بیامو د کارګر او مزدور نارې هم وهلې بلا خلك وئ.

شکور په خندا وویل:

ـ هغه لکه ستاسې نارې د نورو لپاره وې نه د ځان لپاره. اوس به د آئینو غم کوو چې کومه روغه پاتې نه شي.

دواړه په خندا موټر ته وختل شاوخوا ناست خلك ددوی د موټر په د وړوکې پټ شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته ویشتم څپرکی

د رئیس پر میز پراته لست کې د یاسمین نوم هم په پنځمه ګڼه کې لیکل شوی و. هاشم یوځل بیا لست ترنظر تیرکړ. د میز له قلمداني څخه یې یو قلم را واخیست ځینې نومونه یې پرې نشاني کړل.

لست یې په شنه کاغذي دوسیه کې ځای په ځای کړ او د میز په خانه کې یې ترنورو دوسیو لاندې کېښود، د میز پر سر زنګ باندې یې ګوته ټینګه کړه یو سپین ږیری سړی چې د رئیس د دفترپیاده و، راننوت او د امر په انتظار د دروازې خواته ودریده.

رئیس تر میز لاندې د باطلو کاغذونو په ټوکرۍ کې لاړې تو کړې، مخکینۍ دوسیه یې بیا را واخیسته په لست یې سترګې وغړولې. ښه شیبه یې د نومونو په لوستلو تیره کړه سر یې را پورته کړ سپین ږیري ته یې وویل:

دا دحقه د اجرائې ماموره یاسمین را وغواړه.

رئیس په خوله کې ژبه تاورتاو کړه، د کاغذونو ټوکرۍ یې را پورته کړ، څوځله یې لاړې پکې تو کړې، له ځایه را ولاړشو، خپل پلنګي جمپر یې د دفتر په کونج کې په ولاړ کوټ بند را وځړاوو.

بیرته په خپل ځای کیناست د میز پر سر پرتو کاغذونو په لوستلو بوخت شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددروازې په خلاصيدو سره يې د تيلفون غوږى راواخيست او يوه نمره يې دايله کړه:

دوه ځله يې بلې بلې وويل خو له هغې خوا چا ځواب ورنه کړ بيا يې نمره دايل کړه، بلې بلې.

په غوسه يې د تيلفون غوږى په تيلفون وويشت.

دادحق ته يې چې په دروازه کې د ياسمين شاته غلې ولاړو په قهر وويل:

ـ دا تيلفون بيا څه بلا وهلی؟

دادحق په عاجزۍ وويل:

ـ والله که خبر يم صيب.

ـ راشه وې ګوره والله که خبر يم، اوله دې سره يې ياسمين ته د کيناستو اشاره وکړه.

دادحق تيلفون د ميز بل سرته کش کړ، پوه شو چې د تيلفون مزی غلاشوی دی رئيس ته يې مخ را واړاو:

ـ رئيس صيب د تيلفون لين نشته.

ـ ځنګه نشته څه شو؟

ـ والله که خبر يم، د شپې دلته ستاسې کسان پيره کوي.

ـ هوم نوته وايې چې هغو به وړی وي؟

ـ زه به يې پوښتنه وکم، د مدير صاحب علی خان تيلفون هم ورك دې.

رئيس نور د هغه خبرو ته غوږ ونه نيو ياسمين ته يې مخ راواړاوو:

ـ ښه د تا نوم ياسمين ده؟

ـ هو ياسمين.

ـ ښه ښه ډير ښايسته نوم دی.

ياسمين څه ونه ويل، ځان يې د چوکۍ د ځنګ په راوتلی اسفنج

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوخت کړ. رئیس پورته ورته وکتل. د میز پر سر کاغذونه یې سره واړول راواړول

ـ ښه ښه. نور؟

رئیس نه پوهیده څه ووایي. که وار له واره د لستونو خبره رایاده کړي ترې خپه به شي. ښه یې وبلله چې د لست خبره د فشار د وروستی وسیلې په توګه له ځانه سره پټه وساتي.

پوښتنه یې وکړه

ـ څنګه له کاره دې راضي یې؟

یاسمین لنډ ځواب ورکړ

ـ هو.

رئیس د خبرو په حال کې قلم هم په کاغذ خوځاوو. داسې معلومیده لکه چې دا خبرې لیکي. خو هغه هسې کرېږې وږې کرښې په سپین کاغذ ایستلې. د یاسمین لنډو ځوابونو په تنګ کړی و ناسنجول شوي یې وویل.

ـ زه حیران یم چې ستا غوندې ښکلې نجلۍ څنګه دلته کارکاوو.

ـ څه ووایم. نصیب قسمت دی. څوك دلته. څوك هلته.

د یاسمین خبرې نرمې وې خو څیره یې جدي وه د خبرو په وخت کې یې رئیس ته سم نه کتل. کله به یې ځمکې او کله هم له مخامخ کړکۍ نه دباندې کتل.

خو رئیس دواړه سترګې په دې کې خښې کړې وې. د هغې هر حرکت یې څاره. لکه یو مستنطق چې د تورن په ځوابونو کې ریښتیا درواغ معلوموي.

له یاسمین څخه دده دا حرکتونه پټ نه ول. هغې هم دده د هر حرکت په مقابل کې په بې اعتنایي سره غبرګون ښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس ښکته پورته ورته وکتل، له ځایه راولاړ شو، د کړکۍ خواته ولاړ، بیرته راوګرځید لکه چې لومړی ځل یې د یاسمین سپینې غاړې ته پام شوی وي د خپل میز په سر له کاغذداني څخه یې یو کاغذ راواخیست خو سترګې یې د یاسمین په غاړه کې خښې کړې وې. قوماندان هاشم تر اوسه د کومې پردۍ ښځې غاړه داسې نه وه لیدلې. په دفتر کې یوې بلې خواته ته راته، چې د یاسمین مخې ته را ورسیده داخل یې یوه سترګه چنه کړه، داسې یې په ځنګ ورته وکتل لکه تږی چرګ چې په صراحی کې اوبه ګوري.

د یاسمین په غاړه کې له سرو زرو جوړې شوې نقشې د هغې د دواړو تیونو بیخونه پټ کړي ول، د افغانستان له نقشې څخه جوړ شوی د سرو زرو امیل به د یاسمین له نرمو حرکتونو سره یوې بلې خواته ولاړ. خو دهاشم د سترګو یو لوی خنډ و.

هاشم بیا د کړکۍ خواته ولاړ له کړکۍ نه یې د باندې وکتل ویې ویل:

ـ که ته له ما سره په یوه لاره ولاړه شې، په سرو زرو کې به دې پټه کړم.

یاسمین په بیړه ځواب ورکړ:

ـ که په ډبرو کې ګلان راټوکیدای شي نو دوه لارې هم یوکیدای شي.

ددې د خبرو په وخت کې هاشم دباندې کتل او د خبرو په وخت کې یې د هغې شرمناکې اوپه عین حال کې قهرجنې خیرې ته پام نه و. ښایي له همدې امله یې د خبرو په معنی نه وي پوهیدلی. بیرته د خپلې چوکۍ خواته راغی. خپل څادر یې چې له څوکۍ څخه راځړیدلی و، بیرته سره ټول کړ او په هماغه چوکۍ کیناست د خپلو خبرو په ادامه یې وویل:

ـ له ما سره هرڅه شته. مال، پیسې او هرڅه چې وغواړې. زه چې له کومه ځایه تیریږم څمکه خپل تنفس بندوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسمین نور څه ونه ویل، د کوچنه د راوتلی اسفنج وړې وړې ټوټې یې په ګوتو کې سرویلې، لکه چې داهم هغه څمکه وي چې د قوماندان په تیریدو سره خپل تنفس بندوي، چوپ وه هیڅ یې ونه ویل.

پړونې یې په سرسم کړ او د ولاړیدو تابیا یې ونیوله، خو د رئیس پرله پسې خبرو چې د خان او خپلو شتو په ستاینه څرخیدلې، د وتلو مجال نه ورکاوو.

کله چې د هغه خبرې خلاصې شوې ویې ویل:

ـ په دفترکې کارونه زیات دي، اجازه ده چې ولاړه شم.

اوله دې سره له ځایه راولاړه شوه.

هاشم د هغې له غوصه ناکې څیرې پوه شو چې خبرو یې وربانده‌ې چندان اغیزه نه ده کړې خپل وروستی ګوزار یې را ړومبې کړ ویې ویل:

ـ یه، ته مه ځه، دلته ماته یولست راغلی دی.

ـ دڅه شي لیست؟

هاشم لست ورته وښود ویې ویل:

ـ دا دهغو کسانو لست دی چې کمونستان ول، او یا روس ته تللي ول.

چې وي لیدل د یاسمین په څیره کې بدلون راغی پسې زیاته یې کړه:

ـ او ستا نوم په دواړو لستوکې شته، اوس ته ووایه، زه څه وکړم؟

یاسمین ځای په ځای ولاړه وه، لکه چې ددې وروستي ګوزار ددفاع وس یې نه درلود، ورو یې وویل:

ـ یوه چاره یې وکه.

ـ دانوڅه چاره لري، اوس کار ترکار تیر دی، لستونه نیول شوي دي، دا کسان باید له وظیفو ګوښه او بندیان شي.

د یاسمین په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، مخ یې بلې خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړاوو چې رئیس یې ونهویني، د چای خوړلو د میز پر سر په پرته ورڅپانه ورتیته شوه، هسې یې مخې ته ونیوله. بیرته یې پخپل ځای کېښوده. رئیس ته یې وویل:

- رئیس صاب ټول کارونه له مجبوریته کیږي.

هاشم وخندل.

- روس ته تګ هم له مجبوریته کیږي؟

- څه ووایم، خیردی، ته یې یوه چاره وکه

رئیس یوه شو چې وروستی ګوزار یې پخپله ښکلا مغروره یاسمین د غرور له نیلي راکوزه کړه.

- چاره خو یې ډیره سخته ده، خووبه ګورو چې څه کیږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ویشتم څپرکی

سهار د هاشم ملگرو دهغه په دفترکې تود مجلس جوړ کړی و.
هاشم لادفتر ته نه و راغلی. سموت ویل چې هغه د سهار له لمانځه وروسته ترلسو بجوپورې بیا ویده کیږي او شکر خوب کوي.
ځوشېې کیدې چې قوماندان هاشم له دوی څخه خپل د اوسیدو ځای بیل کړی و، اوس ددوی لیدنه یوائې په همدې دفتر کې کیدله.
ښایي همدا علت به و، چې انډیوالان یې په ده بدگمانه شوي ول.
پخوابه دوی د ورځې په یو موټر کې گرځیدل. خو اوس هغه ته تنظیم بل موټر ورکړی و. او دوی ته پخوانی موټر پاتې و، د مرکزي کمیټې په ودانۍ کې ددوی د گډې خونې له دروازې څخه هغه لوحه چې پرې لیکلي و. «د قوماندان محمد هاشم د انډیوالانو اطاق» هم ایسته شوې وه.
قوماندان هاشم اوس په وزیر اکبرخان مینه کې په یوه کور کې اوسیده. ویل کیدل چې کورته یې وخت ناوخته ناپیژندل شوي کسان او آن ښځې هم راځي. ددوی د نن ورځې د مجلس موضوع هم همدا وه.
سیدامین چې د کړکۍ خواته په کوچ کې په یوه ډډه پروت و. راجگ شو پښې یې پخ بلو څپلیو برسیره چې د کوچ خواته یې ایښې وې کینبودې ویې ویل.
ـ یره زه چې ورته گورم هاشم ډیر بدل شوی دی چې دا ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مومین په تائید وویل:

ـ د هاشم اخیره خاتمه د بدو شوه.

یو بل وویل:

ـ چوکۍ سړی خبرا بوي

سموت چې له بوټونو سره په کوچ کې اوږد غځیدلی و او خپل پکول یې په لاس کې ګډاوو راپورته شو وې ویل:

ـ مطلب دا ټول دې ښځو له کار ویوست.

خان مومین وویل:

ـ ته وا دا به د ښځو تاثیر وي؟

ـ هو نو، نه یې وینې، چې مطلب ښوی ښوی ورسره کیږي پوه شوې که پوه نشوې. ږیرې ته دې پام نه ده. مطلب بس مازې یوه چاړه پاتې ده چې پې را تیره یې کړي.

درمحمد وویل:

ـ دا ټول دغې یوکچنۍ له لارې ویوست.

سموت وویل:

ـ ورك یې که مطلب ټولې دغسې دي. رحمان بابا څه ښه فرمایلي دي چې «لانت کې په زنان که مور وي د سلطان» او بیا یې په شد او مد د سلطان محمود غزنوي د مور کیسه داسې تیره کړه لکه چې دده مخ ته پرون تیره شوې وي.

چې دده خبرې خلاصې شوې، اکبر وویل:

ـ که زما منئ زه خو وایم چې سارایي محکمه به جوړه کړو.

ـ څنګه محکمه دا تیرې محکمې دې لکه چې بس نه شوې؟

اکبر وویل:

ـ یه یه هغه خو د نارینه وو وې. اوس به د ښځو لپاره وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه؟

ـ بس لکه د رؤف غوندې چې چیرې مو لوڅ مخې ښځه لیدله مخ ته به یې تیزاب شیندو. یا به یې ځای په ځای وژنو.

انور تائید کړه:

ـ والله که دې بده خبره کړې وي اول به دا یاسمین ده که څه بلا ده، دا وژنو.

خو سموت د نصحیت په ډول وویل:

ـ خبره زموږ په سرې کې ده پوه شوې که پوه نشوې دا باید لارې ته راولو، مطلب دده پرتوګ له شکور سره بدل شوی دی، څه چې هغه کول اوس یې دی کوي.

ـ نو ته څه وایې چې څه وکړو؟

ـ زه وایم چې مطلب له ده سره به خبرې وکړو پوه شوې که پوه نشوې ورته به وو وایو چې اول دا یاسمین له ځانه لرې کړي.

اکبر وویل:

ـ نا اوس په هغه ډیره ګرانه ده. ځان به ورك کړي هغه نه ورکوي.

سموت په غوصه وویل:

ـ چې راسي زه دا ټول ل ل ل....

دروازه خلاصه شوه. قوماندان محمد هاشم له خپلو بریګاډانو سره په دفتر راننوت.

سموت خپله خبره واړوله.

ـ هو والله زما هم ډیر بد ایسي.

هاشم چې په خپل ځای کیناست دا نورو ته یې مخ راواړاوو:

ـ بیا مو په چا کې میده کړې ده؟

له سموت نه لاره ورکه وه نه پوهیده څه وو وایي ځان یې تیر کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې يوه خبره وه ورك يې كړه.
- څوك مو ميدان ته راچولى و، زه خوبه مو نه يادولم.
- يه يه تا به ولې يادوو، دا شكور ملحد مو سره يادا وو.
- ولې هغه څه كړي دي؟
سيد امين په تمسخر وويل:
- هغه هيڅ هم نه دي كړي، نه يې څوك وژلي دي نه يې په كليو بمباري كړي دي نه يې چاته ....
هاشم يې خبره پريكړه:
- پريږده دا خوښې خبرې.
سموت هم جرأت پيدا كړ ويې ويل:
- مطلب ټول انډيوالان وايي چې تاسې كه څوك وژلاى اول مو بايد دا سركوزي خوندي كړې واى مطلب تاسې نور غريبان ووژل دى مو ملګرى شو.
هاشم په نصيحت وويل:
- ګوره سموت ګله ته خو شكر هوښيار سړى يې، هغه لاس چې نښي پريكولې شكل يې كړه.
له ځايه راجګ شو په قدم وهلو يې پيل وكړ پسې زياته يې كړه:
- په دې خبرو سر مه خوږوئ.
كه پدې خبرو پسې ګرځيدئ ږيرې به مو ژر سپينې شي.
ياسمين چې دفترته رانوتله لكه چې انتظار يې نه درلود چې له هاشم سره دې دومره كسان ناست وي وارخطا شوه. بيرته شاته وګرځيده په داسې حال كې چې په يولاس يې دروازه ټړله په ټكني غږ يې وويل:
- سلام
خو چا يې د سلام ځواب ونه وايه. ناستو كسانو يوبل ته وكتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم خان د میز په سر په کاغذونو بوخت کړ یاسمین یوې بلې خواته وکتل. د رئیس د میز په لوري روانه شوه ویې ویل:

ـ رئیس صاحب زه مو پکاروم؟

اوس نو وار د هاشم و چې وارخطاشي.

ـ ته ته هو رښتیا خطونه هغه مکتوبونه هغه به ....

یاسمین ورسره مرسته وکړه:

ـ هغه پروني مکتوبونه دې لاسلیك کړل؟

ـ هو هو ماهم هغه مکتوبونه یادول. داسې ده چې هغه والله که پوهیږم چې هغه څنګه وو، وروسته، لږ وروسته راشه

ناستو کسانو د سترګو له کنجو یاسمین ته کتل.

اکبر د خان مومین لاس چې د کوچ په څنګلي یې دده خواته ایښی و وسکونډ ورو یې وویل:

ـ دکافر لور اور لګوي.

خان مومین ترڅنګ ورته وکتل خو اکبر یاسمیني ته کتل ده ته یې ورپام هم نه و.

یاسمین د دروازې په خوا روانه شوه. له هاشم. پرته ټولې سترګې پسې وې.

د یاسمین له وتلو وروسته دوی هم یویو پاڅیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرشم څپرکی

یاسمین په ځان کې یو پټ احساس لیده، چې په مقابل کې یې مقاومت ورته ناشونی ښکاریده. له څه وخته راهیسې یې هم په چلند او هم په څیره کې بدلون راغلی و، دواړه لاسونه یې د سرو زرو له بنګړو ډك ول، غاړه یې هم د افغانستان د نقشې پرځای په نسبتًا غټه اسم الله او نري امیل ښکلې کړې وه. اوس یې د پخوا په څیر ټوکې نه کولې که به چا د مینې کومه خبره یاده کړه دي به ژر خبره واړوله.

اوس یې په دفترکې د خپلو خورلڼو د ټوکو په ځواب کې دا نه ویل چې دا او هاشم د یوه لوی سیند دوه غاړې دي چې هیڅکله به سره نږدې نشي.

دا په خپلو هغو خبرو پښیمانه وه چې خپلو همکارانو ته یې ویلې و چې دا له هغو ښځو څخه نه ده چې له هر خیرن سره په خلاصه تنده او موسکا خبرې وکړي.

دا په هغو نومونو هم پښیمانه وه چې په لومړیو ورځو کې یې په هاشم ایښي ول.

له هغې ورځې چې ددوی په اداره کې د نارینه وو او ښځو دفترونه سره بیل شوي ول. او نورې ښځې ددې او هاشم. له پټو اړیکو څخه خبرې شوې وې. ټولو میرمنو به دا ځوروله ځینو به پرزې پرې ویلې چا به ټوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کولې اوځينو خوآن خبرې هم نه ورسره کولې. دا هم د نورو ميرمنو له دې ډول چلند څخه په تنګ شوې وه خو چاره نه وه. ځکه د ادارې د ميرمنو لپاره همدا يوه لويه کوټه چې پخوا د محاسبې مديريت و، په نظرکې نيول شوې وه.

رئيس هاشم ورسره وعده کړې وه دې او ددې څو نورو خاصو ملګرو ته به ځانګړې دفتر ورکوي، خو تر اوسه يې لا دوی ته دفتر نه و پيدا کړی. يوځل يې په څلورم منزل کې د بل رياست يو دفتر ددوی لپاره خلاص کړ. هلته راکټ ولګيده او د دفتر يو ديوال يو مخ له منځه ولاړ.

نن هم چې دا د هاشم له دفتره راغله، نورې همکارانې پرې ورټولې شوې. دپخوا په شان ټوکې او مسخرې وې ديبا د چای پياله د ياسمين مخې ته کېښوده په معنا داره غږ يې وپوښتل

ـ ښنګه ياسمين د سيند اوبه خو به نه وي وچې شوې؟

ياسمين لکه چې ددې په کنايه پوه شوی نه وي وويل:

ـ ولې څه؟

ـ هسې ما ويل وچکالي ده. چې د سيند دواړه غاړې سره يو شوي نه وي

ټولو وخندل. ياسمين ځان نه بايلود ويې ويل

ـ څه ګډې وډې سره وايې؟

ـ چې اوبه نه وي نو سيند وچيږي او دواړه غاړې يې سره نږدې کيږي.

دا نوروته يې مخ ورواړاو:

ـ که ښنګه همداسې نه ده؟

ټولو وخندل:

ـ حتمًا. حتمًا. ښنګه به نه سره نږدې کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا آواز لوړ شو.
شکیبا ظاهراً خبره واړوله:
ـ یاسمین دا اسم الله دې په څو واخیستله، ډیره ښکلې ده
یاسمین ترولی شوه:
ـ دا هو دا ډیره ښایسته ده.
شګوفې په خندا وویل
ـ څه یې پوښتې، څه دې خو نده اخیستې؟
نیلا په مسخرو وویل:
ـ رښتیا وایې، دا خواره څه پې خبره ده. دا شنه غمې یې په یاري ګټلې دینه.
ټولو وخندل. د یاسمین د مخ سرخې زیاته شوې وه ټولو خندل، نږدې خاصو ملګرو یې هم له هغو سره خندل.
یاسمین په غوسه شوه:
ـ تاسې ښځې خو که هرڅومره تعلیم هم وکړئ بیا هم حسادت نه پریږدئ.
مرضیې ورغبرګه کړه:
ـ نو ته څوك یې. ته لکه چې ښځه نه یې؟
ـ یم خو ستاسې غوندې نه.
له دې سره یې خپل کوچنې بکس غاړې ته واچاوو. را ولاړه شوه
ـ چیرې ځې؟
ـ خپه نه شې. موږ خو هسې ټوکې کولې
یاسمین په دروازه کې وویل
ـ شفاخانې ته ځم بیرته ژر راځم
یوولسو بجو ته لا پنځه ویشت دقیقې پاتې وې. یاسمین په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوکه سوکه روانه وه، څو دکانونو ته ودریده خوڅه شي یې وانه خیستل، لس کمې یوولس بجې وې چې د فروشګاه مخې ته ورسیده، د کبابي مخې ته د قوماندان هاشم لنډکروزر ولاړ و په لیدو یې خوشحاله شوه مخامخ موټر ته ورغله. خو د موټر دروازې تړلې وې ښیښې یې تورې وې دننه هم څوك نه ښکې معلومیدل نیت یې وکړ چې د وعدې په ځای کې ودریږي خو په دې وخت کې هاشم چې لویه پلاستیکي کڅوړه یې په لاس کې وه راغی د یاسمین په لیدو په بریتونو کې موسکی شو. دروازه یې خلاصه کړه:

ـ راځه ژر خیږه.

موټر د وزیر اکبرخان مینې په لوري په بیړه حرکت وکړ. هاشم موټر دګاراج په ځای په انګړکې ودراوو.

شاوخوایې وکتل یاسمین ته یې وویل:

ـ راځه د پاچاهي ځای ووینه.

دواړه په دویم پوړ کې د خوب کوټې ته ولاړل په څو شیبو کې د میز پر سر درې ډوله کباب، میوې او بوتلونه کیښودل شول. کوټه ګډه وډه وه، د دروازې خواته چلمچي له اوبو ډکه ایښې وه، او په سر یې د منهو پوستکي پراته ول. د خوب د تخت روجایي هم ټوله شوې وه، د تخت سرته له میزنه سګرټ داني رالویدلې وه او د سګرټو ایرې په غالی توېي شوې وې، د پخوانی دیوالي بخاری دروازه خلاصه پاتې وه، او د ممپلیو او بادامو پوټکي پکې پراته ول.

هاشم ژر ژر په کوټه کې اضافي شیان ټول کړل. یاسمین د تخت خواته په یوه چوکۍ غلې ناسته وه. له ده سره یې په کار کې مرسته نه کوله، ښایي په دفتر کې د خورلنو له خبرو ځوریدلې وه.

د هاشم ټوکو یې هم په شونډو موسکا را نه وستله خو دا خواشیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د ډوډۍ په مینځ کې ورو ورو ورکه شوه او س يې نو خوله له خندا نه سره ورتله. دواړو خندل په کوټه کې ګرمي زياته شوه. دخپل کميس دوه تڼۍ يې خلاصې کړې. هاشم پردې واچولې خو دوه کړکۍ يې خلاصې پريښودلې.

☆ ☆ ☆

د ماښام تياره خوره وه چې هاشم راښا ولګوله. ياسمين ټينګار کاوو. چې کور ته يې ورسوي. خو هاشم ټکنی و. له حالاتو پوره خبر نه و، له غرمې راهيسې يې له خپلو وسله والو کسانو او پوستو سره مخابروي اړيکې پرې کړې وې.

خپل نږدې وسله وال يې هم چې دده د ساتنې ترڅنګ به يې له حالاتو هم خبراوو رخصت کړي ول.

ياسمين ته يې وويل چې شپه تيره کړي. خو هغې تلوار درلود او د پاتې کيدو نه وه دا لومړی ځل و. چې هاشم په هغې په غوسه شو

ـ رښتيا چې تاسې ناقص العقل ياست. دا وخت دتلو نه دی

ـ نه نه زه ځم. ټوله ورځ درسره وم

ـ هسې نه چې په کومه بلا مې واړوې

چاره نه وه ياسمين يې د شا په سيټ کې کينوله او په مړو څراغونو يې د زړو مکرويانو په لوري حرکت وکړ

د عامې روغتيا په څلور لارې کې دوه تنه وسله وال د سرك په منځ ولاړ ول. او دواړو موټر ته مخامخ ټوپك نيولی و. هاشم موټر ودراوو. دروازه يې خلاصه کړه

ـ څه خبره ده. چې د سرك په منځ کې ولاړ ياست؟

ـ راکوزشه. ته څوك يې. چې داسې بربړ غږيږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم پوه شو. چې څلور لارې بل ګروپ نیولې ده.
څنګ ته یې په تیاره کې لاس وتپاوو. تفنګچه یې په لاس ورنغله.
وسله وال تر مټ ونیو. لاندې یې راګوزار کړ
ـ راښکته د خان زو. زه درته وایم راښکته ته لا کلانکارې کوې.
وسله وال د شا دروازه خلاصه کړه یاسمین غلې ناسته وه.
وسله وال یې مخې ته لاسې څراغ ونیو:
ـ هوم راکوزه شه.
یاسمین ځان سره ټول کړ. د موټر په سیټ پورې یې ځان ونښلاوو.
وسله وال په غوصه وویل:
ـ راکوزه شه ځان مه راباندې ..
بیایې وپوښتل:
ـ دا سړی دې څه کیږي؟
ـ دا مې خاوند دی؟
ـ افرین.
اوله دې سره یې د یاسمین لاس ونیو د ځان په خوا یې راکش کړه.
بل وسله وال ته یې مخ وروا ړاو.
ـ ضیا دا زما کوټې ته بوزه
ـ نه نه زه خپل میړه ته ورځم.
وسله وال په بې اعتنایي سره وویل.
ـ خیر دې نن شپه دې میړه بدل کړه
وسله والو یو په یوه خوا اوبله په بله خوا بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودېرشم څپرکی

ملوك ترپخوا غلی و. په ښار کې د هرنوي خبر په اوریدو به یې یو ازې سر وښوراوو وبه یې ویل

- خدای دې د نیکو هدایت ورته وکړي.

دی پخپلو پخوانیو خبرو پښیمانه معلومیده

داڅو ورځې چې جګړې نه وې نو ملوك او کلاخان به دواړه په بایسکلونو سهار له ښاره وتل او له چهار آسیاب او دوغ آباد څخه به یې اوړه او غوړي راوړل.

دا یوه اوونۍ د اوړو او غوړو راوړل ددوی ورځنۍ دنده ګرځیدلې وه.

په څوتیرو ورځوکې دوی د خپلو کورنیو اړتیاوې پوره کړې وې او د جګړو له ویرې یې ترخپلې اړتیا زیات اوړه ذخیره کړي ول. کلاخان هم له جګړو دمخه خپله کورنۍ کابل ته را لیږدولې وه خو په لومړیو جګړو کې یې کشر ورور ګلاخان ورك شو

خو نن هریوه پنځه پنځه منه اوړه او یویو پیپ غوړي دخپلو بایسکلو په کنجوغو تړلي ول

د کلاخان بایسکل پنچر و. ځکه دواړه پلي له بایسکلونو سره روان ول

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پيسې چې ورپاتې وې د لارې پاټکونو ترې وړې وې. له کلاخان څخه وروستى زرګون هم چې د بايسکل د پنچرى د نيولو لپاره يې د کميس د څنګ په جيب کې خوندي کړى و. په سرك ولاړيوه وسله وال اخيستى و. اوس نو له هغو پوستو او پاټکونو راتيرشوى ول. چې د خوراکي موادو او تيلو له راوړونکو څخه د باج اخيستلو لپاره ګام په ګام جوړشوي ول.

دوى هغودوو وسله والو چې د سرك په منځ په چوکيو ناست ول ودرول. يوتن چې ژاولې يې ژولې او په خوله کې به هر وار رااړولو به يې ټك ترې ويوست ددوى مخې ته راغى:

- دا قاچاق چيرې وړئ؟

- قاچاق نه دى اوره اوغوړي دي خپلوکورونوته يې وړو.

وسله وال هغه بل ته مخ وروااړاوو په خندايې وويل:

- زلګى وينې يې؟

زړګي چې خوله يې د جوارو له پوليو ډکه وه په ډکه خوله وويل:

- ته يې قاچاق ماچاق څه کوې خپل حق ترې واخله پريږده چې خپله لار وهي.

هغه بيرته دوى ته مخ وروااړاوو.

- واموورېدل؟ پيسې راوباسئ.

ملوك وويل:

- پيسې خوهغو نورو ليوانو يووړې. والله که ټنګه هم را پاتې وي.

خو وسله وال پرينبودونکى نه و. له ډيرکش وګير وروسته يې دواړه تلاشي کړل چې ويې ليدل پيسې نه لري. خپل ملګري ته يې مخ واړاوو.

- دا خو يو هم پيسې نه لري.

د کلاشينکوف ميل يې ددوى په خوا ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه اول کوم یو وولم؟

دواړه ژیړ زبیښلي ولاړ ول، هیڅ یې هم نه ویل.

زړګی چې اوس د پوستي ترمخ د یوه لوی عکس لاندې ولاړ و. پرې غږ وکړ:

ـ مه یې وژنه، بیا به دا مړزګې له دې ځایه څوك وړي، له بویه به یې لیوني شو.

ـ دغسې خو یې نه پرېږدم.

زړګی ورته وویل:

ـ نو څه ترې غواړې، پیسې نه لري نور خو په دې کنډوالو کې نه بایسکل په کار راځي نه اوړه.

ټوپکوال ملوك په څټ کې په قنداغ وواهه ویې ویل:

ـ تاخو والله که همداسې پرېږدم، ډېر هوکي مالومېږې. څه چې بیا په دې لار را نشې.

دواړه په بېړه روان شول، ترڅنګ به یې کله کله شاته وکتل چې لږ لرې شول ملوك وویل:

ـ عجب خلك دي، انسان داسې ورته ښکارېږي لکه توبه نعوذبالله دوی چې پیدا کړی وي.

کلاخان په خندا ورته وویل:

ـ یاره کاشکې ټول مجاهدین ستا په شانِ وای.

ـ خدای دې خوار نکړه، ټول اصیل مجاهدین زما په شان څه چې تر ما ډېر ښه دي.

ـ که خپه کیږې نه دا خو درسره نه منم، عجیبه داده چې ته څنګه پکې وې.

ملوك وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته یې چې نه منې مه یې منه. خودا ټولې دنیا منلې ده چې مجاهدینو دا وطن له لوی ښامار څخه خلاص کړ.

ـ دادې منم خو زه چې اوس دغوته ګورم، په نوم یې شرمیږم. وګوره څه یې ونه کړل، غلا، چور، ظلم، تیری، داټول مو ولیدل.

ـ لیونیه دا هسې د مجاهدینو په نامه تجارت کوي، د مجاهد بلا پرې وګرځه. مجاهدین هغه ول، چې له روسانو سره وجنګیدل. شهیدان شول، څوك چې ژوندي پاتې سول ټوپك یې ایسته وغورځاوو د وطن د آبادي لپاره یې متې راونغاړلې او په..

کلاخان په یوه رنګ دوکان ځړیدلي عکس ته اشاره وکړه.

ـ او دا؟

ـ دا هم د وطن دښمنان دي هم د مجاهد، مجاهد د چا میرمن په زور نه بیایي، مجاهد په چا ظلم نه کوي.

ـ خودوی وایي چې روسان موږ وایستل. وطن موږ آزاد کړ.

ملوك په غوصه وویل:

ـ ددوی خولې څوك تړلای شي. د کوم رهبر زوی، ورور، خوریې، اوښې، د ترور زوی، د ماما زوی، د کاکا زوی او نورخپلوان جنګ ته تللي دي؟ دوی خود نورو غریبو په وینو تجارت کاوو. د نورو په وینو یې بنګلې جوړې کړې. د خوارانو په وینو یې ډالر پیدا کړل.

کلاخان په بې اعتنایي وویل:

ـ اوس خودا دی دوی پاچاهي کوي. وایي چې د توري په زور مو ګټلې ده.

ـ دا د خپل ورور په وینو رنګ توره به که خدای کول ډیره ژر ماته شي د ناروا ځراغ تر ګهیځه نه لګیږي.

کلاخان په خندا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په تاسې هم د مومین خان د ښامار کیسه شوی ده.

ـ هو خو هغه چا چې ښامار وژلی په کلي کې ناست دي. موزیان د ښامار تسمې په لاسو کې ګرځوي او چوکۍ پرې رانیسي.

چې کلاخان څه ونه ویل، ملوك په خندا ورته وویل:

ـ دتا دې پوښتنې ماته د هغې ښکلې ډاکټرې خبرې را یادې کړې.

ـ دکومې ډاکټرې؟

ـ په پاکستان کې چې زه په هسپتال کې بستري وم یوه ډیره میربانه او ښکلې ډاکټره وه، د ما یې ډیر خدمت وکړ. داسې ښه نوم یې و، ژولیا، یوه ورځ مې ورته وویل: ارمان چې مسلمانه وای او له خدای ه منکره نه وای، دې وویل: چې زه په خدای ایمان لرم.

ما ویل عجیب ـ دې له واره وویل عجیبه دا نه ده، عجیبه داده چې موږ انسانانو ته چې خدای عقل راکړی ولې یوله بله کرکه لرو او یو دبل وینې تویوو.

کلاخان وویل:

ـ دا دې ترڅه وویل:

ـ دا مې ستا ترخبرې پورې وویل، عجیبه داده چې زه ولې مجاهد وم، عجیبه داده چې د تا غوندې نیك خلك ولې له موږ سره جنګیدل.

کلاخان سوړ اسویلی له خولې وایست.

ـ هی هی موږ هم دغسې دروا خله لکه تاسې. زموږ ځوانان هم د نورو د هوسونو قرباني شول.

زموږ ځوانان نیك او پاك خلك ول، او په صداقت سره د وطن لپاره جنګیدل، خو خبرنه ول، چې ځوك به یې د کعبې په ځای ترکستان ته بیایي.

ـ عجیب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ عجیبه دانه ده، عجیبه داده چې اوس هم ځینې د رهبرانو تر شا ترلې سترګې روان دي، رهبران او غټان هرځای رهبران دي که دلته دي که هلته، پخپله مخکې خي او قافله کندې ته ورخطا کوي لکه چې وینې یې.

یوشعر مې را په یادشو:

خـرخـوي یـې رهـبـران پـه سـوداګـرو
خدای دې مل شي د وطن او د ملګرو
نه پوهيږي چې په کوم پلو دې بیایي
چې روان یـې پـه ګـړا او پـه سندرو

دوی په همدې خبرو کې ول، چې له هرې خوا د درندو وسلو ډزې پیل شوې تا به ویل چې د ټولې نړۍ وسلو کابل په نشانه کړی دی. پرله پسې ډزې کیدې دا معلومه نه وه، چې چا په چا یرغل کړی دی او څوك څوك ولي، درندو وسلو یو ډاروونکی غرهار جوړ کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه دیرشم څپرکی

د وتلو لاره نه وه، څوك چې پوهیدل له لومړنیو جګړو وروسته یې ځانونه وایستل.

ډیرو خو ایله سرونه وایستل او نور ټول شته یې په ځای پریښودل.

شمروزه په ملوك په غوسه وه. ده د ګذرد وکیل خبره نه وه منلې چې ورته ویلي یې و:

ـ دا خلك زه پیژنم، په دې اور بند یې مه غولیږه دا هر یو بل جنګ ته ځان جوړوي.

شمروزې په هغه ورځ د خپل ورور ملوك خبره هم اوریدلې وه، چې د وکیل په ځواب کې یې ویلي و:

ـ دا دتاسې خبرې دي، که خدای کول وروسته له دې به ټك هم وانه ورې. هرڅه چې و، تیر شول.

خو دده خبره داځل هم دروغ ختلې وه.

جګړه پیل شوې وه. دا وار د هغو تنظیمونو ترمنځ جګړه وه چې په تیرو جګړو کې سره ملګري ول.

په تیره جګړه کې دښمنو ډلو اوس یو بل ته لاس ورکړی و او د خپلو پخوانیو اندیوالانو په ضدیې سنګرونه نیولي ول.

ملوك او هیواد د کوچنۍ تکاوي پخوانۍ دروازه بنده کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دربچـې پـرځای یـې چـې د دهلیـز دروازې تـه نـږدې وه کـوچنۍ دروازه جوړه کړه.

دوی ټول اته کسه ول، په کـوچنۍ تکـاوي کـې نـه یـوازې کیناسـتلای شوای بلکې د شپې یې خوب هم پکې کولای شوای.

خو پرون سهار وختـې چـې جګـړه لـږ ارامـه وه د کلاخـان کـورنۍ هـم ددوی کـور تـه ځانونـه راورسـول، کلاخـان وویـل: اولادونـو یـې تیـرې لـس دولس ورځې په رانه میدان تیرې کړې، خو د خدای فضل و. چې راکټ یې په کورنه و لګیدلی، پرون شپه د بیم ۱۳ یـوې ضربې د ددوی کـور هـم بـې برخې نه و. پرې اینبی ګولۍ د دوی پـه سـالون لګیدلې وه، خـو هغـه ګړۍ دوی ټول د سیوري پـه خونـه کـې ناسـت ول. یـوازې د کلاخـان لاس لـږ ټپـي شوی و، هغه هم ښنته پرې ورلویدلې وه.

ددوی په راتګ ټول خوشحاله ول، خو تکاوي یې په دوی تنګه کړه، وروسته له هغه به ملوك، هیواد او کلاخان په پخلنځي کې چې د سیوري خواته جوړه شوې وه او د توغندي له مخې چپه وه کیناستل.

ښځې او ماشومان پـه تکـاوي (زیرزمینـی) کـې اوسـیدل پخلـی هـم نارینـه وو کـاوو. ښـځو خـو دا څـو ورځـې لمـر پـه سـترګونه و لیـدلی خـو ماشومان به ددوی له منتونو سره سره کله کله راووتـل، پـه انګړکـې بـه یـې لوبې شروع کړې خو هیواد به په زور بیرته تکاوي ته ښکته کړل.

ددوی لیدنه به یوازې د ډوډۍ وروړلو په وخت کې کیدله. کلاخان بـه چې ډوډۍ وروړه نو دوی ته به یې ډاډ ورکاوو

ـ انشاء الله جنګ دریږي ملګري ملتونه اوربند اعلانوي.

د ګل مرجان کوچني زوي (بهیر) پوښتنه وکړه:

ـ کاکا ملګري ملتونه ډیر زوره ور دي؟

ـ هو بچو. که وغواړي جنګ په یوه ورځ کې دروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغو زور په دغو رسیږي؟

ـ هو.

د بهیر پوښتنې نه تمامیدې:

ـ ملګري ملتونه څوکسه دي؟

ـ هغه کسان نه دي ددنیا له هیوادو جوړ یو سازمان دی.

بهیر په ناباوری، وویل:

ـ بو، نو دیوه زور په اوو تنظیمو رسیږي؟

کلاخان به همداسې ووت، بهیر به نوروته په نا هیلي وویل:

ـ بیا به هم مکتب ته ولاړ شو؟

ملګري ملتونه د کلاخان او ملوك لپاره پیغور ګرځیدلي ول. چې کله به تکاوي ته ورغلل ښځو او ماشومانو به بیا پوښتنې پیل کړې:

ـ دا دتاسې ملګرو ملتو خو هیڅ ونه کړل.

کله کله به دباندې ورپسې راووتل وبه یې پوښتل:

ـ دا ملګري ملتونه پسې څه شول؟

اوس به نو ښځو هم د رهبرانو ترڅنګ ملګرو ملتونو ته ښیرې کولې:

ـ خدای دې دا ملګري ملتونه ځوانیمرګ کړي، دوی هم څه نه ورته وایي، دا څه حال دی؟

خو د ماشومانو او ښځو ښیرې او سوې نارې به د ډزو په آواز کې ورکې شوې.

هغه ورځ جګړه ترپخوا سخته شوې وه، بس لکه سخته زلزله چې وي، غرهار و، دانه معلومیده چې ګولۍ له کومې خوا ویشتل کیږي.

له دوړو او لوګیو معلومیدل چې شاوخوا توغندي لګیږي، هسې د تالندې په ځیرغرهار و، چې دا سړي نه شوای تشخیص کولای چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کومې خوا راغې. د توغندي یوه ګولۍ د کور په دیواله ولګیده، شاوخوا تورو لوګیو ونیوله. چې دوړې کیناستلې ملوک او هیواد راووتل لومړی څه یې چې ولیدل تلوسه وه چې د تخاوي په دروازه کې په وینو کې پرته وه.

ملوک د واره په غیږ کې را واخیستله.

ـ خوري، خورې!

د توغندي بله ګولۍ د انګړ په منځ کې ولګیدله، هیواد له تلوسې سره یوځای ځان تکاوي ته واچاوو مخ او جامې یې په وینو سرې وې.

شمروزې د سر وینښتان شکول، ښځو او ماشومانو ژړل.

تلوسه بې روحه د هیواد په غیږ کې پرته وه.

کلاخان د تلوسې پښه او نس په ټیکري وتړل، خو وینې لا روانې وې.

هیواد هماغسې تلوسه ښکلوله.

کلاخان یې تر پښه بله څیره هم وروتړله په ټنډه یې لاس کیښود دا نورو ته یې مخ ورواړاوو:

ـ ساه پکې چلیږي، که خدای کول جوړیږي.

شمروزې تلوسه په غیږ کې واخیسته.

تلوسې سترګې پرانیستلې:

ـ لا لا!

ټول خوشحاله شول، ژړا ودریده.

هیواد په غیږ کې واخیستله تلوسې سترګې پټې کړې، ملوک یې په خوله کې اوبه ورڅڅولې، تلوسې بیا سترګې پرانیستلې هیواد ته یې وکتل:

ـ لالا بیا نه نه دردر درځمه ، ما ما مه مه وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا نه درځمه. ب .. ب... بیا . ب ب نه ..

هیواد په ډك ستوني وویل:

- خوره کې چې پورته راشې ظالمان دې داسې په راکټ وولي

او له دې سره په ژړا شو. په تکاوي کې د ناستوکسانو د ژړا آواز هم ورسره لوړ شو.

اوس نو ملوك او کلاخان هم خپلو سترګو ته د سمالونه نیولي ول.

لکه چې ټول پوه شوي وي چې د تلوسې وروستی سلګی دي

تکاوي چیغو او ژړاوو په سر واخیسته.

ټول د تلوسې د بې ساه جسد په شاوخوا راټول ول

مړی یې په ټیکري کې ونغښت.

په هغه شپه هیچا ډوډی ونه خوړله، ماشومان هم لا وختي ویده شول، اوس نو د الوتکو او توپونو له غرهار سره ټول عادي شوي ول.

دوه شپې همداسې تیرې شوې ددریمې شپې په سپیده چاود یې د انګړ په کونج کې ځمکه وخرله او مړی یې خاورو ته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ديرشم څپرکی

ويل کيدل چې جنګي ډلې له کابل څخه د بهرنيانو د وتلو لپاره په يوه ورځ اوربند سره سلا شوې دي، دا ورځ د کابل په خلکو د اختر ورځ وه.

د ښار په سرکونو په کډو بار کراچۍ روانې وې، له کابله په وتلو لارو کې په کډو بار موټرونه کتار ول، تا به ويل چې ټول ښار کډه بار کړې ده، لارې هم له ښځو او ماشومانو ډکې وې، ټول ښار په منډو و. د ټوپکوالو موټرونه هم په کاليو بار ول، معلومه نه وه، چې له کومه راځي او چيرې ځي، د ښار په واټونو کې ولاړ وسله وال کسان هم بې برخې نه ول، دوی به چې په کډو کې کوم شې خوښ و، د بيل او د پيرودلو د سندونو د نه درلودلو په بهانه به يې له موټر او يا کراچۍ نه راکوز کړل، ځکه خو په هره پوسته کې ډول ډول يخچالونه، تلويزيونونه، راديوکستونه او الماري ليدل کيدلې، چې له خلکو څخه ضبط شوي ول.

په خوشحال مينه کې هم څوك نه و پاتې لا په سپيدو کډې بار شوې وې. ملوك او کلاخان هم دوه کراچۍ کرايه کړې.

خپل ضروري کالي يې پکې بار کړل، ښه شيبه په حويلۍ کې د تلوسې قبر ته ودريدل، کلاخان له دروازې څخه غوځله راغبر کړ:

- ژر راځئ ژر راځئ په دې خلکو باور مه کوئ، هسې نه چې بيا سره ښکر په ښکر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ملوك او نور ټول د انګړ په کونج کې د خاورو د کوچنۍ غونډۍ شاوخوا چوپ ولاړ ول، لکه چې زړه یې نه و ماشومه تلوسه یې وازې پرېږدي، د ورمې په مخ اوښکې رواني وې خو د ژړا غږ یې نه اورېدل کېده، شمروزه د قبر ترڅنګ ناسته وه، بس هسې یې قبر ته کتل، لکه چې اوښکې یې وچې شوې وي یا نه غواړي خپله ماشومه لور پخپل زړه کې د خواشنۍ له هغه ستر توفان نه خبره کړي، چې ددې د زړه ستنې یې له بېخه ایستلې وې، کلاخان هم لکه چې پخپله مخکینۍ خبره پښېمانه وي، ددروازې خواته غلی ودرېده.

د کور مخې ته دواړه کراچۍ بار ولاړې وې.

سپین ږیري جوالي چې دا حالت ولید، انګړ ته راننووت د ملوك ترڅنګ ودرېده له یوه اوسیلي وروسته یې وویل:

ـ تاسې له دنیا نه ناخبره یاست، ته یو وار ووزه وګوره چې په ښار کې څه حال دی، بسته بسته کورنۍ تباه شوې تاسې لا شکر نه کوئ.

سپین ږیري هیواد ته مخ وروا ړاو پسې زیاته یې کړه:

ـ دا پرون پرون، یوه نفر زما کراچۍ کرایه کړه مور یې رنځوره وه چې په کراچۍ کې یې امن ځای ته ورسوي، خو ترموږ دمخه راکټ کورته ورورسیده، ټوله کورنۍ تباه شوه، نور د ورلو لپاره څه نه و پاتې.

سپین ږیري پرله پسې خبرې کولې:

ـ په اور بند مه غلطیږئ، اوربند خو انسانان کوي، هسې نه چې اوس یې بیا شروع کړي او خدای مه کړه ټول دلته تباه شو.

د سپین ږیري نصیحت په دوی اغیزه وکړه، یو یو د دروازې په لوري روان شول، له حرکت سره سم د دوی ژړا هم پیل شوه، تر خیرخانې پورې یې ژړل.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سيد الناصري د ليسې ټول ټولګي په مهاجرو ډك ول.

د جدي د مياشتې وروستۍ شپې ورځې وې، ژمي و، خو واوره نه وه، لكه چې د سربو باران په واوره زورور شوى وي، واوره ونه اوريده هغه ورځ هم لمرينه وه، لمرو. خو لمر داسې معلوميده لكه ترسهاره بل شوى څراغ چې تيل يې په خلاصيدو وي نه يې تودوخه لرله، نه هم رڼايي، بس د كفن په شان سپينه رڼا وه.

په هر ټولګي كې پنځو پنځو او په ځينوكي شپږو او اوو كورنيو اړولي ول، دوى د ښوونځي په دهليز كې يوه كونج ته پرده جوړه كړه او د پردې شاته دواړو كورنيو خپل راوړل شوي كالي هوار كړل.

په لږ وخت كې د ښوونځي دهليز هم ډك شو او نور دباندې په انګړ كې پاتې شول.

يو غمجن د بل غمجن په ليدو خوشحاله كيږي، دلته داسې خلك سره را غونډ شوي ول، چې له هريو به دې پوښتنه كوله، غم لړلې خبرې به دې اوريدې.

- دوه زامن مې ورك دي.

- ورور مې شهيد شو.

- په كور مې راكټ ولګيد بس زه او دا يوه لور مې ژوندي پاتې شوو.

- خاوند مې د جنګ په اوله ورځ له كوره وتلى بيانه دى راغلى.

- لور مې وركه ده.

همدا يوه ورځ وه چې بايد ټول ضروري كارونه پكې شوي واى، ملوك او هيواد د كور د پاتې كاليو د راوړلو لپاره بيا خوشحال مينې ته روان شول، ملوك په ټولو منلې وه، چې امن سميې ته د كور د ليږدولو په سبا به د خمارې د ليدو لپاره كلي ته ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باغ بالا تیر شول.

د اسمایي او دارالامان غرونو یو په بل د توپونو ډزې کولې خو دا ډزې داسې نه وې لکه چې جګړه وي، خلکو هسې ساعت تیری باله، اخیر ټوپکوال چې دا دوه میاشتې یې له ماشې ګوته هم نه وه ایسته کړې، نن له سهاره تر لوړمازدیګره ارام ناست وای؟

ښاریان پوهیدل چې په جنګي ډلو به نن بې جګړې ورځ ځومره سخته تیره شوې وي، نو یونیم ډز ښاریانو د جنګي ډلو طبعي حق باله.

خو د دوو غرونو دا جګړه ایزه لوبه سوکه سوکه په لویه جګړه بدله شوه، له غرونو لاندې پوستو او پاټکونو هم ډزې پیل کړې، موټرونه، زرهپوشونه او ټانکونه سرکونوته راووتل او په رانه میدان بیا جګړه پیل شوه.

ملوك او هیواد هم په لومړي سرکې خال خال ډزې ټوکې بللې.

- ډزونه اوس ددوی عادت ګرځیدلي دي، هسې ډزونه کوي.

له بلې خوا یې لا نیمایي شیان په کورکې پاتې ول.

ملوك زړه نازړه و، خو هیواد نه غوښتل چې تش لاس بیرته راوګرځي، په تیره چې د مور دا خبره به وریاده شوه چې د راتګ په وخت کې یې په ژړا کې ورته ویلي و:

- زویه له هغې خوا د خوړې د قبر خاوره (خورده) هم درسره راوړه که مې لږ زړه تر صبر شو.

اوس نو د تلوسې له قبره د خاورې راوړل د هیواد فرض ګرځیدلي ول، چې هرومرو یې باید راوړې وای.

خوشحال مینه د جګړې ډګر ګرځیدلی وه، خوشحال مینې، پولي تخنیك او انترکانتیننتل هوټل ویشتل، پولي تخنیك او غره هم خوشحال مینه تر اورلاندې نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولي تخنيك خواته د سرك له سره ټانكونو هم خوشحال مينه په ننبه کړي وه.

له هري خوا سري مرمۍ باديدلې، د پولي تخنيك په دروازه کې ولاړ د ټانك دهشكي د سيلو خواته په سرك تيريدونكي كسان چې يوې بلې خواته يې منډې وهلې په ننبه کړ.

ملوك او هيواد ليدل چې په يوه شيبه كې ټول په ځمكه ولويدل، دوى هم د يوه ديوال شاته ودريدل، يو سړى چې ماشوم يې په غيږ كې و، د سرك له منځه راولاړ شو او د ديوال په لوري يې منډه واخيسته خو دهشكې د وړاندې تګ مجال ورنكړ ضربه ګولۍ يې مخې او شاته ولګيدې، سړى په ځمكه پريووت.

هيواد چيغه کړه:

ـ اخ ولګيده.

خو ژر معلومه شوه چې ژوندى دى ځكه چې كله دهشكې دده شاته كورونه په ننبه كړل، ده سر راپورته كړ، اوس نو دوى ته نږدې ول، خو دوى نشواى كولاى ورسره مرسته وكړي.

ـ دې خوا راشه، په يوه منډه ځان را رسولاى شې.

خو د مرميو په باران كې ددوى دا چيغې نه اوريدل كيدې، سړي شاوخوا وځارله، ماشوم يې په غيږ كې سم كړ، ددوى په لوري يې منډه راواخيسته، لا څو ګامه نه وو تللې چې ماشوم ترې ولويده، ددهشكې د مرميو ضربې يې يومځ وړى و، ورسره سم له ټانګ نه هم لمبې پورته شوې معلومه نه شوه چې له كومې خوا ولګيده.

ترخنګ ولاړ زرهپوش هم شاته وتښتيده.

ماشوم په خاپوړو ځان ورساوو.

مرمۍ هماغسې باديدلې هيواد ددوى په خوا ورمنډه كړه، ماشوم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار په سینه سر ایښی و، او په چیغو چیغو یې ژړل، هیواد سړي ته ونه کتل په بیړه یې ماشوم راواخیست، دیواله ته لا نه و را رسیدلی چې په ډوړو او لوګیو کې پټ شو، چې لږ رڼا شوه، هیواد او ماشوم دواړه د سرك ترڅنګ په ویاله کې پراته ول.

ملوك لاس ورکړ، خو هیواد نشوای کولای په پښو و دریږي د توغندي پارچو یې دواړه پښې ټپي کړې وې.

ملوك لومړی ماشوم د دیواله خواته ورساوو، بیا یې هیواد په شا کړ او د دیوال ترڅنګ یې کیناوو، د ماشوم یو لاس نه و.

ملوك لومړی خپل څنګل چې وینې ترې بهیدې پخپل دسمال وتاړه بیا یې د هیواد او ماشوم د ټپونو په تړلو پیل وکړ.

جګړه په مخ روانه وه، ددوی سیمه یوې بلې ډلې ونیوله د جګړې لومړۍ کرښه لا دمخه ماته شوې وه.

یو فوځي موټر په بیړه ددوی خواته را روان و، د موټر مخې ته په شنه رخت لیکل شوي و «فتح الفتوح مبارك باد» چې دوی ته را ورسید، دوه کسه ترې راکوز شول، ملوك یې مخې ته ورمنډه کړه:

ـ دا زخمیان مړه کیږي، د خدای لپاره دا شفاخانې ته ورسوئ.

وسله وال چې پلنګي دریشي یې اغوستې وه، اوږدو څنو یې نیمایي مخ پوښلی و، ښکته پورته ورته وکتل دا بل ته یې مخ ورواړاوو:

ـ پخپله دی دی.

دواړو سره وخندل، ملوك ددوی په خبرو پوه نه شو.

څنور ځوان مخابره چالان کړه:

ـ الو الو خراسان درفش، خراسان، درفش اطمینان.

د مخابرې له بغس سره یوځای غږ پورته شو:

ـ الو الو الو خون ـ خراسان، اورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درفش چیرته دی؟

له هغې خوا ځواب ورکړل شو:

ـ درفش د دښمن اسیردی وایه، څه وایې خراسان!

ـ الو الو مرکزته ووایه ۱۳ کسه اسیران نه نه ۱۴ کسه اسیران مو دادی درولیږل اطمینان!

له دې سره یې د ملوك لاسونه شاته وتړل، لوڅ موټر ته یې په ټیله ټیله پورته کړ، دواړه ټپیان یې یوبل موټر ته چې نوی را ورسیده واچول د موټر مخه په سرك پرتو مړو بنده کړې وه، له موټر څخه درې کسه کوز شول، دوه مړي یې چې د سرك په منځ پراته ول، د سرك غاړې ته کش کړل، یوبل چې ښایې ځان یې په مړینې اچولی و، سر راجگ کړ، وسله والو چې ولید ټپي دی، دوهم موټرته یې واچاوو.

نور مړي یې چې د سرك یوې بلې غاړې ته پراته ول، هماغسې پریښودل ښایې ویل به یې چې مړی دې خپل غم پخپله وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورديرشم څپرکی

دا يو عجيب ځای و، زندان نه و، خو کوټې يې داسې جوړې شوې وې لکه چې ديوې نړيوالې جگړې د اسيرانو لپاره زندان جوړ شوی وي، هيڅوک دا فکر نه شوای کولای چې په کابل کې دې د پلچرخي او دهمزنگ نه پرته داسې بل زندان هم وي. نږدې په ټولو کوټوکې د خښتو پرځای ډبرې کارشوې وې. کوټې د سرتيرو د کاغوشونو په څير لويې لويې وې، د سرې له قد نه لوړې کوچنۍ کوچنۍ کړکۍ پکې پرې شوې وې، چې کلکې فلزي پنجرې نوې پکې لگيدلې وې.

د انگړ ديوالونه هم په ډبرو جوړ شوي ول. ويل کيدل چې ددې ځای واکمن نور واړه زندانونه هم لري. خودا زندان د هغو ښځو او نارينه و زندان دی چې په جزاوو محکوم شوي وي. دمخه به دلته يوازې هغه زندانيان راوستل کيدل چې د جزا د تطبيق وړ به و. او زياتره جزاگانې به د واکمن په مخ کې همدلته تطبيق کيدلې. خو په وروستيو جگړو کې دغه نظم گډ وډ شوی و. اوس نو دلته هر ډول زندانيان راوستل شوي ول. ټول سره گډ شوي ول. يوازې د ښځو او نارينه وو کوټې بيلې وې. ملوك يې هم په ترلو سترگو دلته راوستی و. د سيلو خواته يې چې دده سترگې پرې ترلې وې بيايې نه وې خلاصې کړې. دی نه پوهيده چې چيرې دی.

شپه يې د نورو زندانيانو په شان په وينسه تيره کړې وه. بيگا شپه تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو شپو ارامه وه، پرله پسې جګړې نه وې یوازې الوتکو کله کله بمباري کوله او د شپې په پیل کې هم د غره هاخوا د خوشحالي هوایي ډزې وشوې نور داسې جګړه نه وه، چې د نورو شپو په خیر دې یې خلک خوب ته نه وای پرې ایښي، خو ددوی د بې خوبۍ سبب د زندان په دې لویه کوټه کې د ځای نشتوالی و، چې د پښې غځولو ځای پکې نه و. که به څوك ویده هم شو بېرته به ژر راویښ شو.

دا یوازینی ځای و، چې خلك یې د جګړې په بندیدو خواشیني ول. یوتن چې سپینه جالۍ لرونکې خولۍ یې په سر وه په خواشینۍ سره وویل:

ـ زو مړ کې چې دا بیا څه بلا ووهل. دا جنګ یې ولې ودراوو؟

ـ زه هم همدې ته چورت وړی یم چې دا ولې جګړه نه کوي.

د کوټې په کونج کې یو بل سپین ږیري چې دوی ورته ډاکټرصاحب وایه ددوی ددواړ لپاره وویل:

ـ چرت مه یې خرابوئ. ددې خلکو بې له جنګه ګوزاره نه کیږي، ځانونه به بل جنګ ته تیاروي.

یوه بل یې خبره تائید کړه:

ـ ډاکټرصاحب ښه وایي اوس به ووینئ چې بیا اورونه بل کړي.

د څنګ سړي ته یې مخ ورواړاوو:

ـ دغه سې نه ده حاجی صاحب؟

ـ زه وایم چې دې ملګرو ملتونو کوم اوربند موربند نه وي اعلان کړی.

ډاکټر په بې اعتنایي سره وویل:

ـ هی هی سر دې سوی بوی یې نه دې درغلی. د ملګرو ملتو کیسه مفته ده. دا په ملګرو ملتو څه پوهیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك چې تراوسه يې حيران حيران د يوه بل خولې ته کتل په خبرو کې ځان ورګډ کړ:

ـ چې جنګ نښته شکر وباسئ. تاسې ولې پې خپه ياست؟ دا خوښه ..

يوه بل يې خبره پريکړه:

ـ ځوانه ته له دنيا ناخبره يې.

ملوك په غوسه شو له دنيا تاسې ناخبره ياست. چې په تياره کوټه کې پراته ياست. ټول کابل په اور کې سوځي. ټول خلك تباه شول. څوك د ساه ايستلو توان نه لري.

سترګې يې له اوښکو را ډکې شوې:

ـ خدايزده چې د ما د خور به اوس څه حال وي. مشر زوی يې وويشتل شو. خدای خبر اوس به مړ وي که ژوندی. دوی په مکتب کې پراته دي.

يوبل بندي وويل

ـ زمونږ د هريوه ډك ډك کورونه پاتې دي. د چا په کور راکټ لګيدلی و. دچا نيمايي کورنۍ له منځه تللې د چا ټوله . او ډير خو هيڅ ترې خبر نه دي

د څنګ سړي ته يې مخ ورواړاوو:

ـ که څنګه انجنيرصاحب همداسې نه ده؟

انجنير وويل

ـ مونږ له خپلو کورونو او اولادونو لاسونه مينځلي دي. په دې جنګو کې والله که يو هم روغ پاتې وي. د ځان غم نيولي يو د ځان؟

ملوك ورته وويل:

ـ نوتردې به نور څه درباندې راځي. بنديان ياست. يونفر به راشي ټول به په ګولۍ وولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوبل چې د نورو په خلاف به یې د هرې خبرې سره خندل د ملوك په اوږه لاس کیښود:

ـ وروره اوس داسې وخت راغلی که کومه ګولۍ راشي له تا چپه شي ستا په ورور ولګیږي داسې فکر وکړه چې په دیواله ولګیده.

له دې سره یې په لوړ آواز وخندل.

انجنیر ملوك ته را نږدې شو ورته ویې ویل:

ـ تا وویل چې په ګولۍ به مو وولي. موږ وایو کاشکې دومره څوك پیدا شي چې موږ وولي. که موږ څوك په ګولۍ وولي جنت به وګټي

ملوك وویل

ـ نو څه به وکړي؟

لومړنی کس وویل:

ـ زه چې درته وایم ته نا خبره یې نه یې منې. دلته چې جنګ نه وي هغه څه به ووینې چې نه دې لیدلي نه اوریدلي دي.

یوبل وویل

ـ د جنګ ګټه داده چې یو خو دا سړي خواره پکې اخته وي موږ ته یې را پام نه وي. بل خدای مهربانه دی ګوندې یا کوم بم او راکټ په موږ ولګیږي یا دا ځای بل ګروپ ونیسي.

ډاکټر وویل

ـ او زموږ د کورنیو دې خدای مل شي. یابه له دې اوره وتلي وي یا به په دې اورکې سوځیدلي وي.

ډاکټر یو سپین ږیري ته ګوته ونیوله ویې ویل.

ـ ددغه حاجي صاحب ټوله دارایي ولاړه. زامنو یې څه چې لرل په دوه پسې یې ولګولي. اوس فرید دیوانه ترې پنځه زره لکه غوښتې خو دده د زامنو پته ونه لګیده. دی یې اوس د مړو د نښا په لست کې نیولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د مړي نخښا څه شی وي؟

ـ پخپله به یې ووینې، زه یې نه شم بیانولای ـ وربه شي خبر به شې.

ډاکتر له ځایه راولاړشو، د دربچو په لوري ولاړ ملوك ته یې مخ راواړاوو.

ـ راځه چې ددوی د دنیا یوه ځنډه درته وښایم.

دواړه د ګوتو په سرونو په کړکیو کې وردیدل. ډاکتر په خبرو راغی:

ـ دغه د حویلۍ په منځ کې د قیر په څیر سوځیدلي ربړونه وینې، دلته یې د موټر د ټایرونو په منځ کې یو سړی ودراوو. اور یې ورواچاوو.

ملوك یوازې سر ښوراوو.

ـ هغه بوجۍ چې د هغې کوټې په لارګۍ کې ولاړه ده. له تیو ډکه ده.

ـ توبه مې دي وي خدایه په دې څه کوي؟

ـ نه پوهیږم خلك وایي چې ددې ځای واکمن له تیو سره هم مینه لري هم یو ډول عقده، بس د اسیرو ښځو تیونه پرېکوي. نور نه پوهیږم چې څه پې کوي.

یوبل بندي چې د کړکۍ بیخ ته ناست و وویل:

ـ موږ پخپله ولیدلې چې له ښځو یې تیونه غوځ کړل او بیا یې مړې کړې.

په ملوك لړزه ګډه وه. لاسونه او پښې یې رپیدلې.

ډاکتر بیا وویل:

ـ که ژوندی وې د هغو لرګیو په احاطه کې به د مړي نخښا پخپله ووینې.

ورك یې كه خدای دې نه راوینې.

ډاکتر په بل لاس د کړکۍ پنجره ونیوله پسې زیاته یې کړه

ـ په هغه مخامخ دیوال یې پرون یو نفر راځړولی و. په سر او لاسونو یې میخونه ووهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك پوښتنه وكړه:

ـ هغه په كونج كې دا توره خونه د څه شي ده؟

ـ هو هغه كومه جهنمي زير زميني ده، څوك چې په دغه توره دروازه ننوتي، بيا نه دې راوتلي. وايي چې بله دروازه يې د هغه وړاندې غره په بيخ كې راوتلې ده. خلك وايي چې هلته وينې ډنډ پكې ولاړې دي.

ملوك ځاى په ځاى كيناست خپل سر يې په لاسونو كې ونيو.

هغه ورځ په ارامه تيره شوه. جبهه يې جګړه نه وه، يوازې له لرې لرې د درندو وسلو ډزې اوريدل كيدې. په زندان كې هم چوپتيا خوره وه يوازې غرمه مهال څوكسه اسيران راوستل شول او مخامخ يې زير زميني ته كوزكړل، ورپسې يې هم د ښځو له كوټو څخه څو ميرمنې له زندان څخه وايستلې.

مازديګر ناوخته يې د يوې بلې كوټې زندانيان هم ددوى كوټې ته راوستل. ويل كيدل چې ۳۵ ښځې يې نوې راوستې دي او په نورو كوټو كې نه ځاييږي ځكه يې د هغې بلې كوټې زندانيان دغې كوټې ته راوستل.

ملوك په لومړي نظر د اسيرانو په ډله كې قوماندان هاشم وپيژاند.

د روغبړ په وخت كې ملوك له غوصې مخ بلې خواته واړاوو.

هاشم پرې شكمن شو. چې پخپل ځاى كيناست ملوك يې وپيژاند.

ـ داته يې؟

ـ خداى چې څوك نه وي وژلې. بې وسه بندګان يې نشي وژلاى.

هاشم په غوصه وويل

ـ دتا لكه د پشي اووه ساوې دي. شپږ دې ختلې دي. اوومه دې دې ځاى ته پاتې ده.

نورو بنديانو چې تراوسه يې په حيرانۍ سره ددوى خبرو ته غوږ نيولې و. هاشم د كوټې يوه سر او ملوك بل سر ته بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تګ کې ملوك په لوړ آواز وویل:

ـ خدای دې ماوتا دواړه له دې ځایه ژوندي وباسي. بیابه سره ګورو.

هاشم له غوصې وخندل.

ـ وه وه مچ به څه وکړي. پیاله به دې درمرداره کړي. ته څه وایې؟

بیایې لږ په لوړ غږ پسې زیاته کړه:

ـ زه به وزم. خو دتا به دا ځای وي.

نورو بندیانو په دواړو منت وکړ:

ـ وشرمیږئ د مرګ په وخت کې هم کینې له زړونو نه باسئ.

په کوټه کې نیمایي بندیان د یوه او نور دبل شاوخوا را ټول شول. او ددوی دواړو خبرې یې واوریدلې.

☆ ☆ ☆

ملوك نه پوهیده داځای چې سهار یې تړلې سترګې راوستی و، کوم ځای دی. خو کله یې چې د ډاکټر سترګې خلاصې کړې. له ماتې کړکۍ یې د باندې وکتل چیغه یې کړه:

ـ اوه دا خو زموږ مکتب دی.

بیایې دا نورو ته خپلې تیرې خاطرې یو په بل پسې وویلې. خو چایې خبرو ته غوږ نه و نیولی. ډاکټر د کړکۍ خواته ودریده:

ـ دولس کاله مې دلته درس ویلی دی. لکه خپل کور داسې مې دی. وی، دا خو ټول سوځیدلی دی.

ډاکټر داسې خبرې کولې لکه چې دلته پخپله د سیل لپاره راغلی وي. خو وسله وال نورو خبرو ته پرې نښود. په ولیو کې یې د کلاشینکوف په قنداغ ووهه ویې ویل:

ـ چوپ شه. با د پلار کوردې دی. اوس به تاهم یوځای ورسره وسوځوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټر او ځو نورو لاسونه یې شاته وتړل بل ټوپکوال ته یې وویل:

ـ دوی سره کانتینر ته بوځه.

ملوک چې لا لاسونه یې نه و ورتړلي. د دروازې خواته ولاړ و له ټوپکوال څخه اوبه وغوښتې. ټوپکوال په تمسخر وخندل:

ـ تلوار مه کوه، اوس ټولو ته اوبه ورکوم.

ملوک په زاریو وویل:

ـ ډیر تږی یم. آن د شپې لا تندې اخیستی وم.

ټوپکوال وویل:

ـ وارخطا کیږه مه. داسې اوبه به درکړم چې ټول عمر دې نه وي څښلې.

بل ټوپکوال ته یې مخ واړاوو وې خندل:

ـ اوبه لري؟

ـ هو لرم یې. خو ګیلاس نشته.

ټوپکوال د دروازې مخې ته په کونج کې د اوسپنو کباړ ته اشاره وکړه ویې ویل:

ـ دلته به کوم ډولی څه شی وي. څه په طلایي ګیلاس کې خو به اوبه نه ورکوی. بل ټوپکوال د اوسپنو له انبار څخه اوسپنیز قوطی راواخیست. ددیوال شاته ولاړ. څو شیبې وروسته یې د اوبو قوطی د ملوک مخ ته ونیو.

ـ ها واخله. اوبه تازه نه دي. نورو ته یې راسًا له نل څخه ورکوو.

ټوپکوال مخصوصه خندا وکړه.

ملوک یوځل ټوپک وال او بیا قوطي ته وکتل. چې خولې ته یې نږدې کړ. زړه یې راهسک شو. قوطې یې بیرته ټوپکوال ته ونیو. ټوپکوال په غوصه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه لکه چې ستا مزدوریم، اوس به یې حتماً څښې.
دا نورو ته یې سترګه ووهله پسې زیاته یې کړه:
ـ دا خو څه خوشې اوبه نه دي.
او په ملوك یې کلاشینکوف پورته کړ، ملوك سترګې پټې کړې، د ژیړو اوبو قوطی یې خولې ته یوړ په شونډو یې بدې ولګیدې . یو غړپ یې وکړ، خو ترستوني یې تیر نه کړ، ټوپکوال وغوریده.
ـ وڅښه د سپي زو.
ملوك مخکنی غړپ هم توکړ، ژړغونې یې وویل.
ـ دا اوبه نه دي، دا خو م م میت....
ټوپکوال د نوروخبرو مجال ورنه کړ، قوطی یې ترې واخیست بل ته یې ورکړ. ملوك یې په پوزه په سوك ووا هه له پوزې یې وینو داره وکړه، ټوپکوال په خیټه کې په لغته ووا هه، کلاشنکوف یې پرې پورته کړ خو ویې نه واهه، بیرته یې له ځایه را ولاړکړ. قوطی یې ورته ونیو په بل لاس یې د ملوك د سر ویښتان ټینګ ونیول. قوطي یې په خوله کې ورتش کړ. ملوك ځای په ځای کیناست له خولې یې ژیړې اوبه رواني وې.
دوو ټوپکوالو د پاتې کسانو لاسونه هم وتړل. دباندې په لوی میدان کې چې یو وخت کې د ښوونځي سپورتي میدان و. ډیر کسان راغونډ شوي ول. د میدان په منځ کې یو جسد چې سربې نه و. پروت وو. د ملوك ترخنګ سپین ږیري سړي مړي ته ګوته ونیوله.
ـ د مړي نخايي دا وي.
د میدان په بر سر کې یو له ونې ټیټ. چاغ سړي چې څوکړه ږیره یې ګرګوتي شوې وه ولاړو. همده خلکو ته جزاګانې ټاکلې. ډاکټر او لس دوولس کسان یې د کانتینر په لوري بوتلل. تر کانتینر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې لا دمخه د تيلو سر خلاصي بيلرونه ايښودل شوي ول، په دوی پسې يې دکانتينر دروازه وتړله اوترې لاندې يې اور بل کړ، له لرې د ډزو آواز راته، ښايي له دې خاطره دوی هم زندانيانو ته په جزا ورکولو کې بيړه کوله، زندانيان يې په څو ډلو وويشل، ښځو ژړل، خو نور غلي ولاړ ول.

يوه ډله يې چې ټول په يوه پړي تړل شوي ول، له ښوونځي دباندې بوتلل د قوماندان په اشاره په ميدان کې د مړي تنه له هغه ځايه يو وړل شوه، په ځای يې يو په عمر پوخ سړی چې ږيره يې نوې رسيدلې وه، او ټوپکوال په ملنډو ډگروال صاحب باله او يوه ځوانه ميرمن راوستل شول، مخامخ يې دوه چاغ کسان چړې په لاس ولاړول، هلته په بل کونج کې څو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك حيران و . اول كوم يو ورسوي. ورسره ميرمنې پټ پټ ژړل. په مخ يې اوښكو لارې جوړې كړې وې نور يې د تللوسيك نه درلود . د باغ وحش (ژړبن) له ديوال سره تسيا وسيا كيناسته.

ملوك ورسره بل ملګري ته وكتل. دهغه ټپي لاس تړلى و. خو وينې ترې روانې وې. د ملا د ټپونو وينه يې وچه شوې وه. كميس يې له زخمونو سره سريښ شوى و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهمزنګ د غرمې په جګړه کې بلې ډلې نیولی و. همدغې ډلې په هغه ښوونځي هم یرغل کړی و. هلته ګډوډي جوړه شوه. د زندان مسؤولینو د زندانیانو د یوځای وژلو امر ورکړی و. له هرې خوا ډزې وې. ملوك او څلورو نورو کسانو د شیرشاه مینې د ورانو کورونو له لارې ځانونه تردې ځایه را رسولي ول.

دوه کسان چې یو یې په پښه زخمي و. همدلته ترې جلاشول او د چهلستون په لور ولاړل.

دلته په سرك موټر نه معلومیدل. یوځل یو ډاټسن موټر راغی په بیړه تیرشو. دوی بیا روان شول. ښځه ګوډه ګوډه تله. په پښو یې وینې راماتې وې. ملوك خپل رومال ورکړ. چې زخم پرې وتړي. خو میرمنې وویل چې زخمي نه ده. درې واړه په مټ کې یو دبل په مرسته تر ارتل پله ورسیدل. د صکوکو د مطبعې د دیوال څنګ ته کیناستل. دیوال په مرمیو لګیدلی و. میرمن په شنه رنګ لیکلی شعار په زحمت ولوست «ای خواهر! به تو از فاطمه این ګونه خطاب است اولین زینت زن حفظ حجاب است.»

میرمنې پړونې په ځان سم کړ د کمیس څیرې شوې برخې یې پټې کړې. پایڅې یې نورې هم ښکته کش کړې. خو وینې یې پټې نه کړای شوې.

اوس نو ملوك هم نشوای تللای. پنځه شپې یې خوب نه و کړې په لاره یې څوځایه زیړې اوبه قی کړې. له سهاره لا بې حاله و. خو تراوسه یې د ځان د خلاصون لپاره ځان کلك کړی و.

الوتکو د تلویزیون په غره بمونه واچول. ورسره په ښارکې له هرې خوا ډزې شروع شوې. دوی په یوه ړنګه کوټه ننوتل. ښځه له دیوالو سره کیناستل د الوتکو غرهار او د توپونو ډزو غوږونه کڼول. میرمنې ژړل او په زګیروي کې یې خپله لور چې په زړو مکرویانو کې په کورکې ترې پاتې وه یادوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك زلمی وپوښت د هغه له خبرو پوه شو چې د طب پوهنځي محصل و. کور يې په خواجه بغرا کې و. او د پوهنځي له درس وروسته يې په سره مينه کې په يوه درملتون کې کارکاوو.

ځوان دا هم ويل چې پلار يې په جنګ کې ورك شوی او د کور مشري ده ته ورله غاړې ده.

ملوك پرله پسې پوښتنې کولې

- پلار دې په کوم جنګ کې ورك شو؟

- نه پوهيږم د پکتيا خواته ځوك وايي کتهواز ځوك وايي زرمت که څه نوم لري چې ولاړ بيا يې مړی ژوندی مو ونه ليد

ملوك په خواشينی وويل

- اوف. څه کار يې کاو. څه نوميده؟

- پلار مې صاحب منصب و. بريالی نوميده

- بريالی؟

- هو ولې؟

ملوك په چرت کې شو. څه يې ونه ويل

اتل بيا وپوښت

- ځنګه دې داسې پوښتنه وکړه. تاته يې څه پته شته؟

ملوك له ځايه را ولاړ شو. د دروازې خواته ولاړ. شاوخوا يې وځارله په کوځه کې هيځوك نه تر سترګو کيدل. ډزې غلې شوې وې. له لرې د توپونو ډزې اوريدل کيدې. الوتکې نه وې. خو د غرو له سرونه د هوايي دفاع وسلو خال خال ډزې کولې

ملوك له دروازې را وګرځيده. د خبرې اړولو لپاره يې دا موقع ښه وګڼله ويې ويل

- جنګ نشته ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسمین له ځایه را ولاړه شوه، خو اتل پریښودونکی نه و. تقریبًا په زاریو یې وویل:

- تا ته حتمًا زما د پلار مړی او ژوندی معلوم دی، ولې نه را ته وایې؟

د ملوك مخې ته ودریده پسې زیاته یې کړه:

- هډو نه مې خبر دي، چې ژوندی نه دی خو تراوسه مې والله که یا خیرات پسې کړی وي یا سقات.

ملوك ورو وویل:

- راځه چې ځو اوس د ما او د تا مړی او ژوندی هم نه دي معلوم.

- نا، ما چې د پلار نوم واخیست، ته داسې بل رقم شوې.

یاسمین دباندې وتلې وه، ملوك هم پسې ووت، په دروازه کې یې یوازې دومره وویل:

- راځه ما ته نه دی معلوم، بریالی زما یو بل خپلوان و ما ویل هغه یادوي.

دوی بیا د یوه دیوال ترڅنګ غلي غلي روان شول، له یوې کوڅې په کډه بار موټر راووت، دوی د سرك په منځ ورته ودریدل، موټر خیرخانې ته کډه رسوله، ملوك او بل سړی په دغه افغانانو کې ترې کوز شول، د کور په خاوند او موټر یې ومنله چې یاسمین مکرویانو ته ورسوي.

ملوك او زخمي اتل ساه په ساه جمهوریت روغتون ته ورسیدل د روغتون د کړکیو ښیښې ماتې وې، یوه نیمه کړکۍ په پلاستیك پوښل شوې وه، شاوخوا هیڅوك نه ول، خو په روغتون کې څو کسه ډاکټران ول، زخمیان په خونو او دهلیزونو کې پراته ول، زخمیان ډیر ول، ملوك او اتل په دهلیز کې کیناستل، ملوك په زور د ډاکټرانو کوټې ته ننوت.

ډاکټر ملوك ته وویل:

- ته باید علي آباد ته تللی وای، ستا تکلیف عقلي او عصبي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لوړ آواز وويل.

ـ عقل په تاسې کې نشته، مسلماني په تاسې کې نشته. سړی مري تاسې خاندئ.

ډاکتر څه ونه ويل داتل د زخمونو په مينځلو بوخت شو.

ملوك خان او ډاکترانو ته کنځاوې کولې، ډاکتر سر وښوراوو. دا بل ډاکتر ته يې وويل:

ـ تکليف يې زيات دی.

ملوك هماغسې له ځانه سره غړومبيده د دهليزپه کونج کې په اوږده چوکۍ کيناست. کنځاوې يې د زخميانو په زګيروي کې ورکې شوې.

د ناروغانو له منځه پرې غږ وشو:

ـ ماما

ملوك په هغه لوري وکتل د زخميانوپه منځ کې يې هيواد وپيژاند.

ـ اوه خدايه هيواد يې.

په هيواد ورټيټ شو څو وار يې په مخ ښکُل کړ.

ـ شکر چې ته ژوندی يې.

دهيواد له سترګو اوښکې روانې وې، په ژړا کې يې وويل:

ـ کاشکې ژوندی نه وای.

ـ ولې ولې؟

هيواد څه ونه ويل. اوښکې يې نه تم کيدې.

د ملوك پام شو چې دنګ او ښکلی هيواد تر توري فوځي کمپلې لاندې څومره لنډ ښکاري. کمپله يې ترې ايسته کړه. د هيواد دواړه پښې نه وې. نور خان يې په پلستر پوښل شوی و. د هيواد د نا اُميدي د ژړا آواز لوړ شو. ملوك پټه خوله ورته ولاړ و. هيواد اوښکې تويولې. ملوك بې حرکته ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ څپرکی

تیر منی د لاندو په وخت کې د کابل په لاره کلي ته ولاړم.

زما د لارې ملګري اجمل ډیره هیله لرله چې کابل یوځل ووینی ځکه خو د کابل په لاره راغلو. ما د کابل جګړې څه لیدلې وې او د نورو مې یې کیسې اوریدلې وې. نه مې غوښتل چې کابل ووینم. خو اجمل رنځو. ویل به یې: «څو چې خپل د مینې کور. کابل ونه وینمه زړه مې قرار نه کوي» ده په کابل کې ژوند کړی و. هلته یې زده کړې کړې وې او په کابل کې یې مینه کړې وه.

کله یې له کابله زړه صبریده. بس زه یې هم ورسره راروان کړم. په ټوله لاره یې د کابل خوږې او ترخې کیسې نه تمامیدې.

په کابل کې له پخوانو انډیوالانو او خپلوانو څخه څوك نه و پاتې که پاتې ول. موږ ته یې پتې نه وې معلومې.

په پښتونستان هوټل کې مو یوه کوټه ونیوله.

زما کمزوري زړه د ویجاړ کابل د لیدلو توان نه درلود. ځکه خو مې د کابل په ښارکې له اجمل سره ملګرتیا ونه کړه.

اجمل مازدیګر ستړی ستومانه کوټې ته راغی. له سرو او پکې لویدلو سترګو یې پوه شوم چې څه پرې تیرشوي دي.

سهار یې چې د میوند واټ ویجاړې ماڼۍ لیدلې وې. هماغلته یې ضُعف کړی و. چا له کوم درملتون څخه درمل ورته راوړي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه ځايه په شیرشاه مینه کې د خپلې مینې کور ته تللی و پاتې ورځ يې د هغې د وران کور د خاورو په کوټ په ژړا تیره کړې وه.

ما ورته وويل

ـ څنګه انشاء الله اوس خو به دې زړه صبرشوی وي. زياتي خو به کلي ته ځو؟

ده له اسويلي سره راته وويل:

ـ زړه خو مې دی، چې دا اوس حرکت وکړو. خو ....

ما ورته وويل

ـ خودې هم راته ووايه.

ـ له تا يوه هيله لرم، ته به يې را سره منې.

ـ مهرباني ووايه.

ده په زاريو وويل:

ـ بس چې سبا شيرشاه مينې ته راسره ولاړشې، زما د ليلما کور ووينې.

ـ هلته به څه وکړو، تاخو نن وليد لا زړه دې صبر نه دی. ماخو دا حالت ليده ځکه نه درسره ګرځيدم.

ـ را سره لاړ شه که دې را سره زړل نه، زما د هليو هديره خو به ووينې، زه به يې هم وروستی سلام وکړم.

سبا سهار وختي شيرشاه مينې ته ولاړو.

د اجمل اوښکې نه تم کيدې، د خاورو په ډيري ناست و. اوښکې يې تويولې.

ما نه شواى کولای تسلي ورکړم، له خپلو اوښکو سره مې پرې ښود.

زه د خاورو له ډيري راکوز شوم، د يوې وچې ويالې په غاړه کيناستم.

اجمل په ژړا ژړا کې له خاورو خپل جيبونه ډکول، خو اته يې ورغلم همدا سې پټه خوله مې ترلاس ونيو. او راروان مې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سلګو سلګو کې یې راته وویل:

یارغم به په تنها صورت زغممه   دا بې درد عالم به نه راخبرومه

په غوصې سره یې پسې زیاته کړه.

ـ ته ملامت نه یې، تا مینه نه ده کړې.

دده آواز پسې لوړېده، ښه و. چې هلته څوك نه و، که نه حتمًا به یې فکر کړی و، چې زموږ دواړو جنګ دی.

ماځه نه ویل، پام مې شو چې له پوزې یې وینې روانې دي، خپل دسمال مې ورکړ، چې پوزې ته یې ونیسي، چې وینه یې بنده شي.

خوده بیرته دسمال راکړ.

ـ پرېږده چې وینې ولاړې شي.

زما ټینګار دده انکار، نه یې غوښتل چې له پوزې څخه راروانې وینې یې ودرېږي.

په جدیت یې راته وویل:

ـ کوښښ مه کوه، چې وینه مې ودرېږي. دا هغه وینې دي، چې ماته مې خپله مینه او زما بې وفايي رایادوي، همدغووینو ماته د مینې لار راښودلې وه.

ترلاس یې ونیوم، د خاورې دډېرې ترڅنګ یې کېنولم.

په ټیټ آواز یې وویل:

ـ په هغه ورځ مې هم همداسې یو له یوه له پوزې وینو داره وکړه.

په هغه بله کوڅه کې زما د خور کور و. هلته ورتلم دلته چې را ورسیدم له پوزې مې وینې جارې شوې. ښایې دا ځای به و، چې زه او ته ناست یو، دلته یوه د اوبو بمبه وه، راغلم په بمبه مې مخ ومینځه، خو وینې د اوس په څیر نه دریدې.

اجمل پرله پسې خبرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کور نه و، یوه ښکلې ماڼۍ وه، په ونوکې پټه وه، دلته شاوخوا په ګلونو پوښل شوې وه، دا بمبه یې د همدې ګلونو د اوبولو لپاره ایښې وه، په هغه ورځ مې ګلان پخپلو وینو اوبه کړل، بس ځنډ د بمبې له څنګه کیناستم، همدلته مې لیلما هم ولیدله، له وینو سره مې زړه هم دلته پریښود، زه د خورکورته ولاړم، خو زړه مې را سره نه و، له هماغې ورځې زموږ د مینې خوږې شیبې پیل شوې.

دسمال مې ورکړ چې پوزې ته یې ونیسي، داخل یې ومنله.

زما سترګوته ځیر شو:

ـ تا مینه کړې ده؟

لیونیه انسان بې مینې ژوند کولای شي؟

ـ هو، هو، ما داسې انسانان ډیرلیدلي دي.

د خاورو ډیري ته یې ګوته ونیوله:

ـ دا یې یوه نمونه ده، نه پوهیږم که انسان ورته ووایم، ګناهګار به شم خو همداسې زما او ستا په خیر بنیادمان و، زما خوږ کابل او زما مینه یې داسې په وینو او خاورو ولړله.

په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې، ژر ژر یې پاکې کړې، پسې زیاته یې کړه:

ـ په دې کوڅه کې یې پوسته جوړه کړې وه، زه راغلم لیلما مې ولیدله چې راووتم دوه کسه وسله وال مې مخې ته شنه شول.

راته ویې ویل: که بیا مو دلته ولیدې خون به دې پخپله غاړه وي.

زه تش لاس وم، دوی دواړو ټوپک درلودل، د هغو زخمونو نښې مې لاتراوسه په وجود کې پاتې دي.

شفاخانې خو نه وې، چې پکې بسترشوی وای، په کابل یې اور بل کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شو. لکه څه چې ورپه زړه کوي. خپله ټنډه یې ټینګه په ګوتو کې ونیوله، نورې خبرې یې په ډك ستوني وکړې:

- زه زه بې خدای پاماني ولاړم، هغه مې ونه لیدله. زه ګناهګار یم. بې خدای پاماني ولاړم، بې خدای پاماني

له لړزیدلو لاسونو یې له جیب نه بټوه راوایستله په بټوه کې عکس یې زما مخې ته ونیو:

- له دغې پرښتې بې خدای پاماني تللی وم

ددې لپاره چې رانه خپه نشي عکس مې ترې واخیست.

دده ترخنګ له ونې لوړه نجلۍ چې په تورو غټو سترګو یې پیکی را پروت و. ولاړه وه.

لکه چې پرې ویرېږي ژر یې زما له لاسه واخیست، داسې ورته ځیر شو لکه چې لومړی ځل یېویني.

بیایې په لړزیدلي آواز وویل:

- له هغې ورځې راهیسې همدا عکس دی چې د زړه په سر مې ساتلی دی، یوه شیبه مې هم له زړه نه دی لرې کړی.

لکه څه یې چې په یاد شوي وي، عکس یې بیا زما مخ ته ونیو ویې ویل:

- یو وار خو یې نږدې په دې عکس وژلی وم.

ما د پوښتنې په علامه ورته وکتل. ده وویل

- په هغه ورځ هم په لاره کې سخته تلاشي وه. زما له جیب نه یې دا عکس وکیښ، چې ورته ویې کتل. په غوصه یې پوښتنه وکړه:

- دا عکس دچا دی؟

نږدې مې ورته ویلي و. دا زما مینه ده. نه پوهیږم ولې مې ترخولې ووتل دامې خورده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپکوال سترګې رډې رډې را وختلې ويې ويل:

ـ د سړي خور د اسې وي؟

ليلما ته د خور په ويلو مې د ګناه احساس ونه کړ. هغه زما مينه وه. زما معشوقه بلل کېده. اوس مې د ټوپکوال له ډاره خور نه وه ورته ويلې. بس همداسې مې په خوله را غلل.

ما له هغې سره داسې مينه لرله چې تر اوسه مې نه ورته معشوقه ويلې وه نه مې هم خور. بس تردې نومونو يوه لوړه مينه يوه پاکه او مقدسه مينه. چې نوم اوس هم نه ورته لرم. خپله پخوانۍ خبره يې بيا تکرار کړه:

ـ تا مينه کړې ده؟

ـ هو. زما په زړه هم د مينې تندر لويدلی دی. ښکلا زما زړه هم لړزولی دی. خو ستا په څير يې د کور په خاورو اوښکې نه تويوم. ما هم دلته مينه کړې ده. خو په هغه خوا هم ورتاو نه شوم.

ـ عجيبه ده دا نو بيا مينه نه ده.

ـ که ته يې مينه بولې که نه. خو ما هم له يوچا سره مينه لرله. زما مينه هم د جګړو بلا وخوړه. اوس مې پښې دا توان نه لري چې هغې کوڅې ته ورشم. نه پوهيږم د هرچا احساس بيل وي. زه له همدې امله نه غواړم هغه وخت. هغه جګړې او هغه ترخې شيبې رايادې کړم. ځکه خو مې ته وينې چې د کابل په ورانيو پټې سترګې تيريږم.

ورته ومې خندل ترلاس مې ونيو:

ـ راځه راځه زموږ په مينو خاورې اوښتې دي. په يادولو يې د زړه زخمونه لاژوريږي.

له ځانه سره يې څه وويل. د خاورو ډيري ته يې وروستۍ دعا وکړه. او له ما سره را روان شو.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلیو کې خلکو بیا ژوند له سره پیل کړی و. له پاکستانه یوه نیمه کډه راغلې وه، د لاندو شپې ورځې وې. زه او اجمل به نن دلته سبا هلته میلمانه وو.

زه دلته هم د جګړې په ورانیو پټې سترګې تیریدم.

په میلمستیاووکې، دجګړو، کامیابیو، ناکامیو او اتلولیو کیسې په لومړیو ورځو کې زیاتې کیدلې، خو وروسته خلك زما په طبعه پوه شول چې دغه کیسې مې نه خوښیږي. نو د جګړې په باره کې خبرې به یې ژر بس کړې.

زموږ د ځواني شپې ورځې خو نه شوای راګرځیدای، خو ما هسې ځان داسې ښوده چې بس هغه وخت دی هغه کلی دی هغه مینه ناك خلك دي، او هغه خوښۍ دي.

هغه د چا خبره ځان مو په زوره خوشاله ښوده.

خود ژوند له واقعیتونو سړی نه شي تښتیدلای. دهغه لیوني لیدلو بیا ترخو وختونو ته ورستون کړم.

☆ ☆ ☆

په بازارکې ماشومانو پسې اخیستی و. ماشومانو په ډبرو ویشت چې د بازار یوې څنډې ته له ماشومانو لرې ولاړ. راناري یې کړې.

بیا نه درځمه. بیا نه درځمه.

موږ د هوټل په برنډه کې چای سوراوو. اجمل په ماشومانو منت وکړ

څو شیبې وروسته لیونی بیا دې خوا راغی. سندره یې زمزمه کوله

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شي کابله بیا نه درځمه

بیا نه درځمه. هوبیانه درځمه. څه لیونی خونه یم چې درشم بیا نه درځمه. کابله بیا نه درځمه. خمارې بیا نه درځمه. بیا نه درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی د هوټل مخې ته راغی، د هوټل دریم پوړ ته یې په ځیرځیر وکتل له اسویلي سره یې وویل:

ـ ځوك به د كابل ورانې كوڅې له ياده وباسي.

موږ ته یې مخ راواړاوو:

ـ داسې څوك به وي چې د كابل ورانې كوڅې له ياده وباسي كه كوم ليونى وي له ياده به يې وباسي.

په هوټل کې ناستو هوښیارانو پرې وخندل.

لیونی هماغسې ګډ وو.

ـ كابل یې رنګ كړ، داسې یې رنګ كړ لكه د دښمن كور، ښه یې رنګ كړ، هی، هی، لمبې څه لمبې وې، كابل یې وران كړ هغه یې مړه كړه.

سپینې خیمې په پاكستان ولاړې دینه

بيا نه درځمه وه رنګ شي كابله بيا نه درځمه

بيانه درځمه، درته مې وويل چې نه درځمه.

له خندا شین شو:

ـ كنډوالو ته څوك ورځي؟ هه هه هه څه ليونى خو نه يم، كابل يې وران كړ. زما كابل يې په لږ وخت كې داسې وران كړ. لكه چې بيخي نه و.

آواز يې لوړ كړ:

ـ كابل چا وران، چا وران كړ؟ چا، چا؟ ولې، ولې؟ ګناه يې څه وه؟ هی، هی، ولې؟ ولې؟

په ژړا شو:

ـ كابل چا وران كړ؟ ولې؟ كابل ما وران كړ؟ تا وران كړ؟ نو چا وران كړ؟ بل څوك نه دي راغلي يازه وم يا ته وې.

په ژړا كې يې وخندل:

ما او تا وران كړ، خو په ځان يې نه راوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو چا نه پورې خندل، ټولو ځمکې ته کتل. کله کله به يې يو بل ته وکتل. لکه چې د کابل د ورانۍ مسؤولیت د هغه بل په غاړه ور اچوي.

د لیوني له خبرو زه هم نه شوای تښتیدلای.

هغو اولو خبرو يې راويښ کړی وم.

ـ داسې څوك به وي چې د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي؟

بیرته به يې ځواب ورکړ:

ـ که کوم لیونی وي له یاده به يې وباسي.

ځان ته مې پام شو آیا زه لیونی یم؟ زه د کابل په ورانو کوڅو پټې سترګې راتیرشوم، زه لیونی یم، حتمًا لیونی یم که لیونی نه یم. نو خوږ کابل مې ولې له یاده وتلی دی؟ خپله مینه مې ولې له یاده وتلې ده؟

لیونی هماغسې لګیاوو:

سپينې خميې په پاکستان....

بیا نه درځمه، بیا نه درځمه

خپل غږ يې ښه پسې لوړ کړ:

ـ ای خلکو! زه ګناهګار یم، کابل ما وران کړ. دا نور خو يې نه مني، ما وران کړی، ما ښایسته کابل ړنګ کړ، هغه هم ما مړه کړه، زه ګناهګار یم زه زه....

د پوښتنې څوك شته؟ راشئ ما ونيسئ، کومه محکمه شته؟

د هغه قاتل هم زه یم، د زوی پښې يې هم ما ماتې کړي. ما مې خور سرتوره کړه، د خور د سر ټیکری مې ایسته وغورځاوو. هه هه هه.

یو تن چې کلاشینکوف يې په زنګنونو ایښی و، او له خپلو ملګرو سره يې هندوانه خوړله لیوني ته ورغږ کړ.

ـ ملوکه راشه هندوانه وخوره، زياتي خودې ډیر لچکر (لکچر) ورکړ، راځه هندوانه وخوره ډیره خوږه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې واره مې له خولې ووتل:

ـ اوه دا هماغه ملوك نه دی؟

لیوني بدبد ورته وکتل:

ـ نه درځمه، نه درځمه، ته یې وخوره، چې نوی آباد شوی یې.

هغه وخندل:

ـ ولې نه راځې؟

ـ نه درځمه، کابل تا وران کړی دی، ما ولیدې چې تا وران کړ.

تر هندوانې راچاپېرو نورو هم وخندل هغه. بیا ورته وویل:

ـ لیونیه، رښتیا چې لیونی یې.

لیوني په غوصه وویل.

ـ ولې خپه شوې زه خو څه دروا غ نه وایم.

ما لیدلي دي، د تا غوندې پکول یې په سر و، ټوپك هم ورسره و، کابل یې په راکټو وویشت، کټ مټ دغسې خلك و لکه دا ته.

سړی داخل په غوصه شو:

ـ څه له دې ځایه رنګ دې ورك کړه لیونیه.

ـ ځمه ځمه، زه لیونی یم، له تاسې هوښیارو سره زه هم نه کېنم خو ته یو وار حتمًا په آئینه کې وګوره.

لیونی روان شو خپله سندره یې بیا له سره را واخیستله:

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه ړنګ شې کابله بیا نه درځمه

اجمل مخ راواړاو:

ـ زو مړ کې عجیب لیونی و، دا یې څه ډول خبرې کولې. په ما خویې بیخي خولې راماتې کړې.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لیونیان هم عجیبه دنیا لري، هغه څه به وایي چې موږ یې ټول ویل غواړو، خو نه یې وایو.

اجمل له اسویلي سره وویل:

ـ په حقیقت کې موږ ټول لیونیان یو.

ـ څنګه؟

ـ زه وایم که موږ عقل او احساس لرلای، اوس باید د غرو لیونیان شوي وای، زموږ لیونتوب په نه لیونتوب کې دی.

ما یې د سر په اشاره خبره تائید کړه.

خو یو بل سړی چې زموږ ترڅنګ ناست و، ما نه پېژانده او دا نورو ملك صاحب باله له ده سره موافق نه وو، شمیرلي یې وویل

ـ نه، که ددې سړي په ځای هرڅوك وای، د غرو لیونی به و.

ما پوښتنه وکړه:

ـ ملك صاب دا هغه ملوك نه دی، چې کلي ته یې د مرګ آوازه راغلې وه؟

ـ هو، آوازه نه، چې فاتحه یې هم واخیستله او خیرات یې هم پسې وکه.

اجمل وویل

ـ وایي چې قوماندان هاشم یې نجل ته سترګې پټې کړې وې هغه ویشتلی و، خو دی خدای ژوندی پاتې کړ.

ملك وویل:

ـ هو هو بالکل همداسې ده، بیا یې ډیر کوښښ وکړ چې ددغه غریب کوژدنه د ځان کړي، هغه خواره کې هم له ځیګرخونې مړه شوه، او ملوك یې له غمه لیونی شو.

د جګړې په دا دومره کیسو کې چې د کلي په میلمستیاوو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیتاوو کې به کیدې چا د ملوك د لیونتوب کیسه نه وه کړې او یا ما نه وه اوریدلې.

تیر وخونه مې د تتو تصویرونو په څیر د سترګو په وړاندې تیروبیر کیدل. څه مې چې لیدلي یا اوریدلي ول، ځورولم یې.

په بازار کې د لیوني ملوك خبرو، هغه ټول درواغجن سکون او ارامي رانه اخیستې وه نور مې نو ځان نشوای غولولای.

ماخو نه غوښتل چې په اوسني وخت کې واوسم. کلي ته هم ددې لپاره راغلی وم، چې له جګړو دمخه په مینه ناك کلي کې څو شپې له خپل ذهن څخه د جګړو د کرکجنو شیبو ګرزونه او دوړې وڅنډم. د کابل له ورانیو هم په پټو سترګو راتیرشوی وم. په کلیو کې مې هم هغو کلاوو او باغونو ته چندان پام نه کاوو، چې ښکلا یې د جګړو بلا خوړلې وه. له هدیرو په څنګ تیریدم. ټولو مړو ته مې په اوله ورځ په جومات کې دعا کړې وه، بیا د فاتحې لپاره د چاکره نه وم تللی. نه مې غوښتل بیا یې ورپه یادکړم. ما هسې غوښتل ځان خوشحاله وساتم او د ټولې ماضي او آن حال د هیرولو ناکامه هڅه مې کوله.

اوس داسې وم، لکه چې له یوه اوږده خوبه راویښ شوی یم. ډیرې تیرې پیښې را تـه خوب معلومیدې خوبونه او واقعیتونه مې نه شوای سره بیلولای. په دې دومره موده کې مې ډیرې داسې پیښې لیدلې یا اوریدلې وې، چې په خوب کې هم ممکنې نه وې. په ډیرو مې باور نه درلود، بس هسې خوبونه مې بلل چې رنځو او روانو اوبو ته مې ویلي او اوبو وړي و.

ملوك لیونی شو. خماره مړه شوه. قوماندان هاشم څه شو؟ سموت چیرې دی؟ د شکور به څه حال وي؟

لکه چې د هریوه عکس په دیوال مخامخ راته ځړیږي. ټول مې یودم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن ته راغلل، یاسمین به اوس چیرته وي؟ په دې دومره موده کې چا د ګل مرجان د اولادونو په باب یوه خبره هم نه وه کړې

له هغه وخته چې له وطنه مې کډه بار کړې وه. له ځانه سره مې ویلې و چې نور به دا ترخې شیبې هیروم. په پاکستان کې مې هم په داسې ښار کې اړولي و، چې ډیر لږ د وطن له حاله خبریدم. دوستانو به زموږ ښار د چپ لاس جیب باله، چې د هیڅا پرې لاره نه وه.

ځکه خو مې دا کیسه د وطن د نورو کیسو په څیر هیره کړې وه، خو اوس چې د ملوك خبرو له درانه خوبه راویښ کړی وم. داسې وم ځکه چې ډیر ضروري کارونه رانه پاتې وي او خوب مې وخت ضایع کړی وي

سبا سهار زه او درمحمد دواړه د سموت د کلا په لوري روان شوو. سموت اوس له نورو کلیو جلا د غونډۍ په سر کلا جوړه کړې وه، د کلا له برخنګ سره یې د منو او زردالو لوی باغ هم جوړکړی و. خو ونې یې لا په میوو نه وې راغلې.

د سموت د کلا خواته څوك نه ول، د کلا مخې ته لږ لرې یوه میرمن د غوشایو د ذخیرې ترخنګ په کار لګیا وه، له غوشایو څخه یې د مزري ټوکرۍ ډکه کړه او د کلا د دروازې په خوا روانه شوه چې موږ یې ولیدو، له دیواله سره ودریده، مخ یې دیواله ته وګرځاوو.

درمحمد پوښتنه وکړه

- ورینداري عصمت الله په کور کې دی؟

په ماته ګوډه پښتو یې ځواب راکړ.

- هغه خو له میلمانه سره په باغ باندې تللې دی.

او له دې سره ددیوال ترخنګ د کلا د دروازې په لوري روانه شوه

درمحمد وویل

- دا د سموت دویمه ښځه ده کابلۍ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماوویل.

ـ تعلیم به یې هم کړی وي؟

ـ هو. په حکومت کې یې کار کاوو. دا ډیره لویه کمونیسته وه ډیره ښایسته وه قوماندان هاشم پې مین و. یاسمین نومیږي.

ـ او اوس خوارکې خوشایي ټولوي.

درمحمد وویل:

ـ یره ریښتیا موږ ګناه هغه بولو چې لاس مو نه پې رسیږي.

ـ ځنګه؟

ـ سموت څو واره ددغې په سر له قوماندان هاشم سره جنګ وکړ. ورته ویل به یې چې له دغې کچنی لرې ګرځه. دا دې ګناه ته باسي. خو ده پخپله واده ورسره وکه. ده هغه .

دده خبرې لا خلاصې نه وې، چې د باغ له دروازې څخه یوه ډله خلک راووتل. ما د هغوی په منځ کې سموت وپیژاند. دده څیره چندان بدله شوی نه وه. هماغه خوشحاله او خندانه څیره په خوله کې راپراته اوږده بریتونه چې څوارلس پنځلس کاله دمخه مې لیدلی و.

درمحمد ویل چې یوځل یې زیره هم پرې ایښې وه، خوله نوی واده وروسته یې وخریله.

درمحمد زه ورووپیژندلم. سموت له نورو میلمنو سره همدلته خدای پاماني وکړه او له موږ سره یوځای میلمستون ته ولاړ. سموت ددغه داستان له وروستیو پیښو څخه خبر و. خو معلومیدل چې ډیرې خبرې موږ ته نه کوي. له خبرو یې دومره پوه شوم. چې قوماندان هاشم له زندانه وروسته بیرته له خپل تنظیم سره یوځای شوی و. آن تر وزارته هم رسیدلی و. بیا له نورو تنظیمونو سره له جګړې وروسته تښتیدلی و.

هلته د بم په چاودنه کې وژل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالشکو په دې جګړو کې د هاشم سلاکار و. تاکلې دنده او تنخوا یې نه لرله، خو هاشم یې ټول لګښتونه ورکول. ویل کېدل چې موټر هم هاشم ورته اخیستی و.

شکور د هاشم له وژل کېدو دمخه مسکو او وروسته هالېنډ ته تللی و.

په هغو شپو ورځو کې زاړه مکرویان د جګړې لومړۍ کربنه وه. د دوو ډلو په جګړه کې د یاسمین یوازینی لورهم ورکه شوې وه. سموت په پوښتنه پوښتنه یاسمین چې د خپل ورور اصف په کور کې له نورو ګاونډیانو سره اوسیدله پیدا کړې وه. یاسمین د جنګي ډلو له زندان څخه له ملوك او اتل سره یوځای راوتلې وه

او اصف له خپلې کورنۍ سره تاجکستان ته تللی و.

ملوك چې په روغتون کې هیواد شل او شوټ ولید. له روغتونه وتلی و، څو شپې د غزني په ښار کې و. بیا چا خپلې سیمې ته راوستی و، له هغې ورځې لیونی شوی و. هیواد اوس په کابل کې د معلولینو او معیوبینو د اتحادیې رئیس دی. کلاخان په جګړو کې له کابله وتلی و. اوس د پاکستان په کراچۍ کې د قسطونو دکان لري. قوماندان غفار معین ټاکل شوی و. اوس په ولایت کې د امنیې قوماندان دی

☆ ☆ ☆

په څه خواریو او زاریو مو ملوك راضي کړ. چې کابل ته یې د علاج لپاره بوزو. ما او اجمل غوښتل چې علاج یې په پاکستان کې وکړو. خو ملوك مرګ ته حاضر و. خو هلته تګ ته نه.

ـ نه نه هلته نه ځم. هلته سپینې خیمې ولاړې دي بیا به مې خپل کابل د ړنګیدو ښیرې تر خولې وتلې وي. نو بیا به څه کړم؟ ها تاسې وو ایې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورپسې به يې دا سندره په لوړ آواز زمزمه کړه:

سپينې خيمې پـه پـاکـسـتـان ولاړې دينه

بيا نه درځمه وه رنګ شي کابله بيا نه درځمه

کابل ته د تلو په لاره هم دا سندره د ملوك له شونډو لرې نه شوه، چې کله به يې له خندا او کله له ژړا سره ويله.

پـه کابـل کې علی آباد روغتـون هم ددې هيـواد د نـورو او سيدونکو غوندې له خپل اصلي ځايه بل ځای ته کډه بارکړې وه.

تر مانبامه مو ايله د روغتـون نوی ځـای پيـدا کړ، ملوك مـو همدلتـه بستري کړ.

په دې روغتون کې يې عـلاج ونـه شو. بيـا مـو د بهرنيـانو پـه کلينك کې بستري کړ. الماني ډاکټرانو وعده وکړه چې ملوك بـه د عـلاج لپـاره المان ته ليږي، فورمې مو ډکې کړې، پـه څو ورځو کې مو المان تـه د ملوك د استولو نور سندونه هم بشپړ کړل.

خو د ملوك حالـت لا هماغسې و. يـوازې يې پـه څيره کې څه بـدلون راغلی و.

المان ته د ملوك د استولو نيټه د مارچ ۵ مه ټاکل شوې وه، زه هم څو ورځې کلي ته ولاړم.

چې بيرته راغلم ملوك هغه ملوك نه و. د کلينك پـه کوټـه کې د کړکـۍ ترڅنګ پـه چوکۍ ناست و، چې پـه مـا يې سترګې ولګيدې مخې تـه يې رامنډه کړه ښه شيبه يې پـه غيږ کې نيـولی وم. خولـه يې لـه خندا نـه سره ورتله ويې ويل:

ــ ته چيرې وې خدای خوار کړې. پـو هيږې چې زه خدای پـه تير اخير نيکمرغه کړم.

ــ څه خبره ده؟

PROPERTY OF ACKU 16126

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه خبره ده، ته لاخبر نه يې، ژوليا مې وليدله.

ـ ژوليا؟ ژوليا څوك ده ؟

ـ ژوليا؟

په چرت کی شو . له لږ ځنډ وروسته يې وويل:

ـ ژوليا، ژوليا ده.

لکه چې د رياضی له سختې پوښتنې سره مخامخ شوی وي، پخپل ذهن کې د پوښتنې په سم ځواب پسې ستړی و ، بيا يې وويل:

ـ ژوليا، ژوليا، نه پوهيږم. ژوليا ښايي د خمارې روح وي. له بيګا راسې زه هم په دې فکر کوم چې ژوليا څوك ده؟ اوس له موږ سره يوځای ځی.

په سبا ملوك د نورو ناروغانو په ډله کې چې مشره يې يوه نری جګه شين سترګې ميرمن وه د علاج لپاره المان ته ولاړ.

((پای))

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم گل سحر د اروا ښاد محمد سليم زوی په ۱۳۴۳ کال د پکتيا ولايت د زرمت ولسوالي د اسلام خيلو په کلي کې دنيا ته سترگې غړولې دي. خپلې زده کړې يې د زرملې د باتور ښوونځي، د غزني په شيخ عطار ليسه او کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو په پوهنځي کې کړې دي.

په ۱۳۶۰ کال کې د پکتيکا د پوهنې په رياست کې وريسې په غزني او په ۱۳۶۸ کال کې د پوهنې وزارت د سواد مجلې مرستيال، د عرفان مجلې مرستيال او مسوول شو. په ۱۳۷۵ کال کې د کورنيو چارو وزارت ته تبديل شو.

په ۱۳۷۸ کال کې د بي بي سي راډيو په تعليمي خپرونو کې د ليکوال په توگه وگومارل شو.

په ۱۳۸۱ کال کې د آزادي راډيو د ژوند په شيبو کې د خپرونې مسوول او پروډيوسر وټاکل شو.

نوموړی د ۱۳۶۲ کال راهيسې شعر وايي او داستانونه ليکي.

۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library